

ΕΝΑΡΩΠΗ

2

ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Στά άγρια δάση της ζούγκλας του Κονγκό ένας νεαρός λόρδος, λίγο έλειψε να κατασπαραχθῇ από ένα λιοντάρι. Έσώθη όμως...
(΄Ιδε 8ην σελίδα)

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

26197

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Την παρελθούσαν Κυριακή ετελέσθησαν μετά πάσης μεγαλοπρεπείας εις τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς πρωτεύουσας, χοροστατούντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, περιτοικιζομένου ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος οἱ γάμοι τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου μετὰ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκίπισσας Φρειδερίκης, ὅς παράνομοι παρόντων ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκιψ τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος τῆς Ρουμανίας Μιχαὴλ καὶ ἡ Α. Β. Υ. ὁ γάμος δὲ τῆς Ρωσσίας Δημήτριος.

Ἐπίσης παρόντων ὡς συνοδοὶ τῆς Ὑψηλῆς νόμης αἱ Α. Β. Υ. αἱ πριγκίπισσας τῆς Ἑλλάδος Αἰκατερίνη καὶ Εὐγενία καὶ αἱ δὲ νερὰ θυγατέρες τοῦ πρίγκιπος Ὁσκάρ τῆς Ρωσσίας.

Τὸ πλῆθος, τὸ ὅτιον ἐν πρωτοφανεῖ συνασπισμῷ εἶχε κατακυλίσαι τὰς οδοὺς ἐξ ὧν διήλθεν ἡ γαμήλιος πομπή, ἀπέθεωσε κυριολεκτικῶς τὸ ὕψλον ζευγός.

Ὁμοίως ζωηρῶς ἐπεσημειώθησαν οἱ ξένοι πρίγκιπες ποὺ ἦλθον ἵνα παραστοῦν εἰς τοὺς γάμους καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι.

Ἐξαιρετικῶς ἐνθουσιωδῶς ἐπεσημειώθησαν ἐπίσης ὁ λαὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα μας.

Εἰς τὴν Καρδίτσαν ἀνέλε-θσαν μὲ πᾶσαν μεγαλοπρεπείαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱδρυθέντος Γηροκομείου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἰεζεκιήλ.

Τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἡ κιὼν ἐπεσκέσθη τὴν Ἀττικὴν, ἐκάλυψε τὰ περίετρα Ἀθηνῶν ὕψηλα καὶ ἐξῆλθε μετὰ τὴν προσελευσὶν τῆς πρωτεύουσας, ἡ Κηφισιά, τὸ Χαλάνδρι, τὸ Μαρούσι ἐξῆλθον τὸ Σάββατον κατάλευκα, καθὼς καὶ μερικαὶ στέγαι ἀθηναϊκῶν οπιπῶν.

Ἡ ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐξάβησε διὰ τοῦ α' βραβείου Ἑμμανουὴλ Μπενεκάκη τὸ μῆμα Μπέρων καὶ Παλαιολόγων τοῦ Λυκαίου Ἑλληνίδων, διότι κατάρθωσαν ἀνεὺν πᾶσαν τὴν ἰδρυθῆσα Σχολὰς Ἀναλφάντων Μπέρων εἰς διαφόρους συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ περικύλων. Πρόκειται δὲ ἐντός ὁλίγου καὶ ἰδρυθῆναι καὶ ἄλλας σχολὰς εἰς τὰς ὁποίας εἰσὶς τῆς ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς, διδάσκονται ὑγιεινὴν, ὁρκοεπικὰ, οἰκίαν οἰκονομίαν καὶ ἐθνικὴν κατήκον.

Ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἀπεστάλη εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου Χαρίτων ἐπὶ τῆς υποθέσεως Γρε. Διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ τοῦ Συμβουλίου ἀπερρίθη τὴν ἀπαιτομένην μετρίαν τοῦ πονητοῦ ἐν λόγῳ καταδικῶν.

Κατὰ τὴν συμπλοκὴν μετ' ἀποσπάσματος Χωροφυλακῆς πλησίον τοῦ Γκεοσερῆ ἐφονεύθη ὁ ἀποστολγδικός Ἀχ. Πρανοφύλλης. Ὁ φονεὺς εἶχεν ἐπικρυφθῆ ἀντὶ 20 κλ. δρασμῶν διὰ τὸν φόνον τοῦ κτηνοτρόφου Γαλάνη.

Ἐξωθὶ τοῦ κυρίου Μαζεῖκα ἐφονεύθη ὑπὸ κεραυνῷ ὁ ποιμὴν Γεώργιος Ἀσπροῦλιας, ὁ ὁποῖος εἶχε καταφυγεῖ κάτωθεν ὀμβροῦν διὰ τὴν προφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν ραγδαίαν βροχὴν. Ἐκ τοῦ κεραυνῷ ἐφονεύθησαν ἐπίσης δέκα πρόβατα.

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἀνεγερθέντος πὰρ τοὺς Ἀμπελοκήπους Ἀντικαρκινικοῦ Ἰνστιτούτου δὴ γίνον ἐν τῇς τοῦ μινῶν.

Εἰς τὴν τελετὴν θὰ παραστοῦν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς καὶ ὁ ὑπουργὸς τῆς Κρατικῆς Ἀντιλήψεως κ. Κορυζῆς.

Ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ὑπεγράφη, ἐπ' εὐκαιρίαν τῶν γάμων τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου, ἀναγκαστικὸς νόμος, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπολύονται προσωρινῶς ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἀνακλήσεως, πάντες οἱ καταδικασθέντες ὑπὸ τῶν κοινῶν ποινικῶν δικαστηρίων μέχρι καὶ τῆς 9ης τρέχοντος μηνὸς εἰς ποινὰς κρητισμῶς ἢ φυλακίσσεως μέχρις ἐξ μηνῶν καὶ ἐκτίοντες τὴν ποινὴν τῶν.

Καθ' ἅπασαν τὴν Μακεδονίαν ἐξακολουθεῖ δριμύτατον τὸ ἐνοκλήσαν ψυχός. Εἰς τὴν ὑπαίθρον καὶ ἰδίως εἰς τὰς ὀρεινὰς περιφερείας, ἡ κιὼν ἐθάσεν εἰς τὰ 90 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Ἐξ αἰτίας τοῦ ψυχούς, ἐπάγουν αἱ Αἰνῶναι Ὀστρόδου καὶ Καστορίας.

Ἀπεβίωσε χθὲς εἰς τὸ χωρίον Τριανταφυλλιά Σερρών ὁ ἐκ Πόντου ὁπλαρχηγὸς Γεώργιος Ἀρκοντιδῆς εἰς ἡλικίαν 122 ἐτῶν.

Ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργείου τῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως ἐχορηγήθησαν εἰς τὰ κατὰ συνοικίας λαϊκὰ ἱατρεία διάφορα φαρμακευτικὰ προϊόντα. Ταῦτα θὰ διατιθενταὶ διὰ τὴν ἐξυπρέτησιν τῶν ἀποδοειγμένως ἀδύων ἀσθενῶν.

Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἡ αὐστριακὴ ὁμάς (Ροβιντ) μὲ δυσκολίαν ἐνίκησαν τὴν μικτὴν ὁμάδα τῆς Μακεδονικῆς πρωτεύουσας μὲ 3 τέρματα ἐναντὶ 2.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η ΟΔΟΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Ἡ ὁδὸς Ἀθηνῶν εἶνε ὁ τόπος ὅπου κατασταλάζουν ὅλοι αἱ ἀ-
ξίαι, αἱ ὁποῖαι ἠδικοῦσαν ἀπὸ τὴν Κοινωνίαν ἡ ἀπὸ τὴν Τύχην. Σπουδαῖοι ἐφευρέται, μεγάλοι, ἀλλὰ μετρίφωνες ἐπιστήμονες, διακεκριμένοι καλλιτέχναι, ἀνθρώποι μὲ σπάνια προσόντα καὶ μὲ τάλεντα ἀναμφισβήτητου ἀξίας, ἐπιδεικνύον ἐκεῖ σὲ κάποια γωνία εἰς τὸ χάσκον πλῆθος τὰ προϊόντα τοῦ ἐφευρετικοῦ τῶν πνευματικῶν ἡ τῆς ποιητικῆς τῶν φαντασιῶν. Ἐνός ἁπλοῦς παθολόγος διαφημίζει μίαν πρωτότυπον κομπρέσσαν ἀπὸ θαυματουργὸν χαρτί, ἡ ὁποία ἐκ τῆς ἰδιότητάς τῃ ἐξαλείφει καὶ τοὺς δριμυτέρους πόνους καὶ τὰ θεραπεύει ὅλας τὰς ἀνιάτους νόσους.

— Δὲν ἔχει ὁ πάσχων παρὰ τὴν εὐχέλῃ τοῦτο τὸ χαρτίον εἰς κληρὸν ὅδωρ καὶ τὰ τὸ ἐπιθέσει εἰς τὸν πάσχον μέλος τοῦ σώματος, λέγει ὁ ἐφ' ὁμοῦς ἱατρός. Ρευματισμοὶ χρόνιοι, ἰσχιαλγίαι, πνευμονίαι, βρογχοπνευμονίαι, τὰ πάντα θεραπεύονται μὲ τὸ χαρτίον τοῦτο.

Τὸ χαρτίον εἶνε χρώματος ἐρυθροῦ ἢ μούρου καὶ τιμητὸ πέντε δραχμῶν. Ὁμοῖαί εἰς πολλὰ μὲ ἐνοικιαστήριον. Ὅταν βέλετε καὶ κάμει ἐξῆσαι τῆς νόσου, τοποθετεῖτε τὸ ἐνοικιαστήριον εἰς τὴν πλάτην σας, ἀκριβῶς ὅπως γίνεται μὲ τοὺς δυστροποῦντας μισθωτὰς οἰκίαν.

Ὁ ἱατρός ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ἀποβλέπει εἰς κέρδη. Θέλει, ἀπλοῦστατα νὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ φρονεῖ ὅτι τὸ «καρτίον» τοῦτο ἔχει τὴν δύναμιν αὐτὴν. Ἀλλὰ ποῖον χαρτίον στερρεῖται αὐτῆς τῆς δυνάμεως εἰς τὴν Ἑλλάδα; Μήπως ἓνα χαρτίον δὲν μᾶς διορίζει καὶ μᾶς παύει; Μήπως ἓνα χαρτίον δὲν ἀγωνίζονται νὰ ἀποκτήσουν οἱ 150.000 Ἑλληνας φοιτηταί;

Μετὰ τὸν ἱατρὸν ἐρχεται ὁ ἐφευρέτης. Αὐτὸς κρατεῖ περιέργων μαχαίριδιον, διὰ τοῦ ὁποῖου

Ο ΞΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ λυσσώδης ἀγὼν περὶ τὸ Τερουέλ συνεχίζεται πάντοτε μὲ ἀγνώστα μέχρι τοῦδε ἀποτελέσματα. Ἀμφότεροι οἱ ἀντίπαλοι συνεχέντρωνσαν ἐκεῖ ὅλας τὰς τὰς δυνάμεις καὶ διεκδικοῦν μὲ πολυνέκρους μάχας καὶε τὴν παραδοσὶν τῆς φρουρῆς τῆς πόλεως, ἡ Ζαγυλαὶα ὅμως διαφεύγει τὴν εἰσβολὴν λέγουσα ὅτι προέκειται ἀπλῶς περὶ ἐξόδου τῶν γυναικαπολιτῶν. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ συγκεντρωσέντες στρατοὶ εἰς Μαλάγαν διδοῦν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ στρατηγὸς Φράνκο ἐτοιμάζει ἐπιθεσὶν κατὰ τῆς Ἀλμερίας.

Ἡ Ἀγγλία θὰ ναυπηγήσῃ πέντε θωρηκτὰ τῶν 50 χιλιάδων τόννων, τὰ ὁποῖα θὰ διατεθοῦν διὰ τὴν Ἀνατολήν.

Ἀγγέλλεται ἐκ Λονδίνου ὅτι ἡ Σκὸτλαντ Γιάρντ ἐξέτασε τὰ τρία ἄτομα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ δόγμα τοῦ λήσαντος ἔτους συντηθήσαν μὲ τὸν φονέα Βάιντμαν, ὅστις, ὡς γνωστὸν, ἔχει συλληφθῆ ἐν Γαλλίᾳ. Αἱ ἀνακρισεὶ δὲ συνεχίζονται ἐπὶ πολλὰς ἀκόμη ἡμέρας. Μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν δύναται νὰ βεβαιωθῇ ἂν Ἀγγλὸς τῆς ὑπῆρξε θύμα τοῦ δολοφονίου.

Τὸ Πρακτορεῖον Ρώτης πληροφορεῖται ἐξ Ἀμβούργου ὅτι ὁ Ἑβραῖος ἱδιοκτήτης τῆς ἀποστολικῆς ἑταιρείας Ρέντ Στόρ Λάιν Ἀρνολδ Μπέρναρ κατεβόλῃ εἰς 30 μηνῶν φυλάκισιν καὶ πρόστιμον 80.000 λίρων στερλινῶν, ὅς κατατροπώσῃ τὸν λαόν, διότι κατεστρατήγει τὸν νόμον περὶ συναλλαγμάτων.

Ὑπὸ τοῦ Γουβέρνερ ἑξήμερον ἀνεκολληθῆ εἰς τὴν βόρειον Σαχάραν μέγας τάφος τῆς πρώτης δυναστείας, ὅστις φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ τάφος τοῦ πρώτου Βασιλεῦς τῆς δυναστείας ταύτης Μενές. Ἐντὸς τοῦ τάφου ἀνευρέθη σπουδασιὰτὴ συλλογὴ ἐξ ἀγγεῶν καὶ διαφόρων ἄλλων πλινθίων ἀντικειμένων μεγάλης ἀξίας, καθὼς καὶ ἀγγεῖα πέτρινα μὲ τὸ βασιλικὸν ὀκροσμον τοῦ Μενές, τοῦ ὁποῖου ὁ τάφος ἐπιστεῦτο μέχρι τοῦδε δὲ εὐρίσκειτο εἰς τὴν Ἀδύσσον τῆς Ἀγνύπτου.

Οἱ γάμοι τοῦ Βασιλέως φερόντι τῆς Ἀλγύπτου θὰ γίνων τὴν 29ην τρέχοντος. Ὁ Βασιλεὺς μετὰ τὴν γάμον τῶν θρησκευτικῶν τοῦ συμβουλίου ἀπεφασίαν ὅπως ἡ μέλλουσα Βασίλισσα φέροι τὸν ὑπὸ τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας καθιερωμένον πέπλον καὶ μὴ ἐμφανισθῇ δημοσίᾳ.

Ἡ ἀπὸ 60 ἡμερῶν ἐξαφανισθεῖσα ἀεροπόρος Μαρίκ Χιλζ ἀνευρέθη ὡς μετὰ τὸ ἀεροπλάνον τῆς εἰς ἀπόστασιν 20 μιλίων ἀπὸ τὸ Ζάκ τῆς Περιοίας.

Εἰς τὴν Μόσχαν τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐτυφεκίσθησαν ἑκατὸν περίπου ἄτομα κατηγορηθέντα ἐπὶ ἐνεργείας κατὰ τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὸ Κοτομάτι τῆς Ἰαπωνίας, κατέπεσον ἡ στέγη ἐνός κινηματοθεάτρου λόγῳ συσσωρεύσεως κιόνων. Ἐδωκομικτὰ ἄτομα ἐφονεύθησαν καὶ ἄλλα ἐζήκοντα ἐτραυματίσθησαν.

Εἰς τὴν ἐφετεινὴν ἔκθεσιν τῆς Λειψίας ἐπεδείχθη μία χρησιμωτάτη ἐφευρέσις, χάρις εἰς τὴν ὁποῖαν, τὰ παράθυρα καὶ αἱ θύραι τῶν σπιτιῶν κλεινοῦνται αὐτοματῶς, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ βρέχῃ ἡ ναι κιονίχη. Τὸ σχετικὸν μηχανήμα ὅμως στοιχεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος πολὺ ἀκριδὰ, ὥστε νὰ μὴ εἶνε δυνατόν νὰ χρησιμοποιοῦνται εἰς ὅλα τὰ σπιτία.

Ἡ κυρία Μάγδα Λουπέσκα, ἡ ὁποία, ὡς γνωστὸν, εἶνε Ἑβραία, ἔφυγεν ἐκ Βουκουρεστίου μεταδίδουσα εἰς Βιέννην καὶ Παρίσιους. Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίες, ὄνεος Πρωθυπουργὸς τῆς Ρουμανίας κ. Γκόγκα καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν κ. Καλινέσκο ἐπεσεκέθησαν τὴν κυρίαν Λουπέσκα καὶ ἐξήγγισαν εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ ἴτω εὐκαίριον νὰ μὴ παραμείνῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν χώραν, διότι ἡ προσωπικότης τῆς θὰ ἤδυναντο νὰ ἀποτελέσῃ πρόκλησιν διὰ τὰ ἀντισημπετικὰ στοιχεῖα τῆς χώρας.

Ἀπέθανε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ Λονδίνον ἡ πενθερὰ τοῦ πρώτου Λόρδου τοῦ Βρετανικοῦ ναυαρχείου δούκισσα τοῦ Ράτλανδ, ἡ ὁποία κατὰ τὴν νεότητά τῆς ἐθεωρεῖτο ἡ ὡραιότερᾳ, ἡ πλέον χαριτωμένη κόρη τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου.

Ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις σκέπτεται νὰ κατασκευάσῃ εἰς τὸ Μουρφλιτ τοῦ Ἑσσεξ πὰρ τὸν Τάμεσιν μεγάλαν ὑπογείων ἀποθήκας πετρελαίων, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιοῦνται ἐν καιρῷ πολέμου. Ἡ κατασκευὴ τῶν δεξαμενῶν τούτων θὰ στοιχίσῃ 5 ἑκατομμύρια λίρας στερλινῶν. Τὰ πλοῖα θὰ δύναται νὰ παραλαμβάνουν πετρέλαιον προσεγγίζοντα εἰς Μουρφλιτ διὰ τοῦ Τάμεσος.

Δριμύτατον ψυχὸς ἐνέδοκψε κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Κερκρικὴν Εὐρώπην, ἔνν Ὀκτωβρίᾳ τοῦ ἑπομένου ἐθάσεν τοὺς 27 βαθμούς ὑπὸ τὸ ὑπὸν καὶ εἰς τὴν Βουδαπέστην τοὺς 16 βαθμούς. Τὸ ψυχὸς τοῦτο εἶνε τὸ δριμύτερον ποὺ ἐσημειώθη κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν. Ἐξ ἰσοῦ μέγα εἶνε τὸ κύμα τοῦ ψυχούς εἰς ὁλόκληρον τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Γερμανίαν. Σφοδρόταται χιονοθύελλα ἐνέδοκψαν καὶ ἡ κιὼν εἰς πολλὰ μέρη ὑπερέβη τὸ ἥμισυ μέτρον. Εἰς τὸ Μόναχον τὸ ψυχὸς ἐθάσε 18 βαθμούς ὑπὸ τὸ μῦδεν.

ΕΠΙΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΤΟ ΕΥΤΥΧΕΣ ΓΕΓΟΝΟΣ

Ὑπὸ τοὺς ἀσιωτέστερους τῶν οἰωνῶν καὶ τὰς εὐχὰς σύμπτωσης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἡ ὁδοδόχος ἑλληνικὴ ἐκκλησία ἤνωσε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν μὲ τοὺς ἀρρηκτοὺς δεσμοὺς τοῦ Ὑμενοῦ τὴν Α. Β. Υ. τὸν λαοφιλήτονα Διάδοχον τοῦ ἐνδόξου Ἑλληνικοῦ Θρόνου, πρὸς τὴν σεμνὴν καὶ ἐπείραστον πριγκίπισσαν τοῦ Ἀντισέβρου Μαργαρίτας—Φρειδερίκην.

Εἰς μίαν ἄλλην ἐποχὴν τὸ γεγονός τοῦτο θ' ἀπετέλει μίαν ἀπὸ τῶν εὐφρόσυνων προσωπικῆς ὑπόθεσιν διὰ τοὺς ὕψηλους νεογμούς. Σήμερον ὅμως, ὅτε ἡ Α. Β. Υ. ἡ νέα πριγκίπισσά μας πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ αὐριανὴ μας Βασίλισσα, τὸ γεγονός καθίσταται ὑπόθεσις καθαρῶς ἔθνη καὶ δι' αὐτὸ οἱ γάμοι τῶν προσέλασθον τὸν ἐξαιρετικῶς ἐορταστικὸν χαρακτῆρα ποὺ εἶχον.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς, ποὺ ἐπὶ τόσα χρόνια εἶχε συνηθιστὴ νὰ βλέπῃ τὴν ἐκάστοτε βασιλεύσαν τὸν καὶ τὴν διαδοχὸν τῆς, πρωτοστατοῦσαν εἰς πᾶν εὐγενὲς ἔργον φιλολληλίας, προῦδος, ἐξυγιανσεως, διὰ τὰς στερεῇ αἰσθητικῇ, ἥδη ὅτε ἀπεκτεστέστη καὶ πάλιν ἡ παλαιὰ ποθητὴ τάξις πραγμάτων, ἐλπίει ἐν τῷ προσώπῳ τῆς προσφιλῆς συζύγου τοῦ αὐριανοῦ βασιλέως τοῦ τὴν συνεχιστῶν, τὸν ὡραίον ἔργον ποὺ μᾶς ἐχρίσαν αἱ ἀειμνήστου βασιλισσῶν μας Ὀλγὰ καὶ Σοφία. Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν, διὰ τὴν πραγματικῶν τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἀμφιβάλλει, μὲ τὴν στωικὴν, ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν ἐξαιρετικῇ ἡ ἀριεὶς τῆς πριγκίπισσας Μαργαρίτας—Φρειδερίκης, διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ὁποίας εἰς τὴν ἀρδεαμένην ἤδη νέαν περίοδον τοῦ ἔθους τῆς, ὁλόθερμαινι τὴν συνοδοῦσαν τὴν Πανελλήνιον αἰ εὐχαὶ καὶ αἱ ἱδικαίαι μὲς ἰδιαίτερώς.

ΕΥΓΕ ΤΗΣ

Ἀεῖζει νὰ ἐξαρθῇ ἰδιαίτερος ὅλας ἡ τάξις καὶ ἡ εὐπρέπεια ποῦ—παρὰ τὸν πρωτοφανῆ συνωστισμόν τοῦ κοινού—ἐπεκράτησαν κατὰ τὰς ὑποδοχὰς τῶν ὕψηλων καὶ ξένων καὶ τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς τῶν εὐτυχῶν γάμων τοῦ λαοφιλήτονα Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀπέδειξε διὰ μίαν ἐτι φορὰν τὸν πολιτισμὸν τοῦ καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς ὑποταγῆς τὸν εἰς τὴν πειθαρχίαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία ἀπέδειξε ὅτι γνωρίζει νὰ ἱσταται ἐν παντὶ καὶ πάντοτε εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς τῆς. Τῆς ἀεῖζει ὅθεν πᾶς ἑταῖρος!

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΜΙΧΑΗΛ

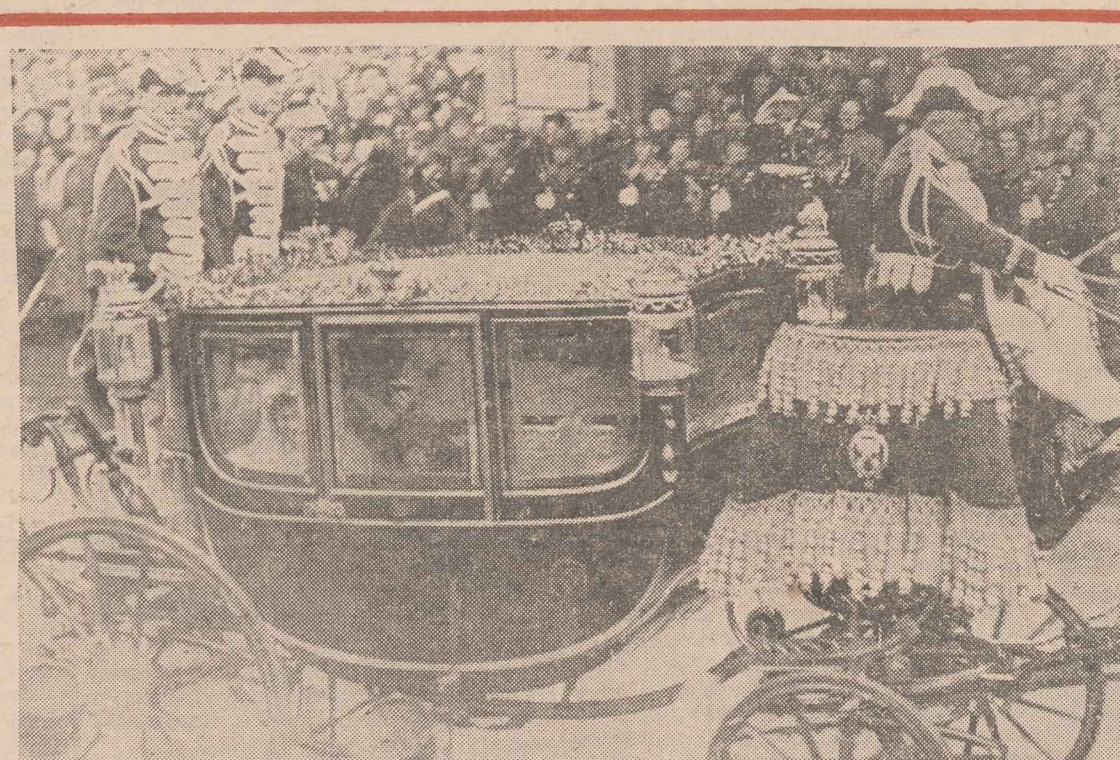
Ἰδιαίτερον ὅλας ἐγκαρδιότητα καὶ ἐνθουσιασμόν εἶχεν ἡ ὑποδοχὴ ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐπεφύλαξεν εἰς τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον τοῦ Ρουμανικοῦ Θρόνου Μιχαήλ. Δικαιολογημένα δὲ διότι ὁ συμπαθὴς πρίγκιψ δὲν εἶνε ἀπλῶς ὁ μέλλων Βασιλεὺς τῆς φιλῆς καὶ συμμάχου Ρουμανίας. Εἶνε καὶ ὁ υἱὸς τῆς προσφιλεστάτης τοῦ Βασιλοπούλας Ἑλένης, πρὸς τὴν ὁποίαν πάντοτε οἱ Ἑλληνας ἠθροῦντο μίαν ἰδιαίτεραν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν. Οὕτω αἱ ἐκδηλώσεις πρὸς αὐτὸν ἀπυρόβυντο καὶ πρὸς τὸν Βασιλικὸν δαστὸν φιλῆς καὶ συμμάχου χώρας, μὲ τὴν ὁποῖαν τόσοι κοινὸι ἀγῶνες καὶ ἐπιδόσεις μᾶς συνδέουν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν προσφιλεῖ γόνον τῆς ἀγαπημένης βασιλοπούλας τοῦ, τὴν ὁποῖαν πάντοτε θὰ περιβάλλῃ μὲ τὴν ἀγάπην, ἀφοσίωσιν καὶ συμπάθειαν καὶ κατὰ τὸν ὁποῖον ὡς κλεινοῦσα εἰς τὸ αἶμα τοῦ αἵματος ἑλληνικὸν ἀγαπᾷ ὅλας ἰδιαίτερώς.

ΕΝΑΡΤΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Ἰδρυτής: Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΔΗΣ	Διευθυντής: Ν. ΚΑΡΕΛΛΑΣ	Ἀρχισυντάκτης: Μ. ΚΕΛΛΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ 43	ΑΘΗΝΑΙ 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1938	ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΛ. ΨΥΡ...

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ ΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

(Ἄνω): Ἡ βασίλισσα τῶν... ἀνῶν εἰς τὴν Ἀργεντινῇ. (Κάτω): Ἡ φωνὴ τῶν γυναικῶν... εἰς τὸν Τσαγκ-Τιέν τῆς Κίνας.

(Ἄνω): Τὸ περίφημον Σεμινάριον τοῦ Τέρουελ. (Κάτω): Ἡ νύμφη ἐξαγαγόμενη, εἰς τὴν Ἀλφειά....

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Γνωστὸς ποιητὴς, διαπρὸν ὡς κατοικίαν μίαν σοφίαν βλέπουσαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ καὶ χωροῦσαν μετὰ βίας περὶ τὰ 4 ὅμοια, ἔκομε τὴν τύχην τοῦ ἐνοικιασῆς αὐτὴν πρὸς 200 τὴν θέσιν εἰς 20 συμπλοκὰς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἴδουν ἀφ' ὕψους καὶ ἀνεώτερον τὴν γαμήλιον πομπήν.

Καὶ τὸ ἐσπέρας τῶν γάμων, μετρῶν τὰς εἰσπράξεις καὶ τριῶν ἐκ χαρὰς τὰ χέρια τοῦ, πῶκετο ἔκ βάθους καρδίας:

— Θεοῦλη μου, δῶς νὰ παντρευτοῦν ἐντοῖμα δλοι οἱ Πρίγκιπες καὶ οἱ Πριγκίπισσες μας, κι' ἂν ἐξαγαρῶν σίκο νὰ μὴ... θάβουνε.

Νὰ ἓνα δῖλημα ποὺ θὰ τεθῇ πρὸ τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων σὲ λίγο: Ὁ κ. Ντιντῆς Δ. ἀνέτερος τραπεζικὸς ὑπάλληλος, δὲν προλάβαινε νὰ πληρῶν καὶ λίγο λογαριασμοὺς μοδιότην, καπελούδων καὶ υποδομητοποῦν τῆς ὡραιότητος καὶ πολὺ κοκέτας συζύγου του. Κατηναικτισμένος, λοιπὸν, μὴ μὲρα ποὺ τὸ προσέβη ἓνας νέος λογαριασμός, μὴ ἐδόδοκα μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ἄλλου, τὴν ἐρώτασε:

— Καλὰ, παραγγέλνεις ὅτι σοὶ καντίναι, ρωτᾷ ὅμως ἀπὸ ποῦ θὰ τὰ πληρώσω;

Εἰς ἀπάντησιν ἡ συζύγος ἐγκατέλειπε τὸν συζύγον καὶ ὑπέβαλε αἰτησὶν διαζύγιον ἐπὶ μὴ ἐπληρώσει τὴν... συζύγους του ὑποχρεώσεων.

Ἀναμένεται, λοιπὸν, νὰ ἐξακριβωθῇ: Ἐκεῖ μὴ συζύγος τὸ δικαίωμα νὰ παραγγέλνῃ ὅτι τῆς καντίναις χωρὶς νὰ ὑποδεικνύῃ στὸν ταλαίπωρο συζύγον καὶ ποῦ θὰ βρῇ νὰ πληρῶσῃ τὸ παραγγέλθεν:

Γνωστὴ Ἀθηναία κυρία, εἶλεγε πρὸ πινος εἰς κύκλον γνωρίμων τῆς:

— Δὲν ἐζήτησε πόσο θὰ ἤμουνα εὐτυχὴς ἂν ὁ κ. Ἐξηνταδελῶνης προῦσε σὲ γάμο τὴν κόρη μου...

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΡΟΤΥΠΟΙ ΕΛΑΦΟΔΡΟΜΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Στη χώρα των παραδόξων και των μεγάλων περιεργών, —που άλλοι από την Αμερική και ίδιος τη φλωρίδα— έγιναν μέσα στην αίγλη της ωραίας θαλωρής της άμμοφώρας και της χλιδής του πλούτου των εκατομμυριούχων της Αμερικής, ο πλέον πρωτότυπος διαγωνισμός κούρας ελαφιών με καβαλλάρηδες χαριτωμένες νεράιδες.

Όραια, ύψηλα, χαριτωμένα ελάφια με

τά κέρατά τους όρθωμένα, μεγαλοπρεπή, κρατούσαν στις ράκες τους τις πλέον χαριτωμένες κοπέλλες, ντυμένες μόνον με άπλη πέπλα κι' ένα στεφάνι στο κεφάλι.

Βέβαια, τα ελάφια αυτά είναι ήμερα, συνειθισμένα σε τοιούτου είδους παιχνίδια της ευφάνταστης αμερικανικής διανοίας. Πάντως υπήρξαν και τα κωμικοτραγικά ο' αὐτὴν τὴν κούρα.

Πολλές από τις νέες οι οποίες δεν μπορούσαν να κρατηθούν καλά, έπεσαν επάνω στην άπλη χλόη και τότε... ο πανζουρπιανός των Αμερικανών έφτασε στο κατακρύφιο. Καί είχαν δικαίω! Απελάμβαναν το ωραιότερο θέαμα της δρασεράς, άπλητης, χαριτωμένης και ωραίας γυναικς "Αρροπίτης.

Η εικόνα μας άναπαριστῇ τὴν ωραιότατη Μάρθα Φέρουελ, τὴν πλουσιωτάτη κόρη τῶν Βασιλέων τῶν μεταξωτῶν στὸ Κάνσας Σίτι, ἡ ὁποία προτὺ νάρθη και λάθη μέρος ο' αὐτὸν τὸν άγῶνα εἶχε προμηθευθῇ καὶ τὸ ἐλάφι της καὶ εἶχε γυμνασθῇ τελείως.

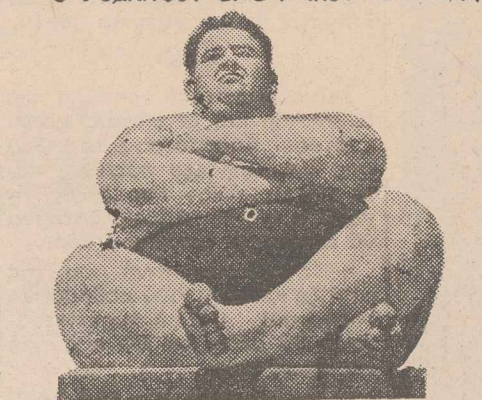
Γι' αὐτὸ πήρε καὶ τὸ πρῶτο βραβεῖο.

ΓΟΛΙΑΘ Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ

Ποῖος εἶνε ἑκείνος ἀπὸ τοὺς ἀθλητὰς τῆς πάλης πού θάρρη καὶ μετρήρη μὲν τὸν κολοσσὸ αὐτῆ, μὲ τὸ ἀνδρῶπινο αὐτὸ δοῦναι;

Κανείς δὲν ἐτόλμισε μέχρι σήμερα νὰ μετρήρη τὴς δυνάμεις του μὲ τὸν Τζάκυ Ρόμπινσον, τὸ μεγάλο αὐτὸν πρωταθλητῇ.

Ο Ρόμπινσον εἶνε λοιπὸν πομπάβλη-

τῆς δίκως νὰ παλαίψη μὲ κανένα.

Περιφέρεται λοιπὸν στὰ πανηγύρια καὶ ἐπιδεικνύει τὸ σῶμα του καὶ τὴ δύναμὶ του.

Ζυγίζει 450 κιλά καὶ σκίζει στὰ δύο μὲ τὰ χέρια τὸν ὀλίγοτερο βδοί.

Ἄλλοιμονο λοιπὸν, σὲ κείνον πού θὰ τὸν προκαλέσῃ!

ΤΑ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΓΑΜΩΝ

ΔΙΑΘΕΤΩ ΝΥΜΦΗΝ ΩΡΑΙΑΝ...

ΕΝΑ ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

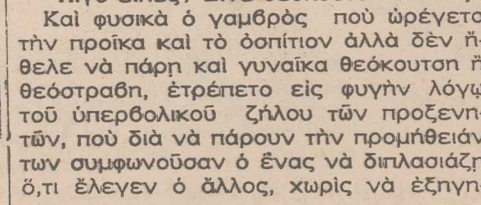
"Εως τώρα, τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἐτέρου ἡμισώς μας, κατὰ τὰ καθιερωμένα ἄλλ' οὐκί σπανίως τοῦ... πολλαπλαίου μας εἰς τὴν πραγματικότητα, ἐμπιστευόμεθα—ἐφ' ὅσον φυσικὰ οἱ χρόνοι δὲν εἶχαν κυρτώσει τὸ σῶμα μας καὶ οἱ ρυτίδες δὲν εἶχαν ὀργώσει ὠπερ... ἐτοιμάσαστον ἀγρόν τὸ πρόσωπόν μας— εἰς τὴν ὥρῃ-φία, τὴν τσακινιά καὶ τὸ πνεῦμα μας. Διότι, ὡς γνωστὸν, οὐδείς Ρωμῆος καὶ Ρωμῆα μὴ παραδεχόμενος εἶπεν ἢ προσωποποίησης τοῦ πνεύματος καὶ ὅταν ἀκόμη οὐδέποτε γεύεται... οἰνονευματώδη ποτὰ. Σπανίως καὶ κυρίως μετὰ τὴν...διάδοσιν τοῦ Ρουδικῶνος εἰς τὴν πρώτην νεότητος, προσέφευγε κανεὶς διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς σφίδας ἢ τοῦ... σφιδίου εἰς τὴν μεσολάβησιν τοῦ προξενιτοῦ καὶ πρὸ παντός τῆς προξενιτοῦ, πού κάποτε εἰς τὸν ὑπερβολικὸν ζῆλον τὴν ἐμαστίασαν τὰ συνοικέσια τὴν ὥραν πού εἶχαν... ψηθῇ.

Εἶνε γνωστὰ δέ, πλείστα ἐπεισόδια τοιοῦτων θαλασσομάτων συνοικεσίων, ἰδίως ὅταν οἱ προξενιτάδες ἴσαν δύο καὶ ὁ ἕνας ἔκοδε διὰ νὰ ράψῃ ὁ ἕτερος.

—Ξέρεις τί κορίτσι εἶνε; Μάλαμα!... —Μάλαμα, μόνον; Διαμάντι... —'Εχει ἕνα σπῖ... δάπνο. —Δάπνο εἶπες; Δὲν εἶδες καλά... Τετράπνο εἶνε.

—Μόνον τῆς ἐλάττωμα εἶνε πού εἶνε λ' ἰγο κουτοῦ... —Λίγο εἶπες; Εἶνε θεόκουτο δὲ λές!

Καὶ φυσικὰ ὁ γαμβρὸς πού ὠρνετο τὴν προίκα καὶ τὸ ὁπτιπὸν ἀλλὰ δὲν ἦθελε νὰ πάρῃ καὶ τὴν γυναῖκα θεόκουτη ἢ θεοστραθῇ, ἐτρέπετο εἰς στυγνὴν λόγῳ τοῦ ὑπερβολικοῦ ζήλου τῶν προξενιτῶν, πού διὰ νὰ πάρουν τὴν προμηθεσάν των συμφωνοῦσαν ὁ ἕνας νὰ διπλασιάζῃ, ὁ ἕτερος ὁ ἄλλος, χωρὶς νὰ ἐξηγη-

τῇ ἑκείνην μὲ ἀναπαριστῇ τὴν ὡραιότατη Μάρθα Φέρουελ, τὴν πλουσιωτάτη κόρη τῶν Βασιλέων τῶν μεταξωτῶν στὸ Κάνσας Σίτι, ἡ ὁποία προτὺ νάρθη και λάθη μέρος ο' αὐτὸν τὸν άγῶνα εἶχε προμηθευθῇ καὶ τὸ ἐλάφι της καὶ εἶχε γυμνασθῇ τελείως.

Γι' αὐτὸ πήρε καὶ τὸ πρῶτο βραβεῖο.

ΓΟΛΙΑΘ Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ

Ποῖος εἶνε ἑκείνος ἀπὸ τοὺς ἀθλητὰς τῆς πάλης πού θάρρη καὶ μετρήρη μὲν τὸν κολοσσὸ αὐτῆ, μὲ τὸ ἀνδρῶπινο αὐτὸ δοῦναι;

Κανείς δὲν ἐτόλμισε μέχρι σήμερα νὰ μετρήρη τὴς δυνάμεις του μὲ τὸν Τζάκυ Ρόμπινσον, τὸ μεγάλο αὐτὸν πρωταθλητῇ.

Ο Ρόμπινσον εἶνε λοιπὸν πομπάβλη-

τῆς δίκως νὰ παλαίψη μὲ κανένα.

Περιφέρεται λοιπὸν στὰ πανηγύρια καὶ ἐπιδεικνύει τὸ σῶμα του καὶ τὴ δύναμὶ του.

Ζυγίζει 450 κιλά καὶ σκίζει στὰ δύο μὲ τὰ χέρια τὸν ὀλίγοτερο βδοί.

Ἄλλοιμονο λοιπὸν, σὲ κείνον πού θὰ τὸν προκαλέσῃ!

Ζυγίζει 450 κιλά καὶ σκίζει στὰ δύο μὲ τὰ χέρια τὸν ὀλίγοτερο βδοί.

Ἄλλοιμονο λοιπὸν, σὲ κείνον πού θὰ τὸν προκαλέσῃ!

Ζυγίζει 450 κιλά καὶ σκίζει στὰ δύο μὲ τὰ χέρια τὸν ὀλίγοτερο βδοί.

Ἄλλοιμονο λοιπὸν, σὲ κείνον πού θὰ τὸν προκαλέσῃ!

Ζυγίζει 450 κιλά καὶ σκίζει στὰ δύο μὲ τὰ χέρια τὸν ὀλίγοτερο βδοί.

Ἄλλοιμονο λοιπὸν, σὲ κείνον πού θὰ τὸν προκαλέσῃ!

Ζυγίζει 450 κιλά καὶ σκίζει στὰ δύο μὲ τὰ χέρια τὸν ὀλίγοτερο βδοί.

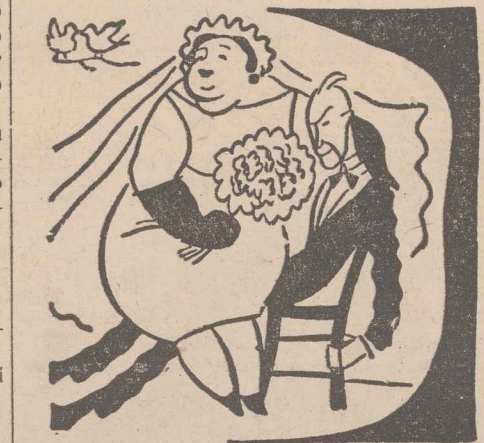
Ἄλλοιμονο λοιπὸν, σὲ κείνον πού θὰ τὸν προκαλέσῃ!

"Ἄλλως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ πῶς καὶ ἐπανάληψιν εἰς τὰς στίλας τῶν ἐφημερίδων βλέπουν τὸ φῶς ἀγγελία ὡς ἡ κάτωθι:

Νέα ἀρίστης οικογενείας, μορφωμένη, γλωσσολογική, ὠραιότατη, ἡλικίας 25 μόνων ἔτην, θαύμα νοικοκυρωμένης μὲ 500 χιλιάδες μετρητὰ καὶ οἰκίαν ἴσης τούλας τῶν ἀξίας, ἐπιθυμεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς κοινὴν γάμου μὲ νέον ὡς σαράντα ἔτην, δημοσίον ὑπάλληλον κλπ.

Ἡ ὡς ἡ κάτωθι:

Δημόσιος ὑπάλληλος, μὲ τρία διπλώματα, μισθὸν 5.000 δραχ. τὸ μῆνα καὶ εἰσόδῳ ἐξ ἀκινήτου ἄλλας τόσας, ὠραίος, συμπαθητικός, ἀριστος χαρακτήρ, ζη-

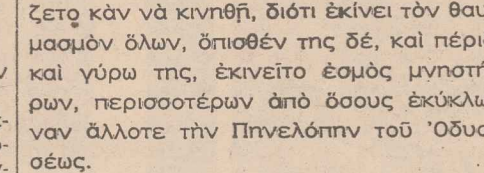

τεῖ ὡς σύζυγον νέαν μὲ προίκα τούλας χιλιάδων 1.000.000, μορφωμένην, νοικοκυμένην, γλωσσολογική, περιποικιτική καὶ λοιπὰ. Πληροφορία Ρ ε ν ε, θεμιστοκλέους 7.

Βέβαια, αἱ ἀγγελίαι, δὲν εἶνε ὡς ἄνω συνταγόμεναι. Ἔχουν περισσότερας γενικὰς ἀπολύτους ἀπὸ ὅσας μετοχὰς αἱ νύμφαι πού διαβέτι εἰς τὸ ντυοτάτι των καὶ περισσότερας συντακτικὰς ἀνιμαλίας ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῆς συντάξεως πού ὁμοίως παίρνουν μερικὸι τῶν... γαμβρῶν του. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει. Ὁ πρῶτος ἐνδείκει εἶνε τοῦτο: "Ὅτι ἄλλοτε, ὅταν κατὰ τὸ τραγοῦδι ὁ ἔρωδ δὲν κυττοῦσε χρόνια καὶ ἐκόρευε τὸν χορὸν τοῦ... Ἡοαία ὅπου δῆποτε δύο νεοὶ συντηγῶν, μία νέα 25 μόλις τῶν, ὠραιότατη, νοικοκυρά, γλωσσολογική, διαβέτουσα 500.000 εἰς μετρητὰ καὶ ἄλλας τόσας εἰς ἀκίνητα, ἐκείναι μόνῃ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ συζύγου τῆς... ἀρεσκείας τῆς. Διὰ τὴν ἀκρίβειαν μάλιστα δὲν ἐχρειάζετο κὰν νὰ κινήθῃ, διότι ἐκείνη τὸν θαυμασμένον ὄλων, ὁπισθὲν τῆς δὲ, καὶ πῆρξ καὶ γύρω τῆς, ἐκινεῖτο ὁμοῦς μνηστῆρων, περισσότερων ἀπὸ ὅσους ἐκύκλωναν ἄλλοτε τὴν Πηνελόπειν τοῦ Ὀδυσσεως.

Ἐπίσης ἔχουν νέος, δημοσίος ὑπάλληλος, μὲ τρία διπλώματα, 5.000 μισθὸν καὶ ἄλλας τόσας ἐξ εἰσόδων ἀκινήτων, δὲν θὰ κινῶσιν νὰ πῇ στὸ Ρενὲ νὰ τοῦ θρῖ τὴν Ρέναν, τὴν Γαλάτειαν, τὴν Ὀφελίαν, Δυσδομιόναν, Γλυκερίαν ἢ Βεατρίκην του. Ὅλαι αἱ δακτυλογράφοι τοῦ γραφείου του, αἱ ὠραὶαι τῆς συνοικίας πού κατοικεῖ, καὶ τῶν παρόδων τῆς, θὰ τὸν ἐδομδάρδιζαν μὲ τοὺς στεναγμούς, τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς των, τὰς ἐκμυστηρεύσεις καὶ τὰ... ζωηρά των βλέμματα καὶ κάποια ἐξ ὄλων θὰ τὸν ἐδίπλωναν παρ' ὅλα τὰ διπλώματά του, διὰ νὰ τὸν πάρῃ μὲ παπὰ καὶ κουμπάρου ἢ καὶ ἀνευ αὐτοῦ...

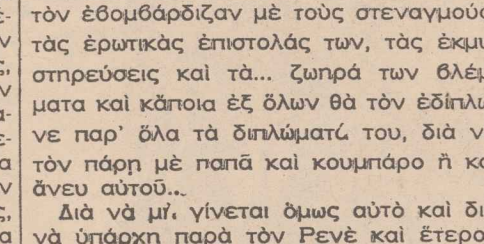
Διὰ νὰ μὴ, γίνεται ὅμως αὐτὸ καὶ διὰ νὰ ὑπάρχῃ παρὰ τὸν Ρενὲ καὶ ἕτερος διαβέτης νυμφῶν καὶ γαμβρῶν μὲ ὅλα τὰ κομφορ καὶ τὰς... ἀουναξίας τοῦ πρώτου εἰς τὰ κείμενα τῶν δημοσιευμάτων του, σημαίνει ὅτι ὁ "Ερως ἔχασε εἰς τὴν ἐποχὴν μας τὰς... συνδέτικας τοῦ ἰκανότητας, εἶτε διότι ἐγῆρασε πλῆθος εἰτε διότι ἐμείψ... θωρακισθέντες μὲ πολλὴν πειραν καὶ πεισθόντες ὅτι ἡ ἐρωτικὴ κλ... πείρα δὲν ἔσκει διὰ τὰς εὐτυχεῖς ἐνώσεις, ἐσκεθῆσαν νὰ γίνωμεν πρακτικοὶ ἀνθρωποι. Καὶ κάποιοι, πού ἐγνώριζαν τὸν Ρενὲ ὡς... κτηματομεσίτην ἀπὸ παλαιὰν ἐποχῆν, ἀπευθύνθη πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν ἐνδοξὴν συζύγου, ὅπως θὰ ἀπευθύνετο διὰ τὴν... ἀγοράν κτήματος. Μήπως ἄλλωστε στήν Νεοελληνικὴν μαγικήν ἡ γυναῖκα δὲν εἶνε ἕνα... κτήμα τῆς ἀξίας τοῦ... ὑποζυγίου μας, πού διαβέ-

ταλαινονται ὑστερα μὲ συντηγόμενους τοὺς πόθους τους καὶ οὐσημένα τὰ ὀνειρά τους... Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν σήμερα πολλοί. Ἐδῶ δὲ ἐρχονται οἱ ἀνθρώποι πού ἔχουν νοῦ καὶ σκέψῃ καὶ ζῆτον νὰ ἐνώσουν τὴς τύχης καὶ τὸ ἔχει τους γιὰ μία ζωὴ μετρημένην, ἡσυχίαν καὶ ἀρμονικὴν ἐν τῇ ἐνώσει τῶν συμπεριφερόντων των, μὲ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἐξ ἰσοῦ ἰσορροπημένο. Κοιμνήνεν δού-

ὅμοιολογούμεν ὅτι καταλοβαίνωμεν πρῶτον, ὅτι πρέκειται περὶ... γάμων παστεριωμένων ὅπως τὸ γάλα Ἐβγα, πού μοιάζουν μὲ τὸ ἄχυρο πού γενοῦνται ἐφ' ὅρους ζωῆς τὰ ἄκα στὸ παχνί, πρὸς τὰ ὁποία προσωμοιάζουν οἱ οὗτοι ἐνωμένοι.

Καὶ κρῖνουμε περὶ τὸν ζῆτον μὲ περισσότερας ἐξηγήσεις... Ψέμματα.

ταλαινονται ὑστερα μὲ συντηγόμενους τοὺς πόθους τους καὶ οὐσημένα τὰ ὀνειρά τους... Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν σήμερα πολλοί. Ἐδῶ δὲ ἐρχονται οἱ ἀνθρώποι πού ἔχουν νοῦ καὶ σκέψῃ καὶ ζῆτον νὰ ἐνώσουν τὴς τύχης καὶ τὸ ἔχει τους γιὰ μία ζωὴ μετρημένην, ἡσυχίαν καὶ ἀρμονικὴν ἐν τῇ ἐνώσει τῶν συμπεριφερόντων των, μὲ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἐξ ἰσοῦ ἰσορροπημένο. Κοιμνήνεν δού-

ὅμοιολογούμεν ὅτι καταλοβαίνωμεν πρῶτον, ὅτι πρέκειται περὶ... γάμων παστεριωμένων ὅπως τὸ γάλα Ἐβγα, πού μοιάζουν μὲ τὸ ἄχυρο πού γενοῦνται ἐφ' ὅρους ζωῆς τὰ ἄκα στὸ παχνί, πρὸς τὰ ὁποία προσωμοιάζουν οἱ οὗτοι ἐνωμένοι.

Καὶ κρῖνουμε περὶ τὸν ζῆτον μὲ περισσότερας ἐξηγήσεις... Ψέμματα.

ταλαινονται ὑστερα μὲ συντηγόμενους τοὺς πόθους τους καὶ οὐσημένα τὰ ὀνειρά τους... Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν σήμερα πολλοί. Ἐδῶ δὲ ἐρχονται οἱ ἀνθρώποι πού ἔχουν νοῦ καὶ σκέψῃ καὶ ζῆτον νὰ ἐνώσουν τὴς τύχης καὶ τὸ ἔχει τους γιὰ μία ζωὴ μετρημένην, ἡσυχίαν καὶ ἀρμονικὴν ἐν τῇ ἐνώσει τῶν συμπεριφερόντων των, μὲ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἐξ ἰσοῦ ἰσορροπημένο. Κοιμνήνεν δού-

ὅμοιολογούμεν ὅτι καταλοβαίνωμεν πρῶτον, ὅτι πρέκειται περὶ... γάμων παστεριωμένων ὅπως τὸ γάλα Ἐβγα, πού μοιάζουν μὲ τὸ ἄχυρο πού γενοῦνται ἐφ' ὅρους ζωῆς τὰ ἄκα στὸ παχνί, πρὸς τὰ ὁποία προσωμοιάζουν οἱ οὗτοι ἐνωμένοι.

Καὶ κρῖνουμε περὶ τὸν ζῆτον μὲ περισσότερας ἐξηγήσεις... Ψέμματα.

ταλαινονται ὑστερα μὲ συντηγόμενους τοὺς πόθους τους καὶ οὐσημένα τὰ ὀνειρά τους... Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν σήμερα πολλοί. Ἐδῶ δὲ ἐρχονται οἱ ἀνθρώποι πού ἔχουν νοῦ καὶ σκέψῃ καὶ ζῆτον νὰ ἐνώσουν τὴς τύχης καὶ τὸ ἔχει τους γιὰ μία ζωὴ μετρημένην, ἡσυχίαν καὶ ἀρμονικὴν ἐν τῇ ἐνώσει τῶν συμπεριφερόντων των, μὲ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἐξ ἰσοῦ ἰσορροπημένο. Κοιμνήνεν δού-

ὅμοιολογούμεν ὅτι καταλοβαίνωμεν πρῶτον, ὅτι πρέκειται περὶ... γάμων παστεριωμένων ὅπως τὸ γάλα Ἐβγα, πού μοιάζουν μὲ τὸ ἄχυρο πού γενοῦνται ἐφ' ὅρους ζωῆς τὰ ἄκα στὸ παχνί, πρὸς τὰ ὁποία προσωμοιάζουν οἱ οὗτοι ἐνωμένοι.

Καὶ κρῖνουμε περὶ τὸν ζῆτον μὲ περισσότερας ἐξηγήσεις... Ψέμματα.

ταλαινονται ὑστερα μὲ συντηγόμενους τοὺς πόθους τους καὶ οὐσημένα τὰ ὀνειρά τους... Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν σήμερα πολλοί. Ἐδῶ δὲ ἐρχονται οἱ ἀνθρώποι πού ἔχουν νοῦ καὶ σκέψῃ καὶ ζῆτον νὰ ἐνώσουν τὴς τύχης καὶ τὸ ἔχει τους γιὰ μία ζωὴ μετρημένην, ἡσυχίαν καὶ ἀρμονικὴν ἐν τῇ ἐνώσει τῶν συμπεριφερόντων των, μὲ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἐξ ἰσοῦ ἰσορροπημένο. Κοιμνήνεν δού-

ὅμοιολογούμεν ὅτι καταλοβαίνωμεν πρῶτον, ὅτι πρέκειται περὶ... γάμων παστεριωμένων ὅπως τὸ γάλα Ἐβγα, πού μοιάζουν μὲ τὸ ἄχυρο πού γενοῦνται ἐφ' ὅρους ζωῆς τὰ ἄκα στὸ παχνί, πρὸς τὰ ὁποία προσωμοιάζουν οἱ οὗτοι ἐνωμένοι.

Καὶ κρῖνουμε περὶ τὸν ζῆτον μὲ περισσότερας ἐξηγήσεις... Ψέμματα.

ταλαινονται ὑστερα μὲ συντηγόμενους τοὺς πόθους τους καὶ οὐσημένα τὰ ὀνειρά τους... Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν σήμερα πολλοί. Ἐδῶ δὲ ἐρχονται οἱ ἀνθρώποι πού ἔχουν νοῦ καὶ σκέψῃ καὶ ζῆτον νὰ ἐνώσουν τὴς τύχης καὶ τὸ ἔχει τους γιὰ μία ζωὴ μετρημένην, ἡσυχίαν καὶ ἀρμονικὴν ἐν τῇ ἐνώσει τῶν συμπεριφερόντων των, μὲ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἐξ ἰσοῦ ἰσορροπημένο. Κοιμνήνεν δού-

ὅμοιολογούμεν ὅτι καταλοβαίνωμεν πρῶτον, ὅτι πρέκειται περὶ... γάμων παστεριωμένων ὅπως τὸ γάλα Ἐβγα, πού μοιάζουν μὲ τὸ ἄχυρο πού γενοῦνται ἐφ' ὅρους ζωῆς τὰ ἄκα στὸ παχνί, πρὸς τὰ ὁποία προσωμοιάζουν οἱ οὗτοι ἐνωμένοι.

Καὶ κρῖνουμε περὶ τὸν ζῆτον μὲ περισσότερας ἐξηγήσεις... Ψέμματα.

ταλαινονται ὑστερα μὲ συντηγόμενους τοὺς πόθους τους καὶ οὐσημένα τὰ ὀνειρά τους... Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν σήμερα πολλοί. Ἐδῶ δὲ ἐρχονται οἱ ἀνθρώποι πού ἔχουν νοῦ καὶ σκέψῃ καὶ ζῆτον νὰ ἐνώσουν τὴς τύχης καὶ τὸ ἔχει τους γιὰ μία ζωὴ μετρημένην, ἡσυχίαν καὶ ἀρμονικὴν ἐν τῇ ἐνώσει τῶν συμπεριφερόντων των, μὲ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἐξ ἰσοῦ ἰσορροπημένο. Κοιμνήνεν δού-

ὅμοιολογούμεν ὅτι καταλοβαίνωμεν πρῶτον, ὅτι πρέκειται περὶ... γάμων παστεριωμένων ὅπως τὸ γάλα Ἐβγα, πού μοιάζουν μὲ τὸ ἄχυρο πού γενοῦνται ἐφ' ὅρους ζωῆς τὰ ἄκα στὸ παχνί, πρὸς τὰ ὁποία προσωμοιάζουν οἱ οὗτοι ἐνωμένοι.

Καὶ κρῖνουμε περὶ τὸν ζῆτον μὲ περισσότερας ἐξηγήσεις... Ψέμματα.

ταλαινονται ὑστερα μὲ συντηγόμενους τοὺς πόθους τους καὶ οὐσημένα τὰ ὀνειρά τους... Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν σήμερα πολλοί. Ἐδῶ δὲ ἐρχονται οἱ ἀνθρώποι πού ἔχουν νοῦ καὶ σκέψῃ καὶ ζῆτον νὰ ἐνώσουν τὴς τύχης καὶ τὸ ἔχει τους γιὰ μία ζωὴ μετρημένην, ἡσυχίαν καὶ ἀρμονικὴν ἐν τῇ ἐνώσει τῶν συμπεριφερόντων των, μὲ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἐξ ἰσοῦ ἰσορροπημένο. Κοιμνήνεν δού-

ὅμοιολογούμεν ὅτι καταλοβαίνωμεν πρῶτον, ὅτι πρέκειται περὶ... γάμων παστεριωμένων ὅπως τὸ γάλα Ἐβγα, πού μοιάζουν μὲ τὸ ἄχυρο πού γενοῦνται ἐφ' ὅρους ζωῆς τὰ ἄκα στὸ παχνί, πρὸς τὰ ὁποία προσωμοιάζουν οἱ οὗτοι ἐνωμένοι.

Καὶ κρῖνουμε περὶ τὸν ζῆτον μὲ περισσότερας ἐξηγήσεις... Ψέμματα.

ταλαινονται ὑστερα μὲ συντηγόμενους τοὺς πόθους τους καὶ οὐσημένα τὰ ὀνειρά τους... Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν σήμερα πολλοί. Ἐδῶ δὲ ἐρχονται οἱ ἀνθρώποι πού ἔχουν νοῦ καὶ σκέψῃ καὶ ζῆτον νὰ ἐνώσουν τὴς τύχης καὶ τὸ ἔχει τους γιὰ μία ζωὴ μετρημένην, ἡσυχίαν καὶ ἀρμονικὴν ἐν τῇ ἐνώσει τῶν συμπεριφερόντων των, μὲ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἐξ ἰσοῦ ἰσορροπημένο. Κοιμνήνεν δού-

ὅμοιολογούμεν ὅτι καταλοβαίνωμεν πρῶτον, ὅτι πρέκειται περὶ... γάμων παστεριωμένων ὅπως τὸ γάλα Ἐβγα, πού μοιάζουν μὲ τὸ ἄχυρο πού γενοῦνται ἐφ' ὅρους ζωῆς τὰ ἄκα στὸ παχνί, πρὸς τὰ ὁποία προσωμοιάζουν οἱ οὗτοι ἐνωμένοι.

Καὶ κρῖνουμε περὶ τὸν ζῆτον μὲ περισσότερας ἐξηγήσεις... Ψέμματα.

ταλαινονται ὑστερα μὲ συντηγόμενους τοὺς πόθους τους καὶ οὐσημένα τὰ ὀνειρά τους... Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν σήμερα πολλοί. Ἐδῶ δὲ ἐρχονται οἱ ἀνθρώποι πού ἔχουν νοῦ καὶ σκέψῃ καὶ ζῆτον νὰ ἐνώσουν τὴς τύχης καὶ τὸ ἔχει τους γιὰ μία ζωὴ μετρημένην, ἡσυχίαν καὶ ἀρμονικὴν ἐν τῇ ἐνώσει τῶν συμπεριφερόντων των, μὲ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἐξ ἰσοῦ ἰσορροπημένο. Κοιμνήνεν δού-

ὅμοιολογούμεν ὅτι καταλοβαίνωμεν πρῶτον, ὅτι πρέκειται περὶ... γάμων παστεριωμένων ὅπως τὸ γάλα Ἐβγα, πού μοιάζουν μὲ τὸ ἄχυρο πού γενοῦνται ἐφ' ὅρους ζωῆς τὰ ἄκα στὸ παχνί, πρὸς τὰ ὁποία προσωμοιάζουν οἱ οὗτοι ἐνωμένοι.

Καὶ κρῖνουμε περὶ τὸν ζῆτον μὲ περισσότερας ἐξηγήσεις... Ψέμματα.

ταλαινονται ὑστερα μὲ συντηγόμενους τοὺς πόθους τους καὶ οὐσημένα τὰ ὀνειρά τους... Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν σήμερα πολλοί. Ἐδῶ δὲ ἐρχονται οἱ ἀνθρώποι πού ἔχουν νοῦ καὶ σκέψῃ καὶ ζῆτον νὰ ἐνώσουν τὴς τύχης καὶ τὸ ἔχει τους γιὰ μία ζωὴ μετρημένην, ἡσυχίαν καὶ ἀρμονικὴν ἐν τῇ ἐνώσει τῶν συμπεριφερόντων των, μὲ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἐξ ἰσοῦ ἰσορροπημένο. Κοιμνήνεν δού-

ὅμοιολογούμεν ὅτι καταλοβαίνωμεν πρῶτον, ὅτι πρέκειται περὶ... γάμων παστεριωμένων ὅπως τὸ γάλα Ἐβγα, πού μοιάζουν μὲ τὸ ἄχυρο πού γενοῦνται ἐφ' ὅρους ζωῆς τὰ ἄκα στὸ παχνί, πρὸς τὰ ὁποία προσωμοιάζουν οἱ οὗτοι ἐνωμένοι.

Καὶ κρῖνουμε περὶ τὸν ζῆτον μὲ περισσότερας ἐξηγήσεις... Ψέμματα.

ταλαινονται ὑστερα μὲ συντηγόμενους τοὺς πόθους τους καὶ οὐσημένα τὰ ὀνειρά τους... Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν σήμερα πολλοί. Ἐδῶ δὲ ἐρχονται οἱ ἀνθρώποι πού ἔχουν νοῦ καὶ σκέψ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΠΙ ΤΗ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔ' ΤΟΥ

ΤΟΥ Κ. Σ. ΣΚΙΠΗ

ΤΟ ΓΥΨΙΝΟ ΧΕΡΙ

Πάντα μου μιλούσε για τέχνη. 'Ο ένθουςισμός του δεν ήταν σαν την καλοκαριότικη μπόρα, μα σαν τη βροχή τη σιγή, την έπιμονη, την αδύναμη, σε κάποια πόλη του βορρά, Στ' αραία χρονιά διαστήματα που ή τύχη έδωκε τα δέματα μας, τον έβλεπα πάντα τον Ι-διο : σιγομύλητο, λάτρη της τέχνης, έτοιμο πάντα για συζήτηση, καλλιτεχνική. Και συζητούσε ήρεμα, πάντα με ένα χαμόγελο, λιγάκι μελαγχολικό, μα γλυκό και άδολο, που φωτίζε την όψη του με τα γαλάζια μάτια και τα κατάξανθα μουστάκια και γένια.

Πατή ο Πέτερ Γκρίν-έτσι ήταν το όνομα-πενήντα του-είχε κανονικά χαρακτηριστικά κι' έμοιαζε σαν αντίγραφο πορτραίτου ισοπεδωμένης σχολής φασισμένης λιγάκι αδέξια, ποιος ξέρει από ποιόν αφανή θαυμαστή του θεοτοκόπουλου. Αυτό τουλάχιστον μου 'ρχόταν στο νου όταν τον έβλεπα μπροστά μου όρθιο, φιλόλυπο οά λεύκα σκονιομένη.

Ο Πέτερ Γκρίν ήταν 'Ιρλανδός, Γνωριστήκαμε σε παράξενες περιπτώσεις. Στην αρχή τον έπερνα για φτωχό όνειροπόλο, θύμα κι' αυτόν μιάς χιμαίρας. 'Ετσι τουλάχιστον φαινόταν απ' το άσπало του ντύσιμο κι' απ' τα σικνάσματά του στο μισομυ-καί έστιασμένη της Μονμάρτης και του Καρτίε Λατέν. Κάπου-κάπου με έζωνιζαν, είνε αλληθία, κάποιες άνορες του, στα παλατιόδικα, όπου μ' έπερνε να του δίνω τη γνώμη μου και όπου έόδεσε ποιά δυσανόλογα με το κακομοιρικό παρουσιαστικό του. Μά μέσα μου εύρισκα την εξέ-γνωση. Κάποιος συγγενής του, έ-λεγα, θα τον έχαρτζέλιωσε, κι' ο καυμένος πετάει τόκρημα του για κάτι παλιομουσαμάδες, μούτ ζουρμένους ποιάς ξέρει από ποιάς μακαριτμένες Δόν Κικώ-τες του κρώματος. Μά δεν ήταν καθόλου έτσι. Ο Πέτερ ήταν πολ-λύ πλούσιος, μα και πολύ ιδιό-τροπος. Δεν έδινε καμιά σημα-σία σ' αυτό που λένε εξωτερική παράσταση. Μπορούσε να κα-θήση στο Καφέ ντε λά Παλ με μαγαζιμένο πανταλόνι, από ένα είδος περιβόνητος προς την όψη. Πιά μια μουντα του άνω καλλιτεχνική, για ένα κέρι του χιμαίρικό, για μια ικανοποίηση του αίσθητικού, μπορούσε να πε-τάει χιλιάδικα. Η συμπάθεια του γιό μένα δεν ήταν για μένα, μα για τον 'Ελληνα. 'Εμμενε έκ-στατικός έμπροσθ σ' ένα βιβλια-ράκι με 'Ελληνικούς στίχους, θαύμαζε προπάντων τα 'Ελληνι-κά φηφία. Τό δ, τό ζ, τό ξ, τού φαινότουσαν διακοσμητικά άρι-στοτεχνήματα. Προσπαθούσε να μου εξηγήσει πώς δλ' αυτά πα-ράσταιναν έντομα, πουλιά και λουλούδια. Συχνά με παρακαλού-σε να του απαγγείλω κάτι 'Ελ-ληνικό και τον έβλεπα να πα-θαίνεται χωρίς να καταλαβαίνει ούτε λέξη. 'Α, ή γλώσσα που μιλούσε ο Δούρις ο κεραμοποι-ός ! 'Η αλλαγή του έπαθε από τότε δεν τον πείραζε, αφού οι λέξεις οι σημερινές είνε γρη-μμένες με τα ίδια φηφία που εί-τανε κι' οι παλιές. 'Αχ, έκείνο τό ψ ! Τι τούλεγε στην ψυχή του ! Πώς άλλαζε στη φαντασία του και γινόταν ούδρια, αμφο-ρέας !

Μου κίνησε πολύ την περιέ-ργεια. Ζήττω να ιδώ τι φτάνει. Τό έργαστήρι του είνανε σε μα-κρυνή συνοικία. Ποτέ δεν τον έβλεπα να πηγαίνει. 'Καλά, μου είνε, θα πάμε κάποτε ! » Κι' ό-

λο τό ανέβαλε, τό άργοπορού-σε, οά να διστάζε, οά να μην ήθελε. * * *

Ένα κλωμό του φθινόπωρου μεσημέρι, ήρθε στο μισομυ-καί έστιασμένη της Μονμάρτης, από την 'Αγία Γενεθιέδη. 'Ημου να στο τραπέζι μόνος, μελαχο-λικός. Στ' άλλα τραπέζια, Ρω-οίδες άναρχικές, Γάλλοι φοιτη-τές, 'Αγγλοι και Γερμανοί καλ-λιτέχνες λόγιοι, συζητούσαν, γελοούσαν, θορυβούσαν. 'Ο Πέτερ Γκρίν με ήλποισε γελα-στός και με προσκάλεσε να πά-με στο έργαστήρι του.

Ανεβήκαμε στο όρειο όριό έ-νας όνιμιπους, που μιάς έόνα-λε σε κάποια οροσειρά κοντά στο παρκο Μονναουρί. Σε λι-γάκι θροήκαμε μπροστά σε μιά μεγάλη ζύλινη πόρ-τα, που την άνοιξαμε και μπήκαμε στην αλλη.

— 'Α, έσύ 'σαι, κύρ-Γκρίν ; ρώτησε μιά γερον-τιστική φωνή.

— Ναι ! απάντησε ο Πέ-τερ.

Και στο βάθος της αλληής τώρα μ' έσπρωξε έλαφρά στην πόρτα του έργαστη-ριού του που άνοξε. Πα-ρατήρησα—και τό θυμάμαι—πώς στο μεσσία ταμπά-της γκρίζας πόρτας ήταν ζωγραφισμένο με γαλάζιο χρώμα ένα κεφάλαιο καλ-ληνιστήν ψ. Κυττάζον-τας τό άλλαξα μια μα-τιά με τον Πέτερ, και χα-μογελάσαμε.

* * *

Αχαρο κρι κρύο τό έρ-γαστήρι αυτό με τους γυ-μνούς του τοίχους και την άνεπαρκή του επίπλωση. Ένας καναπές κοινότη-ας ένα χαλί τρύπιο μπρο-στά του—μιά-δύο καρέ-λες ένα καθάλετο—ένα κουτί με χρώματα. 'Αμ-φιβάλλω άν ξεκινά τίπο-τε. 'Α, ναι, ξεκινά ένα χέ-ρι γύψινο—άντην από μεγάλο έργο γλυπτικό—κρεμα-σμένο στο άριστερό μέρος του τοίχου, κι' έναν άρχινομένο ζωγραφικό πίνακα άρκετά με-γάλο, κρεμασμένο στο δεξιό.

Ο πίνακας αυτός, σ' ένα φόντο 'Γρινο, παρτάσανε κάποιο κοι-μωμένο σε ύψη φάντασμα ή ά-πομειώμενο. 'Ετσι έμοιαζε τουλάχιστον, από κάποιους σταυ-ρούς σκορπισμένους εδω κι' έ-κεί. Σ' έναν απ' αυτούς ήταν νο-

νατισμένη μιά νέα γυναίκα, ντυ-μένη με άρχαία ελληνική χλα-μύδα. Τόν ρώτησα με δειλία αν τό έργο είνε δικό του.

— 'Αν τό τελειώσω, ναι ! μου απάντησε...Μά δεν πιστεύω ! μου πρόσθεσε άμέσως πικρά... 'Οστόσο θάθελα να μου ήπτε την έντύπωσή σας.

—Σά δύσκολο, τού απάντησα, να σας πω την έντύπωσή μου.

—'Εχω τό λόγο μου. 'Από παντού με τραβούν Σειρήνες. Θέλω να ξέρω πού άρμενίζω.

Κατάλαβα πώς δε μπορεί να ξεφύγω.

Σανάρια μιά ματιά πρώτα σ' αυτόν κι' ύστερα στο έργο του. Συγκεντρώθηκε πολλήν ώρα στον έαυτό μου, και σε λιγάκι τού είπα :

—'Η γυναίκα αυτή με την άρ-

ζωγραφική δεν είνε προωρισμέ-νη ίσως για να έκφράζει άφηρη-μένες έννοιες.

—Κι' ή Τζοκόντα ;

—'Η Τζοκόντα ζει πρώτα-ώς πορτραίτο. Κι' ύστερα γίνε-ται, από μιάς ιδέα και σύμβολο. Τη ντύνουμε με τό μυστήριο του τοπίου που άπλώνεται πίσω της, και τό χαμόγέλο της γίνε-ται άτελείωτη μουσική. Όμως ή γυναίκα, στο δικό σας πίνακα δεν είνε πορτραίτο. Είνε άπλη-οκία.

Ο Πέτερ Γκρίν δεν είνε λέξι. Είδα όμως στο πρόσωπό του να ζωγραφίζεται ή άπελπισία. 'Η-ταν φανερό πώς τού προέγνυ-σε μεγάλο κακό.

Αρχισα να μετανοώ φριχτά. Τι γύρευα εγώ να μω σε τέ-τοιες περιπέτειες ; Δεν άφηνα τον άνθρωπο ευτυχισμένο, ή-συχο, στην αταπότη του ; Κι' έψαχνα να θρώ τρόπο να δια-σκεδάσω την έντύπωσή που προ-έγνυσαν τ' άσάφαστα λόγια μου.

—Δουλεύετε πολλών καιρό σ' αυτόν τον πίνακα ;

—Αυτό δεν ενδιαφέρει, μου απάντησε, λιγάκι σκληρά. 'Εκεί-νο που ενδιαφέρει είνε πόσον καιρό δούλεψα για να θρώ τη θεωρία που άρχισα ισα-ισα να έ-φαρμόζω μ' αυτόν τον πίνακα.

Έπρωσθήσα, αδέξια πιά, να τον πείσω πως ίσως εγώ έχω ά-δικο και πως πρέπει να τό τε-λειώσω τό έργο.

Μά τά λόγια μου πήγαιναν χαμένα. Ο Πέτερ είνε γίνει αλ-λιώτικος. Έμοιαζε σαν παιδί μπροστά σε οπασμένο του παι-γνίδι.

Γύρσα τό κεφάλι μου και σά-πασα. Μιά στενωχάρια άνδρα ή-νε απ' τό στήθος μου έκεί με-σα και μ' έπνιγε, την ώρα εκεί-νη που άρχιζε να σουρτουπώνη.

—Όταν ξάναρη, τη στιγμή αυτή, μου φάνηκε πως τό γλυπτικό γύψινο χέρι, που ήταν κρεμα-σμένο στον τοίχο, σάλεψε και έκκρινε προς τό μέρος του Πέτερ Γκρίν και τον είδα νάχη καρφωμένα δύο μάτια γουρλί-μενα, περιτρομα, προς τό μέ-ρος του χεριού. Μου κόπηκε, για κάποιο λόγο, ή άνάσα μου. Μέσα στην άγωνία μου, θυμάμαι που προσπαθούσα να έ-ξηγώσω τό παράδοξο αυτό φαι-νόμενο, μα δεν τό κατάρθωνα.

—'Υποτέρα, είπα με τό νου μου :

—Μη διστάζετε, μου ξανάπε.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΘΗΝΑ

Όρα γλυκιά. Σαπλώνει ώραία δομένη ή 'Αθήνα στον 'Απρίλη, σαν έταίρα. Και τίποτε ή ψυχή μιά δεν προσμένει. Είναν ήδονές τα μύρα στον αϊθέρα.

Στα σπία σκούβει άπάνω και βορραίνει τό άσπιο του όλεσάρου της ή έσπέρα, Βασιλείσα ή 'Ακρόπολη έκείπέρα, πορφύρα έκεί τη Δύση φορεμένη.

Όχι φωτός και σκάει τό πρωταστέρι. Στον 'Ιλισό έρπτεύεται τ' άγέρι, ροδονυφώδες άσφνες που ριγούνε.

Όρα γλυκιά χαράς και άγάπης, όντας πουλάκια τένα τάλλο κυνηγούνε, τ' 'Ολύμπου Δία μιά στήλη άερακυπνώντας.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΛΕΥΚΕΣ

Στό ψηλό τ' άλων, λιμνη φεγγερή των σταχυών χρυσάφι, ξεκαίλει απ' όλες τις μεριές λαμπρή και τά πλάγια βάφει.

Γύρω από τ' άλων λευκές λιγερές στέκονται πιασμένες για χορό, σε σάφες άπομειωμένες βγενικά ντυμένες.

Κι' όπως τ' άγαράκι τραγουδιού σκαπό στο φερό του φέρνει, πρώτο λεύκα άρχίζει μούμουρο άπαλά δεύτερη τό παίρνει.

Κι' όλες οά νυφάδες πουάιν στη σειρά τραγουδούν ένάμα, Κίττα έλνε από πάνω μου, Κίττα έλνε από πάνω μου, Κίττα έλνε από πάνω μου, Κίττα έλνε από πάνω μου.

ΚΛΕΑΡΕΘ ΔΙΠΛΑ-ΜΑΛΑΜΟΥ

—'Η γυναίκα αυτή με την άρ-

ζωγραφική δεν είνε προωρισμέ-νη ίσως για να έκφράζει άφηρη-μένες έννοιες.

—Κι' ή Τζοκόντα ;

—'Η Τζοκόντα ζει πρώτα-ώς πορτραίτο. Κι' ύστερα γίνε-ται, από μιάς ιδέα και σύμβολο. Τη ντύνουμε με τό μυστήριο του τοπίου που άπλώνεται πίσω της, και τό χαμόγέλο της γίνε-ται άτελείωτη μουσική. Όμως ή γυναίκα, στο δικό σας πίνακα δεν είνε πορτραίτο. Είνε άπλη-οκία.

Ο Πέτερ Γκρίν δεν είνε λέξι. Είδα όμως στο πρόσωπό του να ζωγραφίζεται ή άπελπισία. 'Η-ταν φανερό πώς τού προέγνυ-σε μεγάλο κακό.

Αρχισα να μετανοώ φριχτά. Τι γύρευα εγώ να μω σε τέ-τοιες περιπέτειες ; Δεν άφηνα τον άνθρωπο ευτυχισμένο, ή-συχο, στην αταπότη του ; Κι' έψαχνα να θρώ τρόπο να δια-σκεδάσω την έντύπωσή που προ-έγνυσαν τ' άσάφαστα λόγια μου.

—Δουλεύετε πολλών καιρό σ' αυτόν τον πίνακα ;

—Αυτό δεν ενδιαφέρει, μου απάντησε, λιγάκι σκληρά. 'Εκεί-νο που ενδιαφέρει είνε πόσον καιρό δούλεψα για να θρώ τη θεωρία που άρχισα ισα-ισα να έ-φαρμόζω μ' αυτόν τον πίνακα.

Έπρωσθήσα, αδέξια πιά, να τον πείσω πως ίσως εγώ έχω ά-δικο και πως πρέπει να τό τε-λειώσω τό έργο.

Μά τά λόγια μου πήγαιναν χαμένα. Ο Πέτερ είνε γίνει αλ-λιώτικος. Έμοιαζε σαν παιδί μπροστά σε οπασμένο του παι-γνίδι.

Γύρσα τό κεφάλι μου και σά-πασα. Μιά στενωχάρια άνδρα ή-νε απ' τό στήθος μου έκεί με-σα και μ' έπνιγε, την ώρα εκεί-νη που άρχιζε να σουρτουπώνη.

—Όταν ξάναρη, τη στιγμή αυτή, μου φάνηκε πως τό γλυπτικό γύψινο χέρι, που ήταν κρεμα-σμένο στον τοίχο, σάλεψε και έκκρινε προς τό μέρος του Πέτερ Γκρίν και τον είδα νάχη καρφωμένα δύο μάτια γουρλί-μενα, περιτρομα, προς τό μέ-ρος του χεριού. Μου κόπηκε, για κάποιο λόγο, ή άνάσα μου. Μέσα στην άγωνία μου, θυμάμαι που προσπαθούσα να έ-ξηγώσω τό παράδοξο αυτό φαι-νόμενο, μα δεν τό κατάρθωνα.

—'Υποτέρα, είπα με τό νου μου :

—Μη διστάζετε, μου ξανάπε.

Μά τά λόγια μου πήγαιναν χαμένα. Ο Πέτερ είνε γίνει αλ-λιώτικος. Έμοιαζε σαν παιδί μπροστά σε οπασμένο του παι-γνίδι.

Γύρσα τό κεφάλι μου και σά-πασα. Μιά στενωχάρια άνδρα ή-νε απ' τό στήθος μου έκεί με-σα και μ' έπνιγε, την ώρα εκεί-νη που άρχιζε να σουρτουπώνη.

—Όταν ξάναρη, τη στιγμή αυτή, μου φάνηκε πως τό γλυπτικό γύψινο χέρι, που ήταν κρεμα-σμένο στον τοίχο, σάλεψε και έκκρινε προς τό μέρος του Πέτερ Γκρίν και τον είδα νάχη καρφωμένα δύο μάτια γουρλί-μενα, περιτρομα, προς τό μέ-ρος του χεριού. Μου κόπηκε, για κάποιο λόγο, ή άνάσα μου. Μέσα στην άγωνία μου, θυμάμαι που προσπαθούσα να έ-ξηγώσω τό παράδοξο αυτό φαι-νόμενο, μα δεν τό κατάρθωνα.

—'Υποτέρα, είπα με τό νου μου :

—Μη διστάζετε, μου ξανάπε.

—Μη διστάζετε, μου ξανάπε.

—'Η γυναίκα αυτή με την άρ-

ζωγραφική δεν είνε προωρισμέ-νη ίσως για να έκφράζει άφηρη-μένες έννοιες.

—Κι' ή Τζοκόντα ;

—'Η Τζοκόντα ζει πρώτα-ώς πορτραίτο. Κι' ύστερα γίνε-ται, από μιάς ιδέα και σύμβολο. Τη ντύνουμε με τό μυστήριο του τοπίου που άπλώνεται πίσω της, και τό χαμόγέλο της γίνε-ται άτελείωτη μουσική. Όμως ή γυναίκα, στο δικό σας πίνακα δεν είνε πορτραίτο. Είνε άπλη-οκία.

Ο Πέτερ Γκρίν δεν είνε λέξι. Είδα όμως στο πρόσωπό του να ζωγραφίζεται ή άπελπισία. 'Η-ταν φανερό πώς τού προέγνυ-σε μεγάλο κακό.

Αρχισα να μετανοώ φριχτά. Τι γύρευα εγώ να μω σε τέ-τοιες περιπέτειες ; Δεν άφηνα τον άνθρωπο ευτυχισμένο, ή-συχο, στην αταπότη του ; Κι' έψαχνα να θρώ τρόπο να δια-σκεδάσω την έντύπωσή που προ-έγνυσαν τ' άσάφαστα λόγια μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΠΕΖΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΤΡΕΛΛΗ ΛΕΥΚΑ

Ξέρω μιά λεύκα που ό άγέρας την τρελλώνει και στην πράσινή της θάλασα τρέχουν τα ρίγη της ετυχίας της ή-δονής.

Ξέρω μιά λεύκα που πίνει νερό στον Κηφισό. Στην καρδιά της τον 'Απρίλη τραγουδεί έν' άπδόνι — στον ύπνο της τον Αύγουστο άνεθαίνει ένα μεγάλο φεγγάρι στρογγυλό.

Ξέρω μιά λεύκα που χωρίς άγέρα σα-λεύουν οι άνήσυχες πεταλούδες των φύλλων της. 'Από τί ; 'Από τί φτερουγι-ζουν οι άνήσυχες πεταλούδες των φύλ-λων της ; 'Από αφρες τάχα που σβόσαν εδω και χρόνια ; 'Από φιλία που πήρε μιά φορά ; 'Ός που νάρθουν καινούργιες χαρές θυμάται τις παλιές ή τρελλή λεύ-κα και τις ένοαξί.

Ξέρω μιά λεύκα με κορμί σαν γυναι-κό, που ζή και τό τελευταίο της φύλ-λο — μιά λεύκα τρελλή, πολύ τρελλή. Τό κυπαρίσσι έστεικεν άντίκρυ κι' ή λεύ-κα τό ρωτούσε.

—'Ός πότε συλλογιαμένο ; 'Όραία που είν' ή ζωή ! 'Ός πότε άκίνητο σαν 'Α-γιορείτης στον όρητο ; 'Ός πότε θα ζη-τάς τό μεγάλο νόημα ;

—Οι ρίζες σου δεν είνε θαθείες, τρελ-λή μου λεύκα, είπε τό κυπαρίσσι, πρόσ-ζε, πρόσζε.

—'Όραία πούν' ή ζωή ! Οι ρίζες μου άς μην είνε θαθείες, μά όποια στιγμή κι' άν πεθάνω, θα μπορώ να πώ : έξωσα.

—'Εξησε, τρελλή μου λεύκα, της ά-πάντησε τό κυπαρίσσι, αλλομονό ! μόνο εδω μέσα, σ' αυτή τη ροματιά.

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Οι άνθρωποι δεν είναν δημιουργή-ματα των περιστάσεων. Οι πε-ριστάσεις είναν δημιουργήματα των ανθρώπων.

(Διοσκουρίδης)

—'Ο άνθρωπος που δεν εύχαρι-στείται με λίγα, δεν εύχαριστείται με τίποτε.

(Επίκουρος)

—'Η αύτοπεποίθησις είναν ή δύ-ναμις των άνωτέρων πνευμάτων. Κατάντα όμως γελία προκειμένου περι άνοήτων και άνοήτων.

(Ουίλιεμ Σαντάλ)

—Πρέπει να είναν κανείς συγγρα-φέας έξ έπληγμένος για να γρά-φει επί θεμάτων που δεν τά ξέρει καλά ή και που δεν τά ξέρει κα-θόλου.

(Ενθιγόνης Ντελακρουά)

—Μέσα στην κοινωνία γυμνάζει κανείς τους άλλους. Μέσα στην μόνωση τον έαυτό του.

(Λεοπάρντι)

—Οι άνθρωποι όταν θέλουν να βελώσουν κάποιο για να έραν να μά, έπικαλούνται ως μάρτυρα τον θεό, γιατί δεν υπάρχει φέδος να τους διαφεύγει ποτέ.

(Κάρμεν Σύνδα)

—'Η άληθινή όμορφιά των ματιών έγκειται στο θέμμα.

(Σαρλ Ναρρέ)

—'Η έργασία είναν προσευχή. (Αύγουστίνος)

—Κάθε άνθρωπος έχει τρεις χα-ρακτήρες : έκείνον που δείχνει, έ-κείνον που έχει πραγματικά και έ-κείνον που νομίζει ότι έχει.

(Αλφόνσος Κάβρ)

—'Όσο περισσότερο άναψαμε κάποιο, τόσο ελγότερο πρέπει να τον κοιτακώμε.

(Μολιέρος)

—'Η μεγαλύτερη άπόλαυση που χαρίζει ή ζωή είναν ή δραστηριό-της.

(Ουίλλιαμ Μπρά)

—Κάθε άνθρωπος τ'εί άνάγκη ενός ίδανικού για να άνοηλώνη τ' έλλειψη της πραγματικότητας. (Πλάτων)

—Μιά μόνη ευτυχία υπάρχει : ή έκπληρωσις του καθήκοντος, μιά παρηγορία : ή έργασία, μιά άπόλαυ-σις : τό καλόν.

(Κάρμεν Σύνδα)

—Πρέπει κανείς να μάθει να ύ-πομένει τις άδικίες των ανθρώπων. 'Αλλοίως ή ζωή του θα γίνη ανυ-πόφορη.

(Ουενελόν)

—'Η εύστοφία είναν μιά χάρις για τό όμα, μιά ιδιότητα για τό πνεύμα, αλλά ένα έλάττωμα για την συνείδηση.

(Καρδοτσι)

—Τό πρώτο καθήκον μιάς γυναι-κας είναν να είναν όμορφη.

—Μιά γυναίκα, έν εζώμω άμφιέ-σει, δεν ενδιαφέρει καθόλου για ό,τι γίνεται γύρω της, κυττάζει άν πίν... κυττάζουν κι' αυτό είναν όλο.

Μ. Στάελ

ΜΑ ΜΑΣ ΖΗΣΗ!

ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Νόμο μου έχω τό κρασί και την εύθυ-μία.

Έρησεία μου την άδιαφορία και την άμφιέδω.

Έρώτησα την άρραβωνιαστική μου, ή όποία είναν ο κόσμος μου :

«Τί προίκα θέλεις ;». Και μου άπάν-τησε :

Προίκα μου είναν ή χαρούμενη καρδιά σου.

—'Η καρδιά μου ύπόθεσε ότι έχει όλα τα καλά του κόσμου.

—'Υπόθεσε ότι τό στολισμένο σπύτι σου είναν γεμάτο από χαρά.

Γίνου λοιπόν εύτυχής σ' αυτόν τον κό-σμο όπου όλα γεννιώνται για να πεθα-νούν.

—'Υπόθεσε ότι κάθισες κάπου στα γαλα-νά να ξεκουρασθής δύο-τρεις ήμέρες κι' έπειτα σηκώθηκες.

Γυρίσαμε πολιτείες και έρήμους. Διατρέξαμε ολόκληρη τη γή.

Δέν συναντήσαμε ούτε ένα ταξιδιω-τή, που νόκαμε τό δρόμο του και να έα-ναύρισε.

—'Ο κόσμος αυτός που προσθέτει τη μία λύπη έπάνω στην άλλη, δεν δημιουργεί ένα άτομο δίχως να έχη καταστρέψει ένα άλλο.

Αυτοί που δεν ήρθαν άκόμα, άν ήξε-ραν τά θάσανα μας δεν θα ήθελαν νάρ-θουν ποτέ.

ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΙΣΤΕΡΟΝΗΜΙΑ

Αφάνης ο φουκαράς απ' τον κόσμο θα περνούσε άν δεν έκπικε μνημείο καλλιμάρισμα σαν ζούσε !...

ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Στή μορφή της, λένε, άνθιζαν ρόδα μια φορά και κρίνοι ! Αυτό φαίνεται απ'... τ' άγκάθια που της έχουν άπομεινεί !...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Λέρωσε μ' ένα σαρβό τό κορμί της προστυχίες... Τώρα άπολυμνώνεται με νυπτείες και προσευχές !...

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΕΙ!

Πήγαν να ιδρώσουνε (Σύλλογον έρηνόφιλων) κι' έσπασαν τες κεφαλές έαυτών και άλλων !...

ΔΙΑΡΡΟΗ ΟΙΛΩΝ

Ένας-ένας τούφευε όλοι οι φίλοι έσπινικά είναν ή ανήθεια να τους δίνη... δανεία.

Σ' ΕΝΑ ΠΕΠΕΡΟΠΛΗΚΤΟ

Ήταν καλός κι' άγαθός Κι' είχε όλα τα καλά του Και θε ν' άγίαση άσφαλός από τίν... πεθερά του !

Σ' ΕΝΑ ΜΠΕΚΡΗ

Έπινε ό,τι εύρίσκε Κρασί, ρακί, πόυστα Επώπιο στο τέλος και αυτός έπώπιο από ένα... τίποτα.

Σ' ΕΝΑ ΘΑΓΑ

Σαν ζούσε ο 'Ισκαβός Έτρωγε και καλούσε Τώρα που είναν μέσ' στη γή Τον τρών' και τα... σκουλήκια.

ΣΕ ΓΙΑΤΡΟ

Τους άλλους θεραπεύοντας τους έστειλε στον 'Αδν. Κι' άν ήδη και τον ίδιονε τούληε τό σκατάδι,

είναν γιατί κουράνοντας αυτός τον έαυτό του, ήπρε μιά κουτάλα απ' ένα... γιατρικό του.

Κ. ΣΚΟΚΟΣ

ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Εμπόριον πτωμάτων

Όλος ο κόσμος, τις τελευταίες αυτές ημέρες, έρριψαν από φρίκη για τα εγκλήματα που διέπραξε στη Γαλλία ο Βέρντιν, ο οποίος ήλκε και σκοτώνει τα θύματά του σε μία μικρή επαύλη του Σάν Κλου, με τη μεγαλύτερη ψυχραιμία που τον διέκρινε.

Τον όνομασαν («Τό τέρας του Σάν Κλου») ή «ο νέος Λαντράν». ΕΝΑ ΞΕΛΑΙΡΕΤΙΚΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ

Αν γυρίσαμε κάπως πλάγια τις αναμνηστικές μας, θα θυμηθούμε κάποιον άλλο, ο οποίος έδρασε στην Άγγλια.

Το δράμα αυτό συνέβη το 1827. Την εποχή εκείνη άπηνυρετο εις τους μαθητευόμενους χειρουργούς να εργάζονται σε πτώματα, παρά μόνον κα κορψών.

Γι' αυτό λοιπόν οι επιστήμονες έπρωμπεύοντο λαθραίως διάφορα πτώματα για να μελετούν και έπομένως δημιουργήθη μία ειδική βιομηχανία.

Ανθρωποι με διαφωτισμένη συνείδηση ζέθαναν και κλέβατε από τα νεκροταφεία τα πτώματα και τα πουλούσαν.

Τό έτος λοιπόν εκείνο του 1827, στο Έδιμβούργον, σε μία λαϊκή συνοικία κοντά στο λιμάνι υπήρχε ένα μικρό ξενόδοχείο, το ξενόδοχείο αυτό τό είχε κάποιος Ίρλανδός, ονόματι Χάρ και κάποια γυναίκα ονόματι Λόγκ, η οποία έδωσε μια ζώω γυναίκα του.

Στό ξενόδοχείο αυτό καθόταν ένας φίλος του ξενόδοχου, έ-

γείλη τό γεγονός.

Ο Ιατρός Κνός όμως τον έμπόισε, και τού είπε ότι δεν έπρεπε να καταγγείλουν τούς προμηθευτάς τους οι οποίοι τούς είχαν φανή τόσο χρήσιμοι... ο' αὐτοὺς και στήν έπιστήμη.

Μέ τόν αυτό τρόπο οι δύο σύντροφοι διαρκώς επιστρέφουν και πηγαίνουν σόν γιατρό με καινούργια πτώματα.

Τα κέρδη μεγαλώνουν, περνούν καλά, και ο πλούτος ξεκινάει από τις τάξεις των δύο αὐτῶν έξαιμένων ανθρώπων οι οποίοι έμπορεύονται τα πτώματα με έντελώς απόκρυφα μέσα τής έφευρέσεώς των.

Μά νύχτα διασκεδάζουν στό ξενόδοχείο με μία ηλικιωμένη γυναίκα την οποία έχουν προσκαλέσει και πίνουν διαρκώς μέχρι τό πρωί. Η κυρία αυτή έλεγτο Ντόσερτυ.

Τήν έπομένη μία άλλη κυρία ή οποία καθόταν στό ξενόδοχείο και κάτι είχε υποπτευθεί σχετικάς, πάει να βρή τόν Χάρ, τόν ιδιοκτήτη τού ξενόδοχείου.

Δέν τόν βρίσκει, μπαίνει στό δωμάτιό του, και ξαφνικά τής έρχεται ή ιδέα να κυττάξη κάτω από τό κρεβάτι. Και τότε τή βλέπει. Τό πτώμα τής Ντόσερτυ.

Τρομοκρατημένη τότε τρέχει κα είδομένη τήν άστυνομία.

Όταν όμως ή άστυνομία καί έκανε έρευνα στό ξενόδοχείο δέν εύρηκε τό πτώμα, αλλά μόνον μερικές σταγόνες αίμα.

Έν τούτοις έπιμένουν και τέ-λος κατορθώνουν να βρούν τό

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΤΣΙ ΤΡΕΛΛΑΘΗ Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Λίγοι, ασφαλώς, απ' τούς μη Ισορροπημένους τύπους τής Άθηνας, είναι τόσο συμπαθητικοί, σάν τόν Παναγιώτη.

Περιπομπόμενος, ευπρόσωπος, μ' ένα ματσάκι μουλιάρα στό χέρι, καθώς βαδίζει στό δρόμο, ή περνά από κέντρο σέ κέντρο, δίνει τήν έντύπωση μικροπωλητή, πού από στιγμή σέ στιγμή θα σάς προτείν ν' αγοράσείτε τό προσέφυγμά του. Πρέπει να έρωσέξη κανείς καλά, για να δει ότι τό όλεγμα του είναι φαιρμένο, ότι δέν προσφέρει τό μουλιάρα του σ' όποιον δηποτε, ή

νέοι πού τόν περιμέναν για τό δείπνο, από λόγο σέ λόγο, φάνησαν στήν έκμυστήρευση τού πάθους πού τούς φλόγιζε και σέ μία στιγμή τα χέρια τους έμπλεξαν σ' αγκάλιασμα και τα χείλη τους σέ φιλή... Τή στιγμή εκείνη ή μικρή Βερνίκη, πού κάποιο κακό όνειρο είχε ζυγνήσει, άφησε τό κρεβάτάκι τής κι' έτρεξε τρομαγμένη πρὸς τήν τραπεζαρία, να ζητήσει προστασία στή μητρική άγκαλιά... "Οπως όμως μπαίνοντας είδε τό τέρας τής και σ' αγκαλιά από ή δονή στήν άγκαλιά τού στρατιωτικού συγγενούς τής, έμεινε κατάπληκτη κι' απ' τα τριανταφυλλένια χείλια τής ζέφυγε μία κρουνη άπορίας, άνάγκης

πτώματα τών δύο παιδιών τής μα δύναντα τα μαλλιά τής και ξεσχίζοντας με τό νύχια τό ύραιο τής πρόσωπο, ενώ απ' τα χείλη τής έδωσαν στριγγές φωνές κα τάρας, για τόν άνθρωπο, χάριν τού όποιου είχε λίγο πριν λησμονήσει τα πάντα...

Τή στιγμή εκείνη άνοιξε τήν πόρτα και πρόβαλε άνυπόπτος για τήν συμφορά πού τόν περιμένε ο τραγικός πατέρας. Τό χαμόγελο πού άνθιξε στό χείλη τού έδωσε με τό άλλο, Κύτταε τό ένα μετά τό άλλο τα πρόσωπα τής φρικαστικής τραγωδίας και καθώς οι ύπηρετες τού σπιτιού έβγαναν ο ένας μετά τόν άλλον τραγνημένοι απ' τις φωνές τής φρίκης και τούς γόους τής

Τό κοριτσάκι έπεσε άναίσθητο

να τόν δη να παίζη μόνος καρτιά ή τάβλι, για ν' αντίληφθί ότι είναι τρελλάς. Ένας τρελλάς κινδύνος, ακόμα και στις ώρες πού τόν καταλαβαίνει άσυγκράτητος θυμός κα αρχίζει να θλασμή άπειλητικά, κατά έναν άνατριχιαστικό τρόπο, κάποιον έχθρο άόρατο για όλους τούς άλλους.

♦♦♦

Έδώ και άρκετά χρόνια —πέντε από είκοσι πέντε— ο σημερινός αυτός τύπος, ήταν ένας απ' τούς πλουσιωτέρους μεγαλεμπόρους τής Ρουμανίας. Νέος, ώριμος, μορφήμένος άριστά, γλωσσολάτρης, ζούσε με τή γυναίκα του, μία ζανθή νεραϊδόμορφη Ρουμάννα στό Γαλάτσι. Δύο χαριτωμένα παιδάκια, 7 και 5 χρόνων, αληθινά άγγελόπαιδα, πού ο Παναγιώτης λάτρυνε, συμπαθούσαν τήν εύτυχία τού ζεύγους, πού όλοι τό έμαρκαρίζαν.

Έξαινα, ένα καλοκαίρι, έστάσε στό Γαλάτσι ένας ώριος άστυματικός τού ήπικου, μακρυνός, συγγενής τής γυναίκας τού Παναγιώτη, για τόν όποιον αυτή, ως κόρη, είχε νυφώσει κάποιο έλαφρό αιδώμα, πού ο χρόνος κα ή απόστασις φαινότανε να χουν ούδους...

Ανιδεός ο καλοκαρδός αὐτόγος, τόν δέχτηκε στό σπίτι τού σάν άδερφό και τόν περιέβαλε με κάθε περιποίησι πού έπιβάλλει ή φιλοξενία. Έκείνος όμως, όταν ξανάειδε τή Γυλανδία, ποικε άφάσις ένα άσχημοτόμο κορίτσι, μεταμορφωμένη σε μία γυναίκα νεραϊδόμορφη, με όμοια τέλει, στήθη αλαδωστρίνα, μάτια λαγγινέμα και χείλη πού όποσόνταν να κεράσουν τό πιο μεθυστικό όδοντικό κρασί, ένοιωσε τόν πειρασμό τής άμαρτίας να τόν κυριέπει δολιχόκορη ή άρχισε να σκέπτεται με ποιο τρόπο θά τήν κάνει δική του.

Άλλά κι' ή νέα γυναίκα, από τήν ώρα πού ξανάειδε έμπρός τής τόν άνθρωπο ποικε ζυγνήσει σέ πρώτους έρωτικούς τής καρδιάς τής παλμούς, ακόμα ήρωαίοντρον απ' άλλους κάτω απ' τήν στολή τού άστυματικού, δέν έμεινε άσυγκίνητη.

Έτσι, ένα βράδυ πού ο Παναγιώτης είδοποίησε ότι ή άργούσα να γυρίση σπύ, οι δύο

ένοχες, άρπαξε τήν κορούλα του, πού έδεικνε σημεία ζωής τώρα, στήν άγκαλιά του κι' άρχισε να κατεβάνη τις σκάλες τού μεγάρου του, φωνάζοντας σάν τρελλάς :

—Ένα γιατρό !... Ένα γιατρό...—

Κι' ο άνθρωπος, πού μού διηγούν τήν ιστορία αυτή —ο Παναγιώτης ποτε δέν λείπει τίποτε για τό παρελθόν του— κατέληξε :

—Ένας γνωστός του, τόν συντρόφευε καί πάνασε μαζί τήν μικρούλα σέ κάποια κλινική... Δέν έβρα αν ήταν ο μπάσος τού έραστό ή σούμπτως, έζω όμως ότι ή μικρή είχε προσελθί απ' όλο μνηνγιάδα. Δώδεκα όλο κληρα μερόνυχτα ο τραγικός πατέρας δέν κούνησε απ' τό προσέφυγμά τής κόρης τού, ο πού έμεινε κρατώντας τήν τή φωνές τής άδελφής του και τής μητέρας τού έμειναν στήν τραπεζαρία με τό νυχτικά του και ο μικρός Κάρλος, ο έραστήστου τόν είχε κάνει έζω φρενών ο φόβος ότι ίσως τό μικρά μολούσαν σόν πατέρα τούς για τήν έλιδαν, όποτε θαρού κι' απανθόρθω θα ζεσπούσε τό σκάν δαλο πού θα τού κατέστρεφε τή στρατιωτική σταδιοδρομία, είχεν όρμησις πρὸς τή μικρή με τήν πρόθεσι να τή δειρή λίγο, να τή φοβερή και να τήν πειθανογκάση με τόν τρόπο να μη πη τίποτε σόν πατέρα τής.

Ήταν όμως τόσο ή εξαψίς του, ώστε με τόν πρώτο μπάσο πού τής έδωσε, ή μικρή έκυλόθη άναίσθητη στό πάτωμα, ενώ ο Κάρλος, όπισθοχωρώντας τρομαγμένος, έπεσε πάνω σε μία μαρμαρένια στήλη πάνω στήν όποια σπριζόνταν ένα μπουρζιζό άγαλμα, τήν άνέτρεψε κα πέφτοντας δέχτηκε όλο τής τό βάρος πάνω στό μικρό σγουρό μολλό κεφαλάκι του, πού έγινε πολλός...

Ο ώριός άστυματικός άπόμεινε σ' αυτή τήν συμφορά ασπασμένος, με τό μάτια διασταλμένο απ' τή φρίκη, τις τριχές τής κεφαλής τού άνορθωμένους, τήν δειή κατάκλιψη.

Η τραγική μητέρα, πού τό ένοχο πάθος τής είχε προκαλέσει άπ' αυτή τήν άπερίγραπτη κα άδάνταστη, τήν όπιστευτη συμφορά, στάθηκε άνάμεσα στό

με περιέργεια και ντροπή : —Κάρλο, Κάρλο, έλα να δής ο θεός Κύριλλος πώς αγκαλιάζει και φιλάει τή μαμάκα !... Τά λόγια αυτά, πού άθελα ζέφυγαν απ' τα άδωα παιδικά τής χείλια, άντίχτησαν σάν σάλημα κινδύνου και άπειλής σ' αυτά τών δύο ένόχων, πού νευριασμένοι, άναστατωμένοι, έζαλλοι πραγματικά, άποσπασμένοι ο ένας απ' τήν άγκαλιά τού άλλου...

Μέ φωνή τραχεία ή μητέρα πρώτν, άρπαξε να μαλώση τή μικρή.

—Τι θές έδώ κακοκόριτο ! Πήγαίνε γρήγορα στήν κάμαρά σου κα μην πής τίποτα σόν μπαμπά σου γιατί...

Πριν άποσώση όμως τή φράσι τής, κι' ενώ ζυγνήμενος απ' τις φωνές τής άδελφής του και τής μητέρας τού έμειναν στήν τραπεζαρία με τό νυχτικά του και ο μικρός Κάρλος, ο έραστήστου τόν είχε κάνει έζω φρενών ο φόβος ότι ίσως τό μικρά μολούσαν σόν πατέρα τούς για τήν έλιδαν, όποτε θαρού κι' απανθόρθω θα ζεσπούσε τό σκάν δαλο πού θα τού κατέστρεφε τή στρατιωτική σταδιοδρομία, είχεν όρμησις πρὸς τή μικρή με τήν πρόθεσι να τή δειρή λίγο, να τή φοβερή και να τήν πειθανογκάση με τόν τρόπο να μη πη τίποτε σόν πατέρα τής.

Ήταν όμως τόσο ή εξαψίς του, ώστε με τόν πρώτο μπάσο πού τής έδωσε, ή μικρή έκυλόθη άναίσθητη στό πάτωμα, ενώ ο Κάρλος, όπισθοχωρώντας τρομαγμένος, έπεσε πάνω σε μία μαρμαρένια στήλη πάνω στήν όποια σπριζόνταν ένα μπουρζιζό άγαλμα, τήν άνέτρεψε κα πέφτοντας δέχτηκε όλο τής τό βάρος πάνω στό μικρό σγουρό μολλό κεφαλάκι του, πού έγινε πολλός...

Ο ώριός άστυματικός άπόμεινε σ' αυτή τήν συμφορά ασπασμένος, με τό μάτια διασταλμένο απ' τή φρίκη, τις τριχές τής κεφαλής τού άνορθωμένους, τήν δειή κατάκλιψη.

Η τραγική μητέρα, πού τό ένοχο πάθος τής είχε προκαλέσει άπ' αυτή τήν άπερίγραπτη κα άδάνταστη, τήν όπιστευτη συμφορά, στάθηκε άνάμεσα στό

ΑΠ' Τ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΡΧΕΙΑ

ΜΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΒΕΝΤΕΤΑ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΧΩΡΙΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑ !

Ο Διοικητής τής Άσφαλείας και ο ντετεκτίβ Ριντλ άκουαν με προσοχή τήν άναφορά τού αρχιφύλακος Μούραιν.

Αὐτός διηγέτο ότι τήν ώρα τής περιπολίας του, με τόν άτυμφύλακα Μπένσον, στό περίχωρα τής πόλεως, άκουσε ένα πυροβολισμό να ταραχή τήν πρωινή ήρεμία.

Οι δύο άνδρες—και ο Μπένσον διότι κι' αὐτός διέκρινε καλά τόν κρότο τής πιστολιάς—σταμάτησαν άναποσάσιστοι, μη γνωρίζοντας ακριβώς από ποιά πλευρά τού Πιτσιμπουργκ, μέχρι πρό δύο έτών και έπειτα άπεσούρη στήν έξοχή. Τή ήθελε πού βρισκόταν εκεί : Τί γύρευε τέτοια πρωινή ώρα έζω απ' αυτό τό σπίτι ; Άδικα ρωτήσαμε τούς γειτόνους.

Τό σταμάτησαν για να τούς γο θύγαν οι γειτόνοι τών άλλων επαύλεων και πηλαιοσαν με δούν τή συμβαίνει. Φυσικά έμειναν και αὐτοί κατάπληκτοι, γιατί έν πρώτοις άνεγνώρισαν τό σκοτειμένο ο όποιος ήταν κάποιος ούίλλιαμ Κάδεν.

—Τι έμάθατε για λογαριασμό τού σκοτειμένου ; έρώτησε ο ντετεκτίβ ο όποιος είχε μείνει μέχρι στιγμής άκίνητος.

—Πολύ λίγα πράγματα. Αὐτός ο Κάδεν, κομμία πενήντα χρονών άνθρωπος, ήταν άρχικος γάτης σέ κάποιο εργοστάσιο τού Πιτσιμπουργκ, μέχρι πρό δύο έτών και έπειτα άπεσούρη στήν έξοχή. Τή ήθελε πού βρισκόταν εκεί : Τί γύρευε τέτοια πρωινή ώρα έζω απ' αυτό τό σπίτι ; Άδικα ρωτήσαμε τούς γειτόνους.

Μονάχα κάποιος μας είπε, πως

Άφου άνασπώθηκε κι' έριξε μία ματιά πίσω του έπεσε έπειτα νεκρός

έρωτησαν μήπως άκουσαν κι' αὐτοί τόν πυροβολισμό. Βέβαια κι' εκείνοι τόν άκουσαν.

Κατά τήν γνώμη τού μάστιος ο πυροβολισμός προήλθε από τό χωριό Νόρτον, έπλωθί από κάποιο χωριό ή μάλλον καμμία θεκαρία επαύλης σέ μικρή άπόστασι από εκεί.

Ο Μούραιν και ο Μπένσον έπήγαν τότε πρὸς τό μέρος εκείνο κα σταμάτησαν μάλιστα μπροστά σέ μία άπόμνηρη επαύλη, τήν πρώτη πού συνήντησαν και είχεν σκοπό να ρωτήσουν τούς ένοίκους τού σπιτιού—οί όποιοι παρόλ τήν πρωινή ώρα δέν ήσαν μάλλον ζήντι—άν ήκουσαν και αὐτοί, αλλά μόλις έπλησίασαν μπροστά στήν πόρτα—ή όποια ήταν κλειστή—ώπως και έτος, τραγική εικόνα τού πόνου. Τέλος, όταν τό μικρό άγγελούδάκι τού παρόδους τό πνεύμα σόν διαμυρνώ του, άδάκρυτος, δαυδός, άλύγιστος, άφησε τήν κλινική κα πήρε τούς δρόμους, ώπου έπεσε κάπου άναίσθητος απ' τήν πείνα... Τότε τήν μάζεσαν και τόν έκλεισαν σέ κάποιο άστυλο... Στό μεταξύ έχασα τό ίκνη του, γιατί έφυγα απ' τή Ρουμανία για τό Παρίσι.

Έξαινα, έδώ και δύο χρόνια πού γύρισα, τόν συνήντησα σ' ένα έστιατόριο τής όδου Σουκράτους. Έτρωγε σιωπηλός, κι' όταν τελείωσε τό λιτό του γεύμα, πήρε μία μπουκιά ψωμί, έσκυψε και τήν ταμπέλλα.

Έναντι τήν ταμπέλλα αὐτή εινε γραμμένο, ότι άπαγορεύεται ή είσοδος στήν περιφέρεια τής ιδιοκτησίας αὐτής και ότι τιμωρείται με τό δ, τι ο νόμος ή τιβάλλει.

—Περσίονε σύμπτωσι, είπε, ο διοικητής. Και έπειτα τί κάνατε οί δύο σας ;

—Χτύπησαμε τήν πόρτα τής επαύλης, αλλά δέν έλάβαμε καμμία άπάντησι. Όλα τα παρόδρα ήταν κλειστά, και καλά κλειδωμένα, όπως και ή πόρτα. Μονάχα ένας σκύλος βρισκόταν πίσω από τό σπίτι έμμένους με άλκυοειδή ο όποιος έγαυγίλες δυνατά και άγρια. Τόσο έμεις, όσο και ο σκύλος κάναμε τόσο μεγάλο θόρυβο πού σε λί-

γο θύγαν οι γειτόνοι τών άλλων επαύλεων και πηλαιοσαν με δούν τή συμβαίνει. Φυσικά έμειναν και αὐτοί κατάπληκτοι, γιατί έν πρώτοις άνεγνώρισαν τό σκοτειμένο ο όποιος ήταν κάποιος ούίλλιαμ Κάδεν.

—Τι έμάθατε για λογαριασμό τού σκοτειμένου ; έρώτησε ο ντετεκτίβ ο όποιος είχε μείνει μέχρι στιγμής άκίνητος.

—Πολύ λίγα πράγματα. Αὐτός ο Κάδεν, κομμία πενήντα χρονών άνθρωπος, ήταν άρχικος γάτης σέ κάποιο εργοστάσιο τού Πιτσιμπουργκ, μέχρι πρό δύο έτών και έπειτα άπεσούρη στήν έξοχή. Τή ήθελε πού βρισκόταν εκεί : Τί γύρευε τέτοια πρωινή ώρα έζω απ' αυτό τό σπίτι ; Άδικα ρωτήσαμε τούς γειτόνους.

Τό σταμάτησαν για να τούς γο θύγαν οι γειτόνοι τών άλλων επαύλεων και πηλαιοσαν με δούν τή συμβαίνει. Φυσικά έμειναν και αὐτοί κατάπληκτοι, γιατί έν πρώτοις άνεγνώρισαν τό σκοτειμένο ο όποιος ήταν κάποιος ούίλλιαμ Κάδεν.

—Τι έμάθατε για λογαριασμό τού σκοτειμένου ; έρώτησε ο ντετεκτίβ ο όποιος είχε μείνει μέχρι στιγμής άκίνητος.

—Πολύ λίγα πράγματα. Αὐτός ο Κάδεν, κομμία πενήντα χρονών άνθρωπος, ήταν άρχικος γάτης σέ κάποιο εργοστάσιο τού Πιτσιμπουργκ, μέχρι πρό δύο έτών και έπειτα άπεσούρη στήν έξοχή. Τή ήθελε πού βρισκόταν εκεί : Τί γύρευε τέτοια πρωινή ώρα έζω απ' αυτό τό σπίτι ; Άδικα ρωτήσαμε τούς γειτόνους.

Μονάχα κάποιος μας είπε, πως

σταμάτησε όπως είπα, και έτσι ο Νάρντ τόν ήπληλινε.

Ο Κάδεν όμως δέν έλαβε ύπ' όψη του τις φοβέρες τού πατέρα και εξακολουθούσε να περιτριγυρίζει στήν επαύλη. Έξ' άλλου ήταν χειροδύναμος και παλληκαράς στό ναϊάτα του.

Όλα αυτά όμως πού μάθαμε ο ντετεκτίβ πύθαναν τις ύπονοίες του ότι έπρόκειτο περί «βεντεττας».

Στ' άναμεταξύ όμως ο ντετεκτίβ έφθασε τόν Μπένσον μπροστά στήν πόρτα.

Τό σπίτι ήταν ακόμα κλεισμένο και άσφαλώς ούτε ο Νάρντ, ούτε ή κόρη του δέν είχαν έπιστρέψει.

Αὐτό πύχαρίστηκε τόν ντετεκτίβ, διότι θα ήταν πού άεσθούσε στις έρευνές του. Έκανε

τό γύρο τού σπιτιού και ο μόνος ζωντανός ένοικος ήταν ο σκύλος, ο όποιος γαυγίλε «Άλλά για τί ο Νάρντ άφού έφυγε δέν έλευθερώσε τό σκυλί του ;

Ο Ριντλ έπέστρεψε και ήρθε κοντά στήν πόρτα. Κάτω στό έδαφος υπήρχαν ακόμα κηλίδες αίματος οι όποιες όμως άρχίζαν μπροστά από τήν πόρτα και τελειωναν στό μέρος πού είχε πέσει ο Κάδεν.

Περσίονε, είπε ο Ριντλ, για κύτταε Μπένσον, ή ταμπέλλα έχει υπή με τέτοιο τρόπο, πού κρύβει τό πόμολο και τήν κλειδαρότρησι.

Ο ντετεκτίβ άπλωσε τό χέρι του από τό πλάγιό για να σπύση τήν ταμπέλλα, ζαρκά ο ήως άκούστηκε ένας πυροβολισμός και ή σφαίρα πάρα λίγο να κυνηγή τόν ντετεκτίβ.

—Αλλά και κάποιος βρισκόταν από μέσα και πυροβολεί... Έλάτε έζω δίπλα μου Μπένσον.

Ο ντετεκτίβ άρχισε τότε να φωνάζει. Άλλά και πάλι κανείς δέν άπαντούσε.

Τότε άπεφασίσαν να σπάσουν ένα από τα πίσω παρόδρα τής επαύλης και να μπουν.

Κανείς δέν τούς ένόχλησε. Προχωρώντας πού είδαμε στό χέρι και έρευνούσαν τα δωμάτια.

Σαφνικά ο Ριντλ έβγαλε μία κρουνη θραύσους.

—Εύρηκα !

Κι' έτρεξε πρὸς τήν πόρτα. —Κύτταε Μπένσον, τό εύφύγε σύμπτωσι.

Πίσω από τήν πόρτα και ακριβώς στό ύψος τής ταμπέλλας ήπληξε σπινιγμένο ο' ένα τριπόδο ένα αυτόματο πιστόλι.

Τό πιστόλι αυτό λειτουργούσε μόλις έκινέτο ή ταμπέλλα απ' έζω και ή σφαίρα περνούσε μέσα από μία τρύπα.

—Τί έρευνες σύμπτωσι, είπε, ο διοικητής. Και έπειτα τί κάνατε οί δύο σας ;

—Χτύπησαμε τήν πόρτα τής επαύλης, αλλά δέν έλάβαμε καμμία άπάντησι. Όλα τα παρόδρα ήταν κλειστά, και καλά κλειδωμένα, όπως και ή πόρτα. Μονάχα ένας σκύλος βρισκόταν πίσω από τό σπίτι έμμένους με άλκυοειδή ο όποιος έγαυγίλες δυνατά και άγρια. Τόσο έμεις, όσο και ο σκύλος κάναμε τόσο μεγάλο θόρυβο πού σε λί-

γο θύγαν οι γειτόνοι τών άλλων επαύλεων και πηλαιοσαν με δούν τή συμβαίνει. Φυσικά έμειναν και αὐτοί κατάπληκτοι, γιατί έν πρώτοις άνεγνώρισαν τό σκοτειμένο ο όποιος ήταν κάποιος ούίλλιαμ Κάδεν.

—Τι έμάθατε για λογαριασμό τού σκοτειμένου ; έρώτησε ο ντετεκτίβ ο όποιος είχε μείνει μέχρι στιγμής άκίνητος.

—Πολύ λίγα πράγματα. Αὐτός ο Κάδεν, κομμία πενήντα χρονών άνθρωπος, ήταν άρχικος γάτης σέ κάποιο εργοστάσιο τού Πιτσιμπουργκ, μέχρι πρό δύο έτών και έπειτα άπεσούρη στήν έξοχή. Τή ήθελε πού βρισκόταν εκεί : Τί γύρευε τέτοια πρωινή ώρα έζω απ' αυτό τό σπίτι ; Άδικα ρωτήσαμε τούς γειτόνους.

Μονάχα κάποιος μας είπε, πως

Εὐθύμα διηγήματα

ΠΕΣΤΑ ΓΡΗΓΟΡΩΤΕΡΑ

ΠΑΠΑ ΜΟΥ...

Ένεκα ή... τσιγκουνιά !

Ο Άρχέλαος Κουκουμίνος, είχε τήν αντίληψη ότι ή κόρη του Στρατονίκη και ο άντικρυνός του φοιτητής Καλλιόστρατος Κουστρουπιδής, είχαν σκέσεις τεινούςας πρὸς συνένωση, τήν όποια αὐτός δέν ένέκρινε.

—Καλό παιδί, δέν σου λέω, με λεπρό, μέλλων έπιστήμιον, αλλά έμπιστεύω τήν προίκα πού δίνοναμε στό παιδί μας και τήν όποια έκανα νεράνιον τό κρασί και κλέβαν εις τό ζυγι, με όλον τόν κίνδυνον να άντιμετωπίσω αύριο τή γένοια τού πυρός.

—Όλος ο περστικός κόσμος τής όδου Σταδίου σταμάτησε γύρω από τήν όλοφυρομένην κ. Άρσινόην.

Ένας άστυφύλας τήν ώδήγησε εις τό άστυνομικόν τμήμα. Τήν στιγμήν αὐτήν κατέφθασε και ο κ. Άρχέλαος !

—Πού τάχες τά μάτια σου, δρέ γυναίκα...

—Πού ήθελες να τάχω Άρχέλαε μου... Μήπως ήξερα τό κακό πού δέ μου εύδουσε ;

—Που να μην έβρانا να θγάλω αυτά τα θωρολόχατα !...

Και έπιδικνυσε τα εισητήρια τού κινηματογράφου, τήν αμία τής άπαγωγής !

Ο κ. Άρχέλαος έσισε περιήλπος τό κεφάλι, έλεεινολογών τήν μοίρα του, ότε ο άξιωματικός τής ύπηρεσίας εισήλθε και... —Τό ζεύγος κ. Κουστρουπιδή εύρίσκειται εδώ. Είναι και οι δύο ένήλικοι και μού έδύλωσαν ότι θέλουν να παντρευτούν.

—Να παντρευτούν λέει ; Τά σουμε τό κορίτσι μέσα νι' αὐτό ;

—Οχι βέβαια, αλλά μου φαίνεται ότι θαπρεπε να τό συνοδεύσιν σόν Κινηματογράφο και στό Ώδειο και να μην τήν άφίνω καθόλου... όσο να έρχεται, σπύ μας.

—Και να πληρώσης ένα είκοσι πενήτακο τήν νύερα Άρχέλαε ! Δέν είμαστε καλά...

—Και αν αὐτός ο κανάγιος μας τό ζελονόησε τό κορίτσι, στήν περίπτωση πού άσκη κατι τέτοιο στό νού ;

Η κυρία Άρσινόη, μπρός στήν τετραγώνη κα άδίσταστη αὐτή λογική έμεινε σκεπτική. Ένα 25άρικο τήν ήμερα ήταν μία δαπάνη άδικολόγητη για ένα πράγμα τόσο περίπλοκο ! Αὐτή όρο ο Κινηματογράφος. Άλλά τί ήταν ένα είκοσιπεν

ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟΥ ΜΑΝ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ήσαν τρεις. Και οι τρεις φοιτείται του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης. Άλλ' από τους τρεις αυτούς νέους μονάχα ο Τόμας ήταν πρωτότοκος γιός του λόρδου Άλεμπυ. Και αυτός μονάχα από την παρέα μετά τον θάνατο του πατέρα του θα γινόταν λόρδος. Οι πανοσιές, τα λεφτά, τα κυνηγετικά ένδυμα που σκόλιαζαν τους τοίχους του πύργου της οικογενείας των Άλεμπυ, είχαν πυρνώσει τα μυαλά του Τόμας και των δύο φίλων του.

Χρόνια τώρα, από μικρά παιδιά, όνειρευόντουσαν Άφρική, ζούγκλα, λιοντάρια και κυνήγια με άγρια θήρια. Ο πατέρας του Τόμας είχε πεθάνει από ξηλ μηνών και οι φίλοι του για να τον παρηγορήσουν, άμέσως μόλις έβρισκαν εξετασείς, έπεισαν το φίλο τους να κάνουν το πολυπόθητο ταξίδι και να λείψουν τέσσερις μήνες, όσο ακριβώς τους έχρειάζετο για να επιστρέψουν στα μαθήματα τους για τον τελευταίο χρόνο του πανεπιστημίου.

Το «Κουήν Έλίζαμπετ», ένα μεγάλο έμπορικό ατμόπλοιο, θα έπαινε στη Νιγηρία, θαφνιαν τον κόλπο της Γουίνεας και θα θαλάσσετο πάλι για το Άκρότιριον της Κόλης Έλπίδος. Από εκεί θα ανέβαιναν με τον σιδηρόδρομο προς τη Ροντέζια και θα ελθόσαν ούσαν στα παρθένα βόσχη του Κόγκου.

Το ταξίδι που δόλαμε στο νου μας, εινε μεγάλο, έλεγαν οι Κλέβερεσον, ο ένας από τους δύο φίλους του Τόμας. — Σάποα έού, έλεγαν οι Άλεμπυ, από απόστασις έχουν καταργηθή σήμερα και αν δοίτε ότι άργούμε, παίρνουμε το αεροπλάνο και σε πέντε ημέρες θα είμαστε στο άεροδρόμιο του Κρόυντον.

Ο Τόμας δεν μιλούσε και άφινε τους δύο φίλους του να κάνουν υπολογισμούς, γιατί κι αυτός είχε το σχέδιό του. Έγνώριζε καλύτερα από τους δύο τα κατατόπια της Άφρικανικής ζούγκλας, γιατί τα είχε ακούσει τόσες φορές από το μακαρίτη τον πατέρα του να του τα διηγείται.

Και πράγματι, όταν το πλοίο άφισε τον κόλπο της Γουίνεας, κι έμεινε από την καπετάνια κι έμεινε από την Μπεγκουέλα της Άγκολας, χαμογέλασε.

Το θαύρη έβρισκε νύχτα, και άραζε τρία χιλιόμετρα μακριά από την ξηρά. Το λιμάνι ήταν άβυσσος και ο κόλπος μεταδό Άγιου Παύλου ντε Λοάντε και Μπεγκουέλας πολύ άνοιχτος.

Τα ξημερώματα, είπε ο καπετάνιος θα πάωμε φορτίο. — Τότε μπορούμε να κατεβούμε με να περάσωμε τη νύχτα μας στην στεριά.

Οι τρεις φίλοι έπειτα από λίγο πήδισαν σε μια πυρόγκα και ο Άγκολέζος μάγος άρακάρης τους έφερε στην άμμουδιά. Τράβηξε έβω την πυρόγκα του και τους άδηγησε σ' ένα υπάρ, που το διηύθυνε ένας Πορτογάλλος χοντρός με μεγάλα μαστάκια, που άνοιξε επίτηδες κι έσ' ένα μεσάνυχτα, άμα έμεινε ότι ξεμπαρκάρησαν τρεις Άγγλοι.

Ο Τόμας έδωσε ένα καλό φιλοδώρημα στο άρακάρη κι ένα γράμμα για τον καπετάνιο.

Σε λίγο το μάτ έγέμισε από κοπέλλες, από άργαντα, από άλλους Ευρωπαίους και μισούς τους και το γλέντι άναψε μέχρι το πρωί.

Το πρωί όμως πέρασε και ήρθε και τάλλο πρωί, το θαύρη είχε φύγει και οι τρεις φίλοι άταν έξοψησαν και συνηλθαν άπό τη ζάλη του ποτιού, έκύτταζαν ο ένας τον άλλο.

Ο Τόμας χαμογέλασε. Οι Άγγλοι δύο ήταν αστασιμένοι. Έ έλπιαν γύρω την κάμπα που έλασκόντουσαν με τα τρία ντιένια κι άρχισαν να άναγνύουν τις θαλάσσιες τους και τα άλλα πράγματά τους πάνω

στις καρέκλες και στο πάτωμα. Ξαφνικά άκούστηκε ένα δυνατό γέλιο.

Γύρισαν και κύτταξαν τον Τόμας.

—Μά το Θεό, δεν καταλαβαίνω άκόμη τί συμβαίνει.

Ο Τόμας πήρε την πίπα του, τη γέμισε, την άναψε και τους είπε με η μεγαλύτερη στοϊκότητα. — Πολύ καλά, φίλοι μου... Έ θεώρησα καλόν να λύσω τις διαφορές σας, γιατί δεν μ' άρέσει διόλου να τσακωνώται οι φίλοι μου. Ο ένας ήθελε να μείνουμε στη Νιγηρία, ο άλλος να πάμε στο Άκρότιρι. Έκανα ένα συμβέβαιμό, και τα κανόνισα να κατεβούμε στην Άγκολα. Έ, τι λέτε;

— Θαυμάσια, Γόμας. Έτσι ριζκόμαστε καλύτερα στη ζούγκλα.

Πρώτη φορά έβλεπαν Άφρική, πρώτη φορά άραζιες μελαμής Άγκολέζες.

Γι αυτό και άργησαν να άρτισουν ν' άπορτίσουν και άθωάζετο ηρόσημο για το άκοπτό που είχαν έρρει στην Άφρική.

Τέλος μια μέρα, έπειτα από ένα μεγάλο γλέντι που είχαν κάνει με τη συντροφιά μιας δωδεκάδας μουκαλιών ούτσου και μισής δωδεκάδας μελαμής Άγκολέζων, έπήγαν και έβηκαν τον Διοκήτη από τον όποιον έζήτησαν να τους δώση καλούς άλογούς, καλά άλογα και άτι άλλο θα έχρηζον για το κυνήγι τους.

Ο Δόν Πόρτονες, ένας παλιός άποικος και άλλοτε δημόσιος υπάλληλος, τα είχε καταφέρει με τα διαφόρα μέσα που διέθετε να διορίσθ Διοκήτης της Μπεγκουέλας και να χρηματίσει από κάτι τέτοια έκτακτα τυχερά.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Κι' έτσι ένα θερμό πρωινό, καθάλλισαν για τη λούντα που συνάρεσε με το Κόγκο. — Από εκεί και κάτω άρχιζε η πυκνή φυτεία, οι άγριοθάμνοι και τα ψηλά πυκνά δάση.

Όλος ο δρόμος τους ήταν ένα συνεχές γλέντι γιατί ο Δόν Πόρτονες ήταν πονηρός και μαζέι με άρκετα κίβωτια ούτσου είχε φέρει μαζί. Άγκολέζες για να τους εξυπηρετούν και να παράσουν το ταξίδι τους εύχάριστο.

Τέλος, μία, η άμορφη και παγινιδιάρη Άλαλάνα, με τα μαύρα μάτια και τα έβενινα μαλλιά, με τη λυγρή κορμιά, κόδια και άλλα μικρά ζωάσημαντα.

Τέλος ένα θράδυ έφθασαν σε άπόστασι τριών μιλίων έξω άπό το μεγάλο δάσος της λούντας, το δάσος που έφημιζετο για τα λιοντάρια του και τα άλλα πιά άγρια θήρια.

Η άούγη ήταν πολύ περίεργη. Δεν έμοιαζε σαν τις άλλες διόλου. Πριν άκόμα ροδίση ο ούρανος, άκούστηκαν τα χασμουρητά των λιονταριών που έμπουσαν. Κι' άνάμεσα στα μουγκρητά περιέρχες άλλες φωνές των διαφόρων ζώων που ένοιωθαν την άνατολή να πλησιάζει και άρχισαν να κυλάφορουν μέσα στο δάσος.

Η παρέα ένοιωσε τον πρώτο κλονισμό. Ο Τόμας και οι φίλοι του θα έπαιρναν τότε το πραγματικό βάπτισμα της ζούγκλας.

Θα έρισκόντουσαν στην άγριοτατή, την πιο επικινδυνη της Άφρικης.

Κι' αυτός ο ίδιος ο Δόν Πόρτονες έδωλασε άτι θα κατεσκίνανε εκεί άπξω άπό το δάσος και θα τους περιμενε με τις γυναίκες ως που νάρθοον.

Θα τους συνόδευσαν άλλα τρία καλά τουφεκία, τρεις έπιδέξιοι κυνηγοί μαύροι.

Η πρώτη συγκίνηση πέρασε και οι τρεις νέοι, γεμάτοι τώρα άλογα και άτι άλλο θα έχρηζον για το κυνήγι τους.

Ο Δόν Πόρτονες, ένας παλιός άποικος και άλλοτε δημόσιος υπάλληλος, τα είχε καταφέρει με τα διαφόρα μέσα που διέθετε να διορίσθ Διοκήτης της Μπεγκουέλας και να χρηματίσει από κάτι τέτοια έκτακτα τυχερά.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Προσφέρθη λοιπόν να τους συνοδεύσει, με την έλπίδα να κερδίσει άκόμα περισσότερα, άπό άργηρος της παρέας ήταν ο νεαρός λόρδος Τόμας Άλεμπυ, που άκορποσε το χρέμα έτσι άουλόγιστα.

Οι πυροβολισμοί δεν άργησαν να άκουστούν και ο ένθουσιασμός τότε άναψε περισσότερο. Ξαφνικά όμως, ο Τόμας ενώ προχωρούσε με το μαύρο όδηγό του, είδε τα κλαριά ενός μεγάλου θάμνου να άναίγουν.

Σταμάτησε το άλογο κι' έτοίμασε το τουφέκι του. Δεν ήταν βέβαια θήριο, γιατί το άλογο δεν σταμάτησε διόλου. Τι ήταν λοιπόν αυτό που ήταν κρυμμένο πίσω από τους θάμνους;

Δεν άργησε να το καταλάβει και άπό τα χείλη του έξφυγε μία φωνή: — Άλαλάνα!

Έκείνη άπάντησε μ' ένα γέλιο και ο Τόμας έκέντησε το άλογο του να τρέξει κοντά της.

Αυτή τη φορά όμως το άλογο δεν κουνιόταν. Άδικα το έσπρωξε ο Τόμας να προχωρήσει.

Πολύ άργά όμως κατάλαβε την αίτια. Μία σπαρταχτική κραυγή άντήχησε μέσα άπό τα πελάρια δέντρα, η φωνή της Άλαλάνα και ταυτοχρόνως ένα άλλοκοτό άγριο μουγκρητό.

Ο δρόμος ψυθίρισε: — Λιοντάρη... Άλαλάνα! Σπρινώνει τ' άλογο του, έρριξε ένα πυροβόλισμό για να εκφοβίση το άγριο ζώο, αλλά έξαφνικά η σκηνή άλλαξε πολύ τραγικά.

Ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

Ο Άλαλάνα δεν ύπρηξε πιά στη ζωή, δεν μπορούσε να της προσφέρει καμμία βοήθεια, ο άδης άρχισε να τρέχει προς τ' άριστερά. Ο Τόμας έριξε μία ματιά γύρω του και είδε ότι είχαν πέσει άνάμεσα σε λιοντάρια.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΥ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Μον σας κανένα που να βρίσκεται τώρα τελευταία στην Άμερική, η και που να έχη φίλους; —Κανένα, άπάντησε ο νέος, έντελώς κανένα.

—Για σκεφθείτε... Δεν γνωρίζετε κανένα στην Άμερική; —Όχι. Άλλά... δεν μου έπιασε ότι το γράμμα αυτό έγγραφη στο Παρίσι.

—Και το λέγω και πάλι. Άλλά δεν ύπάρχουν μονάχα Παρισίνοι στο Παρίσι. Το πράγμα θα ήταν πιο εύκολο αν είχατε κανένα Άμερικανό μεταξόν των γνωστών σας.

Ο νέος ξαναπήρε πίσω τα μαν σας κανένα που να βρίσκεται τώρα τελευταία στην Άμερική, η και που να έχη φίλους; —Κανένα, άπάντησε ο νέος, έντελώς κανένα.

—Για σκεφθείτε... Δεν γνωρίζετε κανένα στην Άμερική; —Όχι. Άλλά... δεν μου έπιασε ότι το γράμμα αυτό έγγραφη στο Παρίσι.

—Και το λέγω και πάλι. Άλλά δεν ύπάρχουν μονάχα Παρισίνοι στο Παρίσι. Το πράγμα θα ήταν πιο εύκολο αν είχατε κανένα Άμερικανό μεταξόν των γνωστών σας.

Ο νέος ξαναπήρε πίσω τα μαν σας κανένα που να βρίσκεται τώρα τελευταία στην Άμερική, η και που να έχη φίλους; —Κανένα, άπάντησε ο νέος, έντελώς κανένα.

—Για σκεφθείτε... Δεν γνωρίζετε κανένα στην Άμερική; —Όχι. Άλλά... δεν μου έπιασε ότι το γράμμα αυτό έγγραφη στο Παρίσι.

—Και το λέγω και πάλι. Άλλά δεν ύπάρχουν μονάχα Παρισίνοι στο Παρίσι. Το πράγμα θα ήταν πιο εύκολο αν είχατε κανένα Άμερικανό μεταξόν των γνωστών σας.

Ο νέος ξαναπήρε πίσω τα μαν σας κανένα που να βρίσκεται τώρα τελευταία στην Άμερική, η και που να έχη φίλους; —Κανένα, άπάντησε ο νέος, έντελώς κανένα.

—Για σκεφθείτε... Δεν γνωρίζετε κανένα στην Άμερική; —Όχι. Άλλά... δεν μου έπιασε ότι το γράμμα αυτό έγγραφη στο Παρίσι.

—Και το λέγω και πάλι. Άλλά δεν ύπάρχουν μονάχα Παρισίνοι στο Παρίσι. Το πράγμα θα ήταν πιο εύκολο αν είχατε κανένα Άμερικανό μεταξόν των γνωστών σας.

Ο νέος ξαναπήρε πίσω τα μαν σας κανένα που να βρίσκεται τώρα τελευταία στην Άμερική, η και που να έχη φίλους; —Κανένα, άπάντησε ο νέος, έντελώς κανένα.

—Για σκεφθείτε... Δεν γνωρίζετε κανένα στην Άμερική; —Όχι. Άλλά... δεν μου έπιασε ότι το γράμμα αυτό έγγραφη στο Παρίσι.

—Και το λέγω και πάλι. Άλλά δεν ύπάρχουν μονάχα Παρισίνοι στο Παρίσι. Το πράγμα θα ήταν πιο εύκολο αν είχατε κανένα Άμερικανό μεταξόν των γνωστών σας.

Ο νέος ξαναπήρε πίσω τα μαν σας κανένα που να βρίσκεται τώρα τελευταία στην Άμερική, η και που να έχη φίλους; —Κανένα, άπάντησε ο νέος, έντελώς κανένα.

—Για σκεφθείτε... Δεν γνωρίζετε κανένα στην Άμερική; —Όχι. Άλλά... δεν μου έπιασε ότι το γράμμα αυτό έγγραφη στο Παρίσι.

—Και το λέγω και πάλι. Άλλά δεν ύπάρχουν μονάχα Παρισίνοι στο Παρίσι. Το πράγμα θα ήταν πιο εύκολο αν είχατε κανένα Άμερικανό μεταξόν των γνωστών σας.

Ο νέος ξαναπήρε πίσω τα μαν σας κανένα που να βρίσκεται τώρα τελευταία στην Άμερική, η και που να έχη φίλους; —Κανένα, άπάντησε ο νέος, έντελώς κανένα.

—Για σκεφθείτε... Δεν γνωρίζετε κανένα στην Άμερική; —Όχι. Άλλά... δεν μου έπιασε ότι το γράμμα αυτό έγγραφη στο Παρίσι.

—Και το λέγω και πάλι. Άλλά δεν ύπάρχουν μονάχα Παρισίνοι στο Παρίσι. Το πράγμα θα ήταν πιο εύκολο αν είχατε κανένα Άμερικανό μεταξόν των γνωστών σας.

—Βέβαια δεν λένε τίποτα ασάφως ο λέξεις. Πάντως, φαίνεται ότι κάτι θάθελε να σας εκμυστηρευθ.

—Αυτό φαντάσθηκα κι' εγώ. —Πού εινε τώρα αυτοί ο άπρητες που ήταν στις τελευταίες του στιγμές;

—Άγνοω. Ο πατέρας μου φαίνεται ήταν πάρα πολύ πλούσιος και είχε πολλούς υπηρέτες. Τούναντιον ή διαθήκη του ανέφερε λίγα κτήματα και πολύ λίγα μετρητά. Έπρεπε λοιπόν να έλαττώσω το προσωπικό, αυτό σκέφθηκε και ο κηδεμών των

—Και η μητέρα σας; —Ήμουν πέντε έτών όταν άέθανε.

—Μήπως έπαυσε; —Όχι. Άλλά ούτε κι' έκανε έπιχειρήσεις.

—Περίεργο. —Μπορώ να ρωτήσω, έπινε ο συμβολαιογράφος, γιατί έδιαφερόσθε;

—Μά... άπλούστατα, θα ήθελα να μάθω γιατί ο μακαρίτης έστερήσε το γιού του από μία τόσο μεγάλη περιουσία.

Άσφαλώς ο γιός του ανθρώπου αυτού ένέκλεισε κάποιο μυστήριο! Ίσως συμφρόνιτα ανώτερα για το καλό του παιδιού του τον ήνάγκασαν να ένεργήσθ έτσι.

Ο Χόλμς έστράψε στο σπίτι στις τέσσερις το άπόγευμα, άφου έγευότο σ' ένα γαλακτοπωλείο. Ταυτόχρονης έηλεφώνησε στον ντε Ρεζέ να έλθθ σπίτι του, στην οδό Φρίνλιντον.

Ο νέος ήρθε και όλη τους η κουβέντα περιστράφη γύρω άπό τις τελευταίες λέξεις του πατέρα του.

«Χέρις...» —Φαντάσθηκα ότι δεν θάχουν καμμία σημασία οι λέξεις αυτές.

—Όχι... κάτι θάθελε να ή και δεν έπρόφτασε ο Σέρλοκ Χόλμς.

—Και τώρα τι πρέπει να κάνω; —Εν πρώτοις θα τηλεφωνήσετε άμέσως στο σπίτι σας και θα τους πείτε ότι πρόκειται να λείψετε μερικές ημέρες από το Πόρτι.

—Πώς; —Ναι. Πρό όλιγου που έρχαστε στο σπίτι, παρετήρησα ότι κάποιος σάσπαρκαλούσθους Σας είδαν να μπαίνετε σ' αυτό το σπίτι. Έκείνοι που έχουν συνηθίσει να σας παρακολουθούν, θα έβρισκαν τώρα ότι έβρισκατε μαζί μου. Κι' έπομένως την έπίσκεψή σας εδώ θα την άποδοώ στην κακή μου έπιστολή.

—Ναι, πράγματι. Εινε ήθικώ, του μιλήσατε γι' αυτό το γράμμα; —Ναι, άλλά νομίζει ότι πρόκειται περί έκτακτου.

—Και τι σας συμβούλευσε; —Να μην πάω στο ραντεβού. Σας, τι λέτε, κύριε Χόλμς; —Δεν έχω άκόμα καμμία συμβουλή να σας δώσω. Όποιοδήποτε έγω ενάτινα γνώμη με το άραβό. Άς χωριστούμε. Δεν θα κάνετε τίποτα προτού σας είδοπούσθ. Έχετε τηλεφώνη; Πολύ καλά.

—Περίεργη φράση! Κένα μεστικό έφαρκανε ύμια δια τον θάνατον του πα

‘Ο πόλεμος τών Κιτρίνων

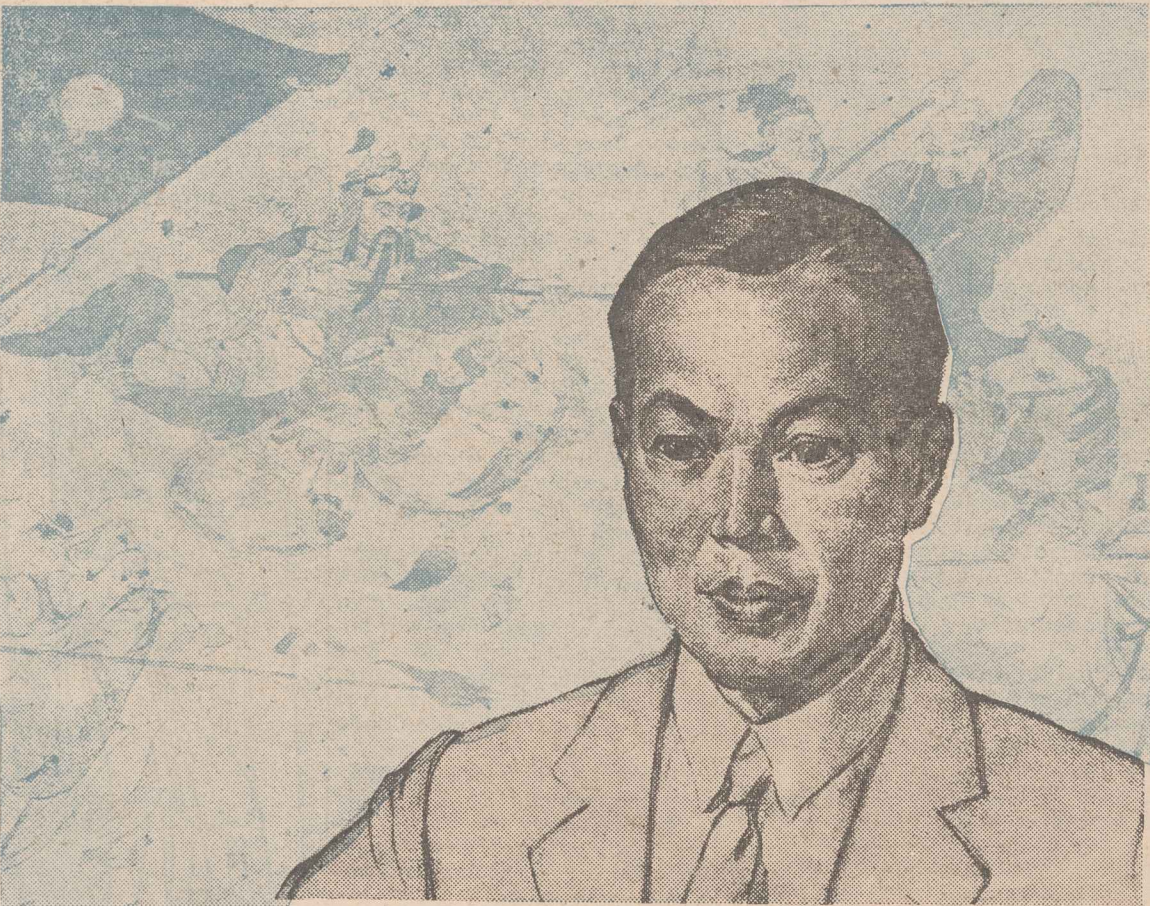
ΣΤΗΝ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

‘Ο στρατηγός χρόνος

“Όσον και άν προσπαθούν οι Εύρωπαίοι δέν θά μπόρουν ποτέ νά καταλάβουν τί γίνεται εις τήν “Ανω “Ανατολήν. Μέσα εις τόν κυκλώνα τών ακατανοήτων όνομάτων τών στρατηγών, τών πόλεων, τών επαρχιών και τών ποταμών και τήν απεραντοσύνην τών εκτάσεων πού μετρούνται με εκατοντάδες χιλιομέτρων είνε σχεδόν αδύνατον νά σχηματίσθ κανείς ιδέαν του τί ακριβώς συμβαίνει.

Οι “Ιάπωνες προσελκύουν κατά χιλιόμετρα, οι Κινέζοι υποχωρούν και αιφνιδίως ένα κινεζικόν σώμα θαυμασίως οργανωμένον και εξοπλισμένον εμφανίζεται εις τά μετώπισθεν και καταλαμβάνει μίαν όλκληρον επαρχίαν, μερικές δεκάδες ή και εκατοντάδες χιλιομέτρων πίσω από τήν γραμμήν όπου έχουν προελάσει οι “Ιάπωνες.

“Ο Ιαπωνικός στρατός ισάξιος τών καλύτερων ευρωπαϊκών, λαμπρά πειθαρχημένος και θαυμασίως εξοπλισμένος ήταν ος θέσιν νά καταφέρη κερσανοβόλα κτυπήματα έναντιόν ενός άνοργανώτου και κακά προετοιμασμένου αντιπάλου. Οι στρατιωτικοί κύκλοι πού επιβάλλουν τη θέλησί τους στην “Ιαπωνία άντελήθησαν πώς τά τελευταία εις τήν Κίνα γίνονται οσοδάρ έργοισα στρατιωτικές όργανωμέναι από τήν κυβέρνηση στην Τσάγκ-Κάι-Σέκ και πώς ος λίγα χρόνια ακόμη θά ήταν θέρναιον του Τσάγκ-Κάι-Σέκ και πώς ος λίγα χρόνια ακόμη θά ήταν ισως αδύνατη κάθε εκστρατεία έναντιόν της Κίνας. Τά γεγονότα τούς απέδειξαν ότι είχαν περισσότερο δικιο από όσα έφαντάζοντο. “Η πολύμηνος άμυνα της Σαγκάης, ή όποια συνετρίβη μόνον χάρις εις τόν ποταμό πού τούς επέτρεπε νά χρησιμοποιούν τά βάρεια πυροβόλα του Ιοχουσιτάου Ιαπωνικού στόλου και με τρομακτικές άπώλειαι άνδρών και υλικού απέδειξαν ότι ό κινεζικός στρατός, χωρίς νά μισρή νά παρασθλή με τόν Ιαπωνικό, ήταν πολύ άνωτερος από εκείνον πού έφαντάζοντο οι άρχοντες του Ιαπωνικού στρατού. “Ετσι ή “Ιαπωνία ήναγκάσθη νά στείλη στην Κίνα εκατοντάδες χιλιάδων άνδρών και προέβλεπει ότι ισως συντόμως θά ήναγκασθ νά τόν άνεδόση ος εκατομμύρια. Και τήν φοράν αυτήν οι “Ιάπωνες εύρηκαν ένα έμπόδιο πού δέν προσέβλεπαν και πού δέν είχαν συναντήσει στις προηγούμενες επιχειρήσεις των. Για πρώτην φοράν ή Κίνα παρουσίαζε τήν θέλησιν της άντιστάσεως άν δέν είχε ακόμη τήν δύναμιν νά άνταστή, αλλά συνήντησε τήν όλην ορεκτικιάς έτών οι “Ιάπωνες εξέκρινον δια τήν κατάκτησιν της Μαντζουρίας όχι μόνον δέν εύρηκαν άντιστάσιν, αλλά συνήντησαν και Κινέζους στρατηγούς και τοπάρχας προθύμους νά συνεργασθούν μαζί τους. Αυτή ή κεντρική κινεζική κυβέρνηση άντικαμωμένη πώς δέν είχε κανένα μέσον άντιστάσεως και ένδιαφερομένη δια τήν μελ-

λοντικν οργανώσιν της χώρας, ήταν πρόθυμη νά διαπραγματευθίαν όσον του δυνατόν γρηγορώτερην ειρήνην διατεθειμένη νά προσφέρη όσα ζήτουσαν οι κατακτιπαι και ακόμη περισσότερα.

Αυτήν τήν φοράν τά πράγματα απέδειχθησαν τελείως διαφορετικά. Οι Κινέζοι ήσαν διατεθειμένοι ν’ άντισταθούν και στις περιφέρειες πού καταλαμβάναν οι “Ιάπωνες συναντούσαν τήν άγρίαν άντιδράσιν του πληθουςμό άντι της συνεργασίας πού εύρισκαν της προηγούμενες φορές. Σ’ αυτό τό Πεκίνο, πού ποτέ δέν είχε πείθαρχήσει άπολύτως στην κεντρική κινεζική κυβέρνησι, οι “Ιάπωνες δέν μπόρουν νά βρούν αρκετά πρόσωπα γιά νά σχηματίσουν μία δθδεν αυτόνομη κυβέρνηση. Και άρχίζουν τώρα στο Τόκιο ν’ άντιλαμβάνονται ότι τά πράγματα είνε πολύ δυνωτέρα από όσον προσέβλεπαν. Αυτός ό Πρωθυπουργός της “Ιαπωνίας πρίγκιψη Κονόνιε προσέβλεπε πρό ήμερών ότι ό πόλεμος θά διαρκέση τουλάχιστον τέσσαρα έτη ακόμη.

“Αλλά ακριβώς σ’ αυτήν τήν παράσσειν έλπίζουν οι Κινέζοι. Πιστεύουν ότι ό στρατηγός χρόνος θά είνε ό καλύτερος σύμμαχος τους και ότι ή “Ιαπωνία δέν θά ήμπορέση ν’ άνθέξη εις ένα μακρόν και έντονάπικόν πόλεμον. “Η οικονομική της κατάσταση είνε πλέον κακή πρό της ένάρξεως του πολέμου, τά τελευταία δέ ύπολειμματα του χρυσού άποθεμάτων της έξηντλήθησαν τούς πρώτους μήνας του πολέμου. “Αφ’ έτέρου ένας πόλεμος στις άκανείς εκτάσεις της Κίνας άσπαιτεί εκατοντάδες χιλιάδων άνδρών όχι γιά τό μέτωπον, αλλά γιά τήν φύσρπριν τών καταλαμβάνομένων περιφερειών και τήν εξασφάλισιν των συγκοινωνιών. Και ή ανάγκη αυτή είνε τόσοσν επιτακτική όσον αι οιοδηροδρομική συγκοινωνία τών “Ιαπωνών διακόπτονται καθημερινώς, αι καταληφθείσαι πόλεις ύφισταται καθημερινώς επιθέσεις εκ μέρους Κινέζων λεγομένων (άτακτών), αλλά θαυμασία οργανωμένων και εξοπλισμένων.

“Ετσι, πρην έκφόρηση κανείς τήν παραμικρήν γνώνμη γιά τήν έκδασιν του πολέμου, πρέπει νά περιμένη μήνες, ισως και χρόνια. Και όσα παρατείνεται, τόσο πολλαπλασιάζονται αι πιθανότητες ζέγνης άναμειξης πού άσφαλώς δέν θά είνε ώφέλιμη γιά τούς “Ιάπωνας.

“Η είκοσαήμερος μάχη του Τερουέλ ήταν άσφαλώς ή πιο δραματική περιπέτεια του Ισπανικού πολέμου πού διαρκεί ήδη περισσότερο από ένάμηνια έτος και πού, κατά τήν γνώνμην τών άμερολήπτων και ειδικών παρατηρητών, θά διαρκέση περίπου άλλο τόσο.

“Η τρομερά αυτή μάχη ήταν και όληγον έκπληξης δια τούς ζένους παρατηρητάς, διότι ήλθε τήν στιγμήν πού ή κακοκαιρία παρημποδίζε κάθε οσβαράν επίκειρπριν, όπως έπίστευαν όλοι οι ζένοι. “Η θερμοκρασία ήταν πολλούς βαθμούς κάτω του μηδένος και τά άπόκρημνα βουνά της “Αραγωνίας είχαν οκεπασθ ή από παχύσταν στρώμα χιώνων. Τήν μάχην αυτήν τήν ήβλησαν και τήν προσέλασαν οι κυβερνητικοί, φερόμενοι ότι ό στρατηγός φράνκο, έτοιμάζε μεγάλην και ισως άποφασιστικήν, έπίθεσιν, ή κατά της Μαδρίτης, ή εις τό μέτωπον της “Κουανταλαχάρας, έτόλμισαν μίαν έπίθεσιν εις τόν τομέα του Τερουέλ, άδιαφορούντες γιά τις δυσμενείς καιρικές συνθήκες και γιά τις πελώριες θυσίες πού θ’ άπαιτούσε. “Ισως έπίστευαν ότι μόνη έλπίς πού τούς άπέμενε ήταν νά προσελκύουν τήν προσοχήν προς άλλο σημείον και ν’ ήναγκάσουν τόν στρατηγόν φράνκο ν’ άνάσθλη τήν έπίθεσιν του.

Κατορθώσαντες, γιά πρώτη φορά, νά κρατήσουν μυστικά τά σχέδιά τους, έτοιμάσαν έπιμελώς και εξεπείλυσαν οσοδωτάτην έπίθεσιν αυτοκρόνων με άγριον άγώνα ένα-ένα τά ύψωματά του Τερουέλ. “Η κυβερνήσεις της Βαρκελώνης έροπτεν εις τήν έπίκειρπριν αυτήν όλας τās δυνάμεις πού κατώρθωσε νά συγκεντρώση και νά όργανώση τόν τελευταίο καιρό και έθεσε στη διάθεσί των όλον τόν πολεμικόν υλικόν. Τά στρατεύματα του στρατηγού φράνκο, ό όποιος έθεώρει τό μέτωπον αυτό νεκρόν, όπως ήταν από της ένάρξεως του εμφυλίου πολέμου, καταλήφθησαν εξ άπρόσπου και άναγκάσθησαν νά υποχωρήσουν πρό του συντηπτικώς Ιοχυροτέρου εις άριθμόν αντιπάλου.

Και τότε άρχισεν ή έποποιία του Τερουέλ. “Η γενναία φουριά του γενναίου ήπεροιστήν του Τερουέλ ήμυνετο θοραλάα διεκδικούσα κάθε σπθαμνή τών στενών δρόμων της μεσαιωνικής άραγωνικής πόλεως.

“Η πολιορκία διήρκεσεν είκοσι περίπου ήμέρες και ή μικρή φουχία τών γενναίων ήπεροιστών του Τερουέλ ήμυνετο θοραλάα διεκδικούσα κάθε σπθαμνή τών στενών δρόμων της μεσαιωνικής άραγωνικής πόλεως.

“Εν τώ μεταξύ τά αιφνιδιασθέντα στην άρχην στρατεύματα του φράνκο έλάμβαναν νέας ένισχύσεις και έπαρναν τήν πρωτοβουλίαν. “Ο νικητής του “Ουιέδο στρατηγός “Αράντα έφθανε με Ιοχυράς δυνάμεις από τούς παλαιούς πολεμιστάς των “Αστουριών και τμήματα του Τέρτσιο και άρχισε οσοδράς άντεπιθέσεις. Καί ή μάχη περί τό Τερουέλ έλαβε πλέον όλνη τήν οξύτητα της. Τά στρατεύματα του “Αράντα ήρχισαν νά άνακαταλαμβάνουν με άγριον άγώνα ένα-ένα τά ύψωματά πού είχαν κατορθώσει νά πάρουν οι κυβερνητικοί στον πρώτον αιφνιδιασμόν των. Κάθε λοφίσκος, κάθε σπθα ήταν άντικείμενον πολυνέκρου μάχης. Τρία χαρακώματα σάράντα μέτρων εις τήν Λακότα καταλήφθησαν από τά στρατεύματα του “Αράντα μετά δωδεκάωρον μάχην με τήν ήθημπα θύματα και θυζίαν εκατοντάδων τόννων πολεμικού υλικού.Εις τήν Μουέλ, ντε Τερουέλ κάθε σπθα καταλήφθη και άνεκατελήθη πολλάκις ένός τών τελευταίων ήμερών. Εις τό Βιλλασάο ή μάχη συνεχίζεται εις τά ίδια ακριβώς σημεία όπου ένετομήθη από της 26ης Δεκεμβρίου όταν τά στρατεύματα του “Αράντα έδημιούργησαν φωνισμόν ενώντων

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΙΣΠΑΝΙΑ !

Η ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΟΥ ΤΕΡΟΥΕΛ

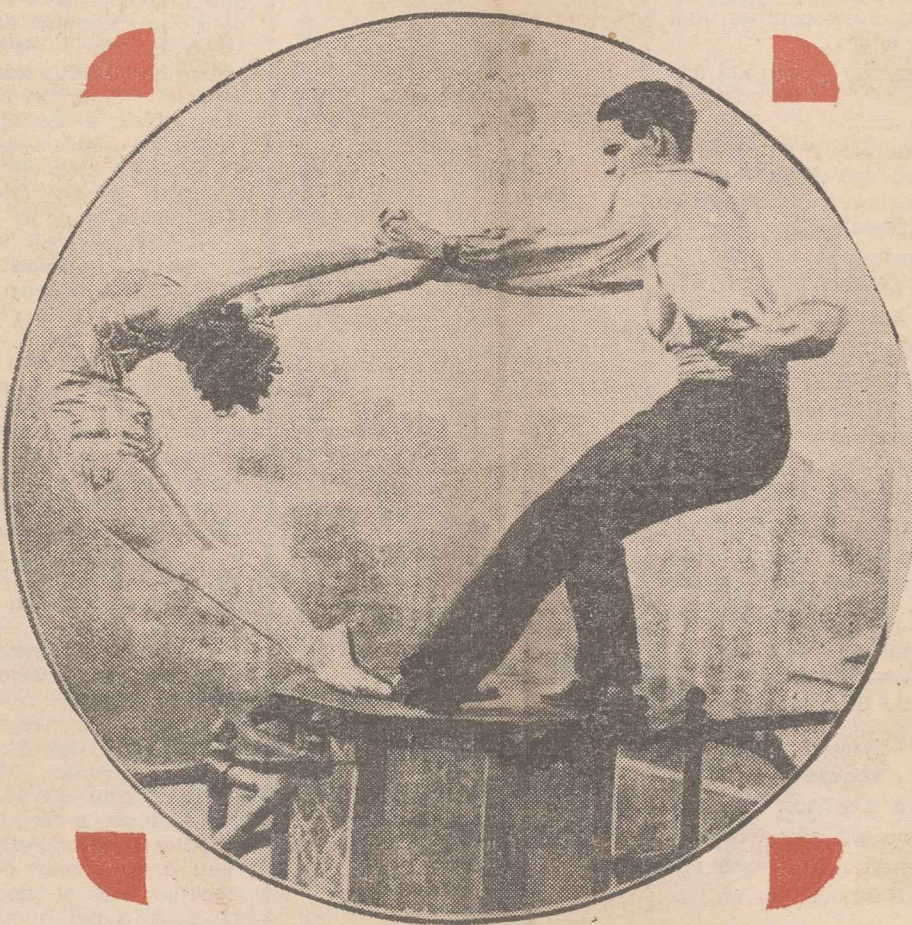

της επίσημον άνακοινωθέν του έρυθρού στρατού, τό έκδοθέν χθές τό μεσονύκτιον, άναφέρει ότι ή μάχη του Τερουέλ συνεχίζεται μετά πείραστος. Αι οσοδωτέραι μάχαι διεξάγονται περίε των ύψωμάτων 1076 και 1072, τά όποια κατέχουν οι επαναστάται. Τό άνακοινωθέν προσθέτει ότι ό άγών έμεινεν άμφιρροπος και τό ότι οι άντίπαλοι έ κράτησαν τās θέσεις των.

Ότω εξέλισσεται ό φονικός άδελφικός πόλεμος εις τήν άτυχή “Ισπανίαν, ό όποιος έχει μεταβάλει τήν άλλοτε ευτυχούσαν αυτήν χώραν εις πεδίον του πλόν άδυσωπύτου άφανισμού. “Εκει όπου άλλοτε ήθελε, ή χαρά, και ό έρωσ έγγραφε τās πλόν ώραις αισθηματικές σελίδες, σήμερα κυριαρχεί τό μίσος, ή συμφορά και ό δλεθρος.

ΑΚΡΟΒΑΤΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ

Ο ΜΥΛΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

“Επάνω στον ύψηλότερο ούρανο... της Νέας Υόρκης, έδω ή μεγαλύτερο μέχρι σήμερα επικίνδυνο θέαμα χάριν ρεκλάμας.

Οι Γερμανοί ακροβάται Ζύλεν και Κάρις φέρει έκαναν τό “Μύλο του θανάτου”, ένα δυσκολώτατο γύμνασμα περιστροφικό πού έπρόσφερε γιά λίγες στιγμές τόν ήλιγο σέ όλους τούς Νεοϋρκέζους πού έβλεπαν γύρω τριγύρω από τόν ούρανοέσση.

Τή ρεκλάμα αλλά και τό θέαμα έπρόσφερε ό μεγαλύτερος δισηγανος της “ακαρμέλας” Ούλλιαμ Γκάρντεν.

“Από τήν προτερσία οι έφημερίδες άνήγγειλαν ότι ό ούρανός θά έρξη καραμέλλες. Προσεκλήθη λοιπόν τό κοινόν της Νέας Υόρκης νά προσέλθη στις 12½ νά άποθαυμάσση τό “Μύλο του θανάτου”.

Χιλιάδες κόσμου συνέφρυσαν.

Και εαφνικά είδαν τη Ζύλεν και τόν Κάρις φέρει νά έμφανίζονται και σάν μικροσκοπικά άντα από τού ύψους των νά προσφέρουν φιλία στο κοινό.

“Επειτα τούς είδαν ν’ άγκαλιάζονται και εαφνικά ν’ άποχωρίζονται και νά σχηματίζουν κύκλο.

Τό θάδρο πού έστηρίζοντο

άρχισε νά στρέφεται με ήλιγιάδη ταχύτητα, στη στάσι πού τούς έλέπετε στην είκονα.

Εαφνικά μόλις σταμάτησε ή “Μύλος του θανάτου” και τό κοινόν χειροκροτούσε και ζητωκραύγαζε γιά τό τεράστιο τόλμημα των δύο ακροβατών, δύο έλικόπτερα άεροπλάνα άναφανίσθησαν πάνω από τόν κόσμο και άρχισαν νά χύνουν ολόκληρα σκακιά καραμέλλες στα κεφάλια τους.

“Ο τρομερός δισηγανος έλάρισε ένα θέαμα και ή μεγαλύτερη ρεκλάμα του γιά τη νέα του καραμέλλα “Ισπανική γλύκα!”

Τά πειράσματα αυτά γίνονται συχνά στην “Αμερική”.

Τά λέγονν πειράσματα ρεκλάμας και συνήθως είνε τά πιο έπικίνδυνα παιχνίδια γιά τη ζωή έκείνων πού άναλαμβάνουν —με καλή θέλεια άμοιή— νά δοθήσουν τη μιά ή τήν άλλη δισηγανία.

“Η καραμέλλα “Ισπανική γλύκα” έέβαια έπειτα άπ’ αυτή τήν τεραστία ρεκλάμα, ήν έπαύριον της έπιδείξεως έθα ήρε τήν πρώτη γραμμή καταναλώσεως.

των επιτιθεμένων κυβερνητικών.

“Εν τώ μεταξύ, οι άποκλεισθέντες μέσα εις τό Τερουέλ ήπεροιστάι του, διεξεδίκουν μίαν προς μίαν τās οίκλας. “Οχυρωθέντες εις τό Διοικητήριον, τό Μητροπολιτικόν ήγερρον, τήν Τράπεζαν της Ισπανίας, τό Δημοτικόν θέατρον, τό Σεμινάριον και τήν παρεκείμενην μόνην της Σάντα Κλάρα άντέσταν, μολονότι ολιγόριθμοι, εις όλας τās έπίθεσεις των κυβερνητικών σωμάτων και εγκατέλειψαν ένα-ένα τά κτίρια άφου ήνάγκασαν τούς κυβερνητικούς νά τά πληρώσουν με έκατοντάδες νεκρών. Συγκεντρωθέντες τέλος εις τήν μόνην της Σάντα Κλάρα, συνέχισαν τήν ήμυνάν των επί αρκετάς ήμέρας.

“Η πείσις όμως ήτο τοιαύτη ώστε ή γενναία φουριά ήναγκάσθη νά παραδοθ ή υπό τήν ρητήν υπόσκεισιν των έρυθρών ότι ούτοι θά έοδόοντο τήν ζωήν όλων των άνδρών της φουράς.

“Ενώ όμως παρεδίδετο ή φουριά του Τερουέλ, οσοδρά μάχη συνήπτετο εις τά γύρω της πόλεως. Αυτή θεωρείται ως ή μεγαλύτερα μάχη από της ένάρξεως του εμφυλίου Ισπανικού πολέμου, απέληξε δέ εις τήν νίκην των ένδικιστών, οι όποιοι κατέλαβον και τό τελευταίον ύψωμα προς νότον του όρεινού συγκροτήματος Σελάδας, τό όποιον δεσπόζει του Τερουέλ. Τό ύψωμα τούτο είνε τό λεγόμενον Κότα, δια δέ της καταλήψεως αυτού θίνεται έν κινδύνω όλοι αι έρυθραί δυνάμεις, οι όποιοι κατέχουν θέσεις βορείως του Τερουέλ, ένθ, επί πλέον, τά εθνικά στρατεύματα έχουν εις τήν διάθεσιν των τήν κοιλιά “Αλ φάμα, δια μέσου της όποιας εκτελούν τās συγκοινωνίας των οι έρυθροί.

Οι ένδικισται κατέλαβον επίσης σειράν σπουδαιότατων θέσεων. “Ο άγών διεξήκθη κυρίως εις τό ύπ’ άριθμόν 1025 ύψωμα, όπου οι έρυθροί είχαν οχυρωθ ή καλώς. Τό ύψωμα καταλήφθη υπό των ένδικων δυνάμεων εξ έσόδου και κατόπιν ζήτηρς προπαράσκεψης του πυροβολικού. Οι ένδικισται ανέλαβον πλέον των εκατόν αιχμαλώτων, οι όποιοι είπον ότι τό στρατηγείον των έρυθρών θεωρείται δέ πρό τό Τερουέλ μάχας ως άποφασιστικής δια τήν έκδασιν του πολέμου και δια τούτο έχει διατάξει τούς άνδρας νά μη εγκαταλείπουν ήπ’ ούδενι λόγω τά χαρακώματα, πός δέ φυγας τυφεκίζεται άμέσως.

Κατά τās τελευταίας πληροφορίας, οι έπενεχθείσαι κατά τās είκοσιπρείς ήμέρας καθ’ άς διαρκεί ή μάχη του Τερουέλ άπώλειαι ύπολογίζονται καθ’ έλάχιστον όδιον εις έξήκοντα χιλιάδας άνδρών. “Εκ τούτων άλλων έπενεχθείσαι κατά τās μάχας, άλλοι έτραυματίσθησαν και άλλοι ύπέσταν τόν εκ φύκους θάνατον. “Υπόλογίζεται ότι τό ήμισυ των άνδρών, όλην έτέθησαν εκτός μάχης, είτε απέθανον εκ του φύκους είτε έμειναν άναίσθητοι με ψύξιν των άνω και των κάτω άκρων.

Αλλά και τό εκ Βαρκελώνης, δύο έλικόπτερα άεροπλάνα άναφανίσθησαν μετά πείραστος. Αι οσοδωτέραι μάχαι διεξάγονται περίε των ύψωμάτων 1076 και 1072, τά όποια κατέχουν οι επαναστάται. Τό άνακοινωθέν προσθέτει ότι ό άγών έμεινεν άμφιρροπος και τό ότι οι άντίπαλοι έ κράτησαν τās θέσεις των.

Ότω εξέλισσεται ό φονικός άδελφικός πόλεμος εις τήν άτυχή “Ισπανίαν, ό όποιος έχει μεταβάλει τήν άλλοτε ευτυχούσαν αυτήν χώραν εις πεδίον του πλόν άδυσωπύτου άφανισμού. “Εκει όπου άλλοτε ήθελε, ή χαρά, και ό έρωσ έγγραφε τās πλόν ώραις αισθηματικές σελίδες, σήμερα κυριαρχεί τό μίσος, ή συμφορά και ό δλεθρος.

“Επάνω στον ύψηλότερο ούρανο... της Νέας Υόρκης, έδω ή μεγαλύτερο μέχρι σήμερα επικίνδυνο θέαμα χάριν ρεκλάμας.

Οι Γερμανοί ακροβάται Ζύλεν και Κάρις φέρει έκαναν τό “Μύλο του θανάτου”, ένα δυσκολώτατο γύμνασμα περιστροφικό πού έπρόσφερε γιά λίγες στιγμές τόν ήλιγο σέ όλους τούς Νεοϋρκέζους πού έβλεπαν γύρω τριγύρω από τόν ούρανοέσση.

Τή ρεκλάμα αλλά και τό θέαμα έπρόσφερε ό μεγαλύτερος δισηγανος της “ακαρμέλας” Ούλλιαμ Γκάρντεν.

“Από τήν προτερσία οι έφημερίδες άνήγγειλαν ότι ό ούρανός θά έρξη καραμέλλες. Προσεκλήθη λοιπόν τό κοινόν της Νέας Υόρκης νά προσέλθη στις 12½ νά άποθαυμάσση τό “Μύλο του θανάτου”.

Χιλιάδες κόσμου συνέφρυσαν.

Και εαφνικά είδαν τη Ζύλεν και τόν Κάρις φέρει νά έμφανίζονται και σάν μικροσκοπικά άντα από τού ύψους των νά προσφέρουν φιλία στο κοινό.

“Επειτα τούς είδαν ν’ άγκαλιάζονται και εαφνικά ν’ άποχωρίζονται και νά σχηματίζουν κύκλο.

Τό θάδρο πού έστηρίζοντο

άρχισε νά στρέφεται με ήλιγιάδη ταχύτητα, στη στάσι πού τούς έλέπετε στην είκονα.

Εαφνικά μόλις σταμάτησε ή “Μύλος του θανάτου” και τό κοινόν χειροκροτούσε και ζητωκραύγαζε γιά τό τεράστιο τόλμημα των δύο ακροβατών, δύο έλικόπτερα άεροπλάνα άναφανίσθησαν πάνω από τόν κόσμο και άρχισαν νά χύνουν ολόκληρα σκακιά καραμέλλες στα κεφάλια τους.

“Ο τρομερός δισηγανος έλάρισε ένα θέαμα και ή μεγαλύτερη ρεκλάμα του γιά τη νέα του καραμέλλα “Ισπανική γλύκα!”

Τά πειράσματα αυτά γίνονται συχνά στην “Αμερική”.

Τά λέγονν πειράσματα ρεκλάμας και συνήθως είνε τά πιο έπικίνδυνα παιχνίδια γιά τη ζωή έκείνων πού άναλαμβάνουν —με καλή θέλεια άμοιή— νά δοθήσουν τη μιά ή τήν άλλη δισηγανία.

“Η καραμέλλα “Ισπανική γλύκα” έέβαια έπειτα άπ’ αυτή τήν τεραστία ρεκλάμα, ήν έπαύριον της έπιδείξεως έθα ήρε τήν πρώτη γραμμή καταναλώσεως.

“Αραβες και Έβραίοι

ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΝ

Πόλεμος ραδιοφώνων

“Ενώ δύο πόλεμοι άντιπαράσσοντες εκατομμύρια άνδρών συνεκίζονται ος δύο διαφορετικά και άπομεμακρωμένα μεταξύ τους σημεία της γης, ένας άλλος πόλεμος, στον όποιον δέν άποδίδεται μείναι προσοχή, αλλά ό όποιος έχει εξαιρετικήν σημασίαν, μολονότι οι συμπλεκόμενοι είνε λίγοι, εξακολουθεί στην ιερώτερη και ιστορικώτερη χώρα του κόσμου.

Πρόκειται περί της συνεχιζόμενης εξέγερσεως των “Αράβων εις τήν Παλαιστίνην. “Εδω δέν παρατάσσονται στρατοί, δέν πολιορκούνται πόλεις, δέν ύπάρχουν επαρχία κατεχόμεναι από τόν ένα άντίπαλον και άλλαι κυβερνώμεναι από τόν άλλον. “Υπάρχουν μόνον άούστατες ομάδες πού έπιτίθενται ύπουλα και κτυπούν δολοφονικά.

“Ο πόλεμος αυτός, με περιόδους εξάψεως και περιόδους ήρεμίας, συνεχίζεται δέκα πέντε περίπου έτη. Τήν έπομένην του Παγκοσμίου Πολέμου οι “Αγγλοι άπεφάσισαν νά δημιουργήσουν τούς “Εβραίους μίαν ένδικήν έσπίαν στη χώρα των πατέρων των. “Ετσι άρχισε ό έποικισμός “Εβραίων στην Παλαιστίνη. “Αλλά ή χώρα αυτή ήταν τώρα στα χέρια άλλων. “Αραβες, εγκατεστημένοι εκει από αιώνων και άδιαφορούντες και άγνοούντες τήν ιστορία, έβλεπαν τούς νέους έποίκους σαν εισβολείς. “Επί πλέον, οι νέοι αυτοι ειρηνικοί κατακτιπαι διέθεταν ζήσωνα οικονομικά μέσα, είχαν άνώτερη μόρφωσι και γρήγορα κατώρθωσαν νά νήσουν κύριοι της οικονομικής ζωής της Παλαιστίνης. Δέν ήταν καθόλου δύσκολο τη λείκην αυτή δυσφορία των “Αράβων νά τήν χρησιμοποιήσουν και νά τήν καλλιεργήσουν οι ζένοι προπαντός. Τα έπιχειρήματα ήσαν εύκολα και καμιά χώρα στον κόσμο δέν μπόρουν νά προσφέρη περισσότερα. “Η Παλαιστίνη είνε ή “Αγία Γη γιά τις τρεις ιστοικώτερες θρησκείες του κόσμου. Χριστιαν, “Εβραίοι και Μουσουλμάνοι εκει έχουν τσεφωτήσει τούς μεγαλύτερους βωμούς της λατρείας των. Τί εύκολώτερο από τήν καλλίεργειαν του θρησκευτικού φανατισμού;

Οι “Αγγλοι, ουσιαστικοί κυβερνήται της χώρας, με τη συνθησίομένη τους ύπομονή, διπλωματικώτατα, αλλά και δραστηριώτατα προσπάθησαν πότε υποχωρούντες, πότε έπιτιθέμενοι νά καθουσιχάσουν τά πράγματα. “Οτι και νά γίνη, ή γωνία αυτή της “Ανατολικής Μεσογείου πρέπει νά μείνη γιά χέρια τους. Τά γεγονότα της “Αδυσουσίας και ή πάντοτε πύονη άπειλή έδημιούργησε στην “Ισπανία—στο άλλο άκρο της Μεσογείου—καθεστώς όχι φιλικό γιά τήν “Αγγλία, δημιουργεί γι’ αυ-

τήν τήν υποχρέωσι νά κρατήση με οποιασδήποτε μεθόδου τήν Παλαιστίνη. Μαζί με τήν Αίγυπτο και τήν Κύπρο είνε μιά βάση άπαραίτητη γιά τόν έλεγχο της “Ανατολικής Μεσογείου. Είνε κοντά στην διώρυγα του Σουέζ πού μείνει πάντα ή κυριώτερη άρτηρία των αυτοκρατορικών συγκοινωνιών. “Αλλά πρό πάντος είνε τό άκρον όπου καταλήνουν οι σωλήνες της μεταφοράς του πετρελαίου της Μοσάβιλης, του πολιτισμιάτην αυτού ύφους πού εκάστη ζωή των υποκρύπτει μεγάλων κρατών τη σημασία πού έχει στον άνθρώπο τό αίμα.

“Η “Αγγλία δέν θέλει βέβαια πότε νά δυσχεροποίη τούς “Αραβες και προεπάσσει πάντοτε—και τό κατώρως της περισσότερες φορές— νά διατηρή άνοδοτάτας σχέσεις με τά εκπορευόμενα τών μουσουλμάνων ήπικόν της. “Εχει όμως πολλούς λόγους νά έχη μεγαλύτερον έμπιστοσύνην στους “Εβραίους. Αυτοί δέν θά είνε ποτέ δυνατοί γιά νά μπόρουν νά χειραφετηθούν.

Κάθε τόσο όμως οι “Αραβες εξέγειρονται είτε μόνοι τους, είτε ύποκεινούμενοι από έπιθέσεις ζένους προκτόρων. Ποιοι είνε αυτοί; Μία άπέραντη και πανιοχυρή αυτοκρατορία σάν τήν Βρετανική είνε εύκολώτατα και άναποφευκτο νά έχη άπειρους εκθρούς πού θά ήθελε νά έλαττώσουν τη δύναμιν της και νά της δημιουργήσουν ζητήματα. “Οσοι τά τελευταία έτη φιλοδοξούν νά έπληρώσουν καισιν μεταβολήν στην χώραν πού κόσμου κατέκονταν συνεχώς από τόν ρόδο μίλλως έδρουν τήν “Αγγλία άπέναντί των. Και έργάζονται με όλνη τήν δύναμιν νά της δημιουργήσουν άφορητά άναγκαια.

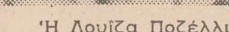
Οι “Αραβες της Παλαιστίνης άρκετά προετοιμασμένοι από έτών, είνε οι καταλλήλωτεροι. Και κάθε τόσο ζαναρκίζουν οι συμπαίκες, οι δολοφονίες, οι παραχές στην “Ιερουσαλήμ, στην Γάζα, στην Ναζαρέτ. Συμφορίες “Αράβων σφονεύουν “Εβραίους ή ακόμη και “Αγγλους διοικητικούς υπαλλήλους ή και στρατιωτικούς. Οι “Αγγλοι προσπαθούν πάντοτε νά καταστήλουν τις παραχές αυτές με τά συνήθη ειρηνικά μέσα. “Αλλά όταν αυτές υπερέβησαν τά όρια της άνοχής και τών φιλεπαιτικών “Αγγλων έτέθησαν εις ένέργειαν και τά στρατοδικεία και τά έκτελεστικά άποσπάσματα.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Ἐκεῖνος ἀρχίζει νὰ παίξει ἓ-
να τραγοῦδι τοῦ Ἰωάννη Σεβα-
στιανοῦ Μπάχ : « Ἄν θέλης
τὴν καρδιά σου νὰ μοῦ δώσεις,
νὰ μοῦ τὴ χάρισης στὰ κρυφά,
καὶ πρόσχευε κανεῖς μὴ καταλά-

απελευθερώσει και το ντεμπούτο της. Η Νηριτανάουα προέρχεται από το καλλιτεχνικό καζάνι του Άπτικ. Περιήγουν όμως !... είναι το μόνο ζευγαριό που της Μάντρας, που δεν έρωτεύθηκε ο Άπτικ ! Γιατί όμως : θα ήθελε

τιν. 'Ο πρωταγωνιστής, από τώρα αφήνει τὰ μαλλιά του νὰ μεγαλώσουν...

Αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τ' ἀστέρια
τοῦ Μουσικοῦ καὶ θεατροῦ, γιὰ
τὰ ὁποῖα δὲ μιλᾶσμεν ἐκτενέ-
στερα ἀπὸ τοῦ ἐπόμενου φύλλου.
Ἔτσι οἱ ἀναγνώστες μας, θὰ
ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρί-
σουν τίς κρυφές ἐλπίδες καὶ τὰ
ὄνειρα τῶν ἀστέριων μας, ἐπι-
τὼν ὁποίων σπριζεῖται τὸ μέλ-
λον τοῦ μουσικοῦ καὶ θεατροῦ,
τῶν ἀστέριων ποὺ θὰ τοῖς ἀνοι-
ξουν καινούργιους δρόμους καί
θὰ τὸ βγάλουν ἀπὸ τὸ γνωστὸ
θεατρικὸ μαρμαρὸ τοῦ τελευ-
ταίου καιροῦ.

Δ. Γ. ΠΕΦΑΝΗΣ

Είς Πικριανόσκα Ετών, η
μπώ στο στούντιο, ήμουν στο δη-
μοτικό σχολείο. Είχα συμμαθη-

ΦΑΚΙΡΙΣΑ

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κι' ἀπὸ τὴς μαχαιριᾶς αὐτῆς
δὲν βγαίνει διόλου αἷμα.
Λοιπὸν ;

Καὶ τῆς ἀξίζει !
ΠΩΛ ΣΟΡΕΛ

ΕΥΡΩΠΗ = 15 =

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΤΡΟ ΑΛΜΠΑΝΕΟ

Ο ταγματάρχης Φερνάνδος Μοραλές ο Καμπανέλι έβριζε μία ματιά στο ρολόγι του κι άναπνέοντας σαστισμένος. Είχαν περάσει πιά τα μεσάνυχτα και μόλις είχε καιρό να προλάβει να φέρει οπές στην έντολη, που αυτοπροσώπως του έδωσε ο στρατηγός Μιάκα.

Λίγο ακόμα αν εξακολουθούσε να υπακούσει στην άδελφή της θελκτικής αυτής γήνορας, που τον κρατούσε σαγηνευμένο κοντά της απ' τις οκτώ, θα ήταν ένας προδότης της Ισπανίας του, υπαίτης της καταστροφής μιας στρατιάς ολοκληρώρου.

Η έντολη που έλαβε ήταν ρητή. Στις 12 ακριβώς παίρνοντας ένα αεροπλάνο απ' το αεροδρόμιο του Βορρά, θ' απογειωνόταν άμεσα για το στρατόπεδο των πολιορκητών του Τολέδο. Εκεί θα ειδοποιούσε τον διοικητή της στρατιάς, ότι η επίθεσις που έπρόκειτο να εξαπολυθεί στις 2 κατά της ηρωικής φρουράς της πολιορκουμένης πόλεως έπρεπε να ματαιωθεί, γιατί το σχέδιο είχε προδοθεί και οι άμυνόμενοι είχαν λάβει τα κατάλληλα μέτρα άμυνας, που θα θέρριζαν τις φάλαγγες των έρυθρων. Κι αυτός είχε δώσει το λόγο του ότι η έντολη θα εκτελεσθεί με κάθε θυσία, ότι οι πολιορκητοί θα ειδοποιούντο άμεσα. Και να ότι τώρα, αντί να τρέχει εκεί, που το κορβίκο έπείθελε, κλεισμένος στο πυρηνικό σαλόνάκι μιας αυλίδας, που τα περιπαθό, τσιγγάνικα, μαύρα μάτια της τον μαγνέτιζαν, της έλεγε νοητισμός μπρος στα πόδια της ότι χωρίς την άγνπη της η ζωή θα του ήταν κόλασις, ότι ήταν διατεθειμένος να θυσιάσει το πν, για να μην ιδεί τη λύπη να σκιάζει το όραμα της πρόσωπο.

Αποδισμένος κατά το έαυτο του, για την άδυναμία του αυτή και καταρμυμένος την ώρα που τον έφερε κοντά της, ο ταγματάρχης Καμπανέλι ώρθθη άποφασισμένος να φύγει και να συντριβεί με τ' αεροπλάνο να στην προσπάθειά να εκτελέσει την έντολή που ανέλαβε να δείξει σαν ένας ένας στρατιώτης.

—Ντολорές, φθύρισε, ενώ έπαιρνε το πηλίκιο που έπρεπε να έδω κάθισμα, την ώρα που ήρε, άνοιξε την άπ' την άγνπη μιας πρόχειρης να σταθεί η στρατιωτική του τιμή, το σύμβολο της Ισπανίας, η ζωή των ηρωικών της παιδιών, που θα χάθουν άδικα, αν υποκύψουν στην φωνή της καρδιάς μου, με τον έδω, κοντά σου, σκλάβος της ασυγκρίτης αυτής αμορφιάς σου, που θα ήθελα να μη χάνω ούτε λεπτό απ' τα μάτια μου.

Κι άποφασιστικά βάδισε προς την πόρτα. Λίγες στιγμές ακόμα το πόμολο θα εστρέφετο. Ο όρατος ταγματάρχης της δημοκρατίας θα έβγαζαν έξω τότε, όπου ο κρότος των νυχτίων άφ' ού, ο κρότος των κανονιών που δεν έφτανε ως το κομψό, αυτό, άπομυρο σαλονάκι, θα έλαμπαν κάρκιαν το πνεύμα του, και δεν θ' άργούσε να ξανθόρει την ένεργητικότητα του και την άπλητη άποφασιστικότητα, που θα τον έκαναν πιστό στο στρατιωτικό του καθήκον. —Ετοι ο έλεος των έρυθρων θ' άποφύγαν, θα έδιδε καιρός να ένοιαζον οι δυνάμεις τους και ύστερα, με μάν αλλη αφηδιστική επίθεσι, το Τολέδο θα ήταν χαμένο.

Οι σκέψεις αυτές, που πέρασαν με τη γοργότητα άστραψής απ' το νοή της ώρας Ντολорές Μανουέλ ντο Βαλένθ, την έκαναν να γνιγη σύγκορμη.

—Τι διάβολο ! συλλογίστηκε. Όλη αυτή η σατανική παγίδα που είχε στήσει για να φέρει

κοντά της τον όραίο αυτό άεροπόρο, όλη η κατασκοπευτική δράσις που έκανε για να εξαπληρώσει την Έθνική Ισπανία, θα εξουδετερώνετο σε μια στιγμή ; Α, όχι, αυτό δεν θα το άνεχόταν ποτέ. —Έπρεπε να παίξει το ρόλο της καλά μέχρι τέλους, έπρεπε να κρατήσει τον μιστό έκθρο, που έκανε πώς άγανθ, ως τη στιγμή που θα ήταν άργα πιά να εκτελέσει την έντολή του.

Και μ' ένα πλάνο ζαρκασιδίου, στην άποφαι αυτή, πινάχθη έπάνω απ' το ντινάμι που μισό-

—Γήνοσα, της ψεύθους με πάθος

γυμνή ήταν ζαπλωμένη, και βρέθηκε δίπλα στον ταγματάρχη, που μόλις έκανε να στρίψει το πόμολο.

Ταχύτατα, τα αλαβάστρινα μπράτσια της έτύλιξαν το λαμό στο στήθος της, άγγισε το στήθος του, το θερμό πλαστικό κορμί που άόπινε τα πιο μευστικά άρώματα τυλιχτηκε στο δικό του, κι ενώ τη χείλη της φλογισμένη τριαντάφυλλα κολλούσαν στα δικά του, η φωνή της μελωδική, ναυουριστική, ύποσχετική χίλιων άγνωστων ήδων φθύρισε :

—Ο, Φερνάντ για το Θεό, μη φεύγεις ! φοβόμουν, τρέμω πως δεν θα σε ξαναβίω... Ένα άσχημο όνειρο που είδα άπόψε, ήταν η άσχημη που μ' έκανε να σε φωνάζω κοντά μου, με την άποφαι να μη σε χωρισθώ όλη τη νύχτα !...

—Μά Ντολорές, άγαπημένη της ζωής μου άνγελε, ξέρεις καλά πόσο πολύ θα ήθελα να μη λείπει ούτε στιγμή απ' τη μ' άπλητη σου... Έναν άλόκληρο χρόνο τώρα σε πολιορκούσα, όπου να κατορθώσω να λυγίσω την άρνησι σου, τους φόβους σου και τους διαταγμούς... Καταβαίνεις, λοιπόν, καλά, πόσο θα θέλα να μη σ' άφήσω... Μά το καθήκον, η τιμή, καταλαβαίνεις ;... Άν παραθώ το καθήκον μου, έσύ η ίδια, που τώρα έδωσες να με κρατήσεις κοντά σου, θα με συκαθής και θα με περιφρονήσεις σαν έναν έπιόρο !...

Και για μία άκόμη φορά προσάπθηκε ν' άποσπασθώ απ' την άγκαλιά της, ν' άπαλλαγώ απ' τη μέση των πάθους που τού έμπνους η έπαφή του πλαστικού της κορμιού...

—Έκείνη όμως, κάνοντας σφικτότερο το άγκάλιαμά της, βε-

ρότερα τα μυρωμένα της φιλή έπέμεινε....

—Οχι, Φερνάντ, δεν θα μπορέσω ποτέ να σε καταγορήσω έγω, που σήμερα μόνο, στο τρομερό όνειρο για τον κίνδυνο της ζωής σου ένοιωσα πόσο σ' άγαπώ, πόσο η ζωή σου μου έινε πολύτιμη... Κι άν φύγης θα πιστέψω πως δεν μ' άγάπησες ποτέ, γιατί έκείνη τη νύχτα πραγματικά θυσιάζει το πν στη θέλησι της διαλεκτικής του...

Και με τα λόγια αυτά, τα χείλη της έκόλλησαν για μία άκόμη φορά στα δικά του.

της ώρας γήνοας και σαν τρέλ λός ώρμησε προς την πόρτα.

Μά με έκπληξε του είδεν ότι η πόρτα ήταν κλειδωμένη απ' έξω. Χίλιες σκέψεις περάσαν γρήγορα — γρήγορα άπό το μυαλό του.

Ποιός νάχε κλειδώσει ; Ο, δεν μπορούσε ποτέ να πιστέψει ότι κάποιος τον είχε παρακολούθησι. Άλλά και για ποιόν λόγο ;

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

Και άμέσως μία σκεπτική ιδέα που τού έφερε στο κεφάλι τον έκαμνε να άποσχωρήσει.

Τι συμφέρον είχε ;

ΜΕΡΙΚΑ ΜΑΤΙΣΜΕΝΑ

ΙΟΤΕ ΑΠΕΚΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΑ

Μεταξύ συγγραφέων :

—Ένα πρωί, λοιπόν εξύπνισα διάσημος.

—Μήπως κάνεις λάθος, φίλε μου ; Μήπως πριν ξυπνήσης ήσουν διάσημος ;

ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ

Ο ιδιοκτήτης. — Άν δεν μου πληρώσεις το νοίκι, θα σε πετάξω στο δρόμο.

Ο ένοικιστής. — Έλεος, δεν ξέρω να κολυμπώ.

ΣΤΟ ΣΙΝΔΡΟΔΡΟΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ

Η κυρική. — Δόστε ένα εισιτήριο με έπιστροφή για το Ζαφειρί.

—Ο υπάλληλος έδωσε το κεφάλι του και έρωτα κάπως περιέργα τη κυρική.

—Πού εινε αυτό το Ζαφειρί ;

—Καλέ δεν τον άλφειες που κάθεται κει χάρω σαν κλώσσα πάνω στις θαλάσσες ;

ΠΡΟΝΟΙΑ

Όταν στην Άμερική ήπρχαν ακόμα οι σκλάβοι, ένας Άμερικανός παρηγόρησε, ότι κάποιος μαύρος όταν έδρεχε, έδραζε το κεφάλι του και το έκρυβε κάτω από το σασκάκι του.

—Γιατί θιάζεις το καπέλλο σου ; τον ήρπιτσε.

—Για να μη θραξί.

—Ναι, αλλά έτσι δρέχεται το κεφάλι σου.

—Ναι, αλλά το κεφάλι μου άνθηκε στ' άφεντικό μου, ενώ το καπέλλο εινε δικό μου.

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ

Ο καθήκοντής διδάσκει περί τιμωπότητος, ζαφνικά ρωτά το Γεώργιο :

—Άν εύρισκες ένα τάλληρο, Γεώργιο, στο δρόμο θα το κρατούσες ;

—Οχι, κύριε.

—Πολύ ώραία. Τι θα έκανες ;

—Θαγόραζα μία πάπια.

ΜΙΚΡΗ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Σ' ένα νοσοκομείο, τρεις άρρωστοί έγκλεισμένοι εναντίον άσκαλίου: Διπλά διηγουόταν ο ένας στον άλλον τις έντυπώσεις τους.

—Α, εινε ένας ύπεροχος γιατρός, λέγει ο πρώτος. Εινε όμως τόσο άσχημος. Φαντασθήτε ότι παρά λίγο να με ράψη και να ήσχη μέρα μου το ψαλίδι.

—Άλλήθεια, και σε μένα παρά λίγο να μ' άφρη το νιστέρι μ'εο' στην κοιλιά.

Τι στιγμή όμως έκείνη μπαίνει στο άλαιο, ο γιατρός ο άποιος στριφονύριζε κι' άρχιζε ζαφνικά να φωνάζει :

—Το καπέλλο μου, που έβαλα μια και μισή, ενώ πτω του σαρκαστικό, σαρόδωνε, άνατριχιαστικό άκούστηκε της Ντολорές το γέλιο που τού έλεγε :

—Εινε άργα πιά, άνόητε.... Το παικνίδι εκάθη για σένα έστω κι' άν για να το κερδίσω πληρώθηκες ακριβά !...

Ο Φερνάνδος Μοραλές, ο Καμπανέλι γύρισε και την κύταζε έξουθενωμένος...

—Όποτε έπίπδες !... Για να μη έκτελέσω την έντολή μου ; ... φέλλιος σαν τρελλός.

—Ναι! Για κατήρι της Ισπανίας του άπνιπτες. Της Ισπανίας που κυλήσατε στη συμφωρά και στο αίμα, προδότες....

Ο ταγματάρχης έσκυψε για λίγες στιγμές το κεφάλι σαν χαμένος. Ύστερα γρήγορα — γρήγορα έθγαλε το πιστόλι του, το στήριξε στον κρόταφο και πριν έκείνη καταλάβει την πρόθεσι του έσυρε τη σκανδάλη.... Σε λίγο κοίποταν στο πάτωμα νεκρός...

ΠΙΕΤΡΟ ΑΛΜΠΑΝΕΟ

ΜΕΤΑΞΥ ΑΡΡΑΒΟΝΙΑΣΜΕΝΩΝ

ΕΚΕΙΝΗ. — Άν έπεφτα στη θάλασσα θα είσαστε ικανός να με σώσετε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Άλλά, ναι, άναπητή μου, το ξέρεις πολύ καλά πως θα πεφτα και στη φωτιά για σε-υγ.

ΜΕΓΑΛΗ ΧΑΡΑ

—Άπό τότε που πέθανε η γυναίκα του αυτός ο άνθρωπος πί-νει διαρκώς.

—Της μενάλεις οικογενειακής χαρής, άλλος ο κόσμος πίνει.

ΟΙΚΟΝΟΜΙ

—Σας έφερα μόνη μου το άνώνυμο γράμμα που σας έγραψα γιατί δεν έχω καμιά ιδέα πού να πληρώσω τριών δραχμών γραμματόσημο για ένα ύποκει-μενο σαν και σας.

—Η Καραγία και η Παλμύρα σας τις.

—Θα το γύρευα κι' άλλα.

—Άμ ! δε θα σου τάνειν ;

—Τι λίες ουρέ ! Ίξερεις τι ηπόι είνι ! βασιλιάς μας ;

—Ο Σαίν Φάχημ μπής άρηξε το ναργυλέ του και χάρδεσε το κεφάλι της Μόλυ.

—Παίρνεις πολύ στα σοβαρά αυτές τις άπειλές. Δεν έχω καμιά σμηνάσι. Καμιά από σεράκι δεν τολμά να σε έλθει.

—Άλλά με τρομοκρατούν ! Μου καταστρέφουν την ύγεια μου !

—Α ! Δεν πρέπει να τις άφηνεις — γιατί αυτό ακριβώς στην Μόλυ σαν να ήθελε να πει :

—Βλέπεις ; Ήσων άνόητη να φοβάσαι. Κανένας έδω δεν σε άπειλει.

—Η Μόλυ χαμογέλασε σ' αυτόν και πήρε ένα λουκούμι που της προσέφερε μιά σκλάβια. —Ολοι την περιποιούντο τόσο πολύ, ώστε άρχισε να καθιστάται.

—Έφαγε το λουκούμι και άλλα γλυκίσματα που της προσέφεραν κάθε τόσο — ενώ οι χορεύτριες στρουβιζόνταν γύρω της.

—Η Μόλυ άρχισε να έξαστει.

—Ίσως ήταν η παράδειση μουσικής, η ζωηρότης του χορού, τα φανταχτερά χρώματα των κοσμημάτων.

—Σηκώθηκε όρθια. Κιτόρησε τα χέρια της και τέντωσε τα μπρά-

—Η Καραγία και η Παλμύρα σας τις.

—Η Καραγία και η Παλμύρα σας τις.

—Η Καραγία και η Παλμύρα σας τις.

—Η Καραγία και η Παλμύρα σας τις.

—Η Καραγία και η Παλμύρα σας τις.

—Η Καραγία και η Παλμύρα σας τις.

—Η Καραγία και η Παλμύρα σας τις.

—Η Καραγία και η Παλμύρα σας τις.

ΜΙΑ ΑΓΓΛΙΔΑ ΣΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΟ ΛΟΥΚΟΥΜΙ

—Θέλω να χορέψω, φώναξε. Θέλω να χορέψω — όπως δεν χορεύα ποτέ μου.

—Άρχισε ένα τρελλό χορό με τις έξ επαγγέλματος χορεύτριες. Τα μάτια του μπή άνοιξαν πελώρια. Έξελιγή αλλά δεν δυσηρεστήθη.

Τα μάγουλα της Μόλυ ήσαν κατακόκκινα και τα μάτια της έστραφταν. Έρριξε πίσω το κεφάλι και γέλασε.

—Ποιός εινε ότι είμαι ακόμη Άγγλιδα ; Σέχασα πως έζησα ποτέ στην Άγγλία και τη Γαλλία. Είμαι Άμερικανίσσα σαν και σας. Δεν ξέρω τι σημαίνει ζωή πριν έθω στην Άνατολή.

Χόρευε σαν τρελή και πλησίασε στους μουσικούς.

—Παίξτε γρηγορότερα — γρηγορότερα.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύστερη.

—Επειτα έθγαλε μιάν ύ

Η ΣΑΒΑΤΟΥΡΑ ΚΑΙ

ΜΙΑ ΘΥΣΙΑ!

—Λοιπόν, Γιαννούλα, ή κυρία σου είπε πώς δεν θα ξαναρθή και μου τό λές ε-
τοι φοδιμένα;
—Μά κυρία, είναι τόσο τρομερό να μεί-
νετε μόνος...
—Μόνος, άφου είσαι συ έδω; "Άσε τὰ
πιάτα κάτω παιδί μου κι' έλα να σε... φι-
λήσω! Μιά τέτοια ευχάριστη είδησι άζι-
ζει... κάθε θυσία.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Μέσω συρροής πολλού και έτεροκλήτου πλήθους
και έν μέση οδών Σταδίου, ή κυρία Ευτυχία Στραθα-
ρίδη εξέθεσε τόν σύζυγόν της άποκαλέσασα αυτόν
...μάπαν.

Όμοίως εξέτεθη χθές έν τη οδών Έρμου παρφου-
μαρισμέγον γυναικείον έσώρρουχον, άνευρεθέν ύ-
πό τινος τών διαβατών εις μίαν τών παρόδων.

Εις τήν οδόν Διάκου εξέτεθη ράσσον άνευρεθέν
υπό γνωστού ταβερνιάρη εις τίνα τών πάγκων του
καταστήματός του, άλλ' ό άπωλέσας δεν προσήλθε
να τό ζητήσει πιστοποιηθέντος ούτω ότι ορθώς λέγε-
ται συχνά ότι: «άλλου ό παπας και άλλου τὰ ράσα
του».

Εις τήν πλατειάν Όμονοίας, ώραία Άρσκειάς ό-
λισθήσασα άνετράπη και εξέθεσεν εις κοινήν θέαν
ό,τι δεν δύναται να έκτεθή λεπτομερώς από της
στήλης ταύτης.

Ο ΦΩΝΤΑΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Μαριώ, τό γράμμα σου κρατώ
κι' άπ' τη χαρά μου πιά πετώ
στά μεσουράνια, βλάμισσα...
Κι' άν ίσως ρε μανάκι μου
Άμέσως δεν σ' απάντησα
είνε π' άπ' τό μεράκι μου

για τήν χαρά τήν τόση,
σε μία ταβέρνα του Ψυρρή
με τόν Ποτή και τό Σταυρή
στό γλέντι τόχα στρώσει.
Λοιπόν, άφου και μου τό λές,
στη μάννα σου έφτά βολές
θα πάω νάν τὰ μιλήσουμε...

Μ' άν ίσως όμως και ουβή
να μην τὰ κανονίσουμε,
Νά, μα τήν Παναγία,
θα σου τήν κάνω τήν γκαθή
γρεις μήνες... νάχη άργία!...
Όμως, ρε μάτια μου γλαρά
και της καρδιάς μου στήριγ-
μα
ως πού να ρθώ στο γρέκι
σου
για της γρηάς τό τύλιγμα
εις του Διαδόχου τη χαρά
θέλω να πάμε άντάμα
και να ποζάρω πλάι σου...
Όστε άν με θέλης ταίρι σου
να κάνης τό κολάϊ σου
κι' ευθύς στείλε μου γράμ-
μα.
Γαῦτα και καρτερώντας
Όλος δικός σου...

ΦΩΝΤΑΣ.

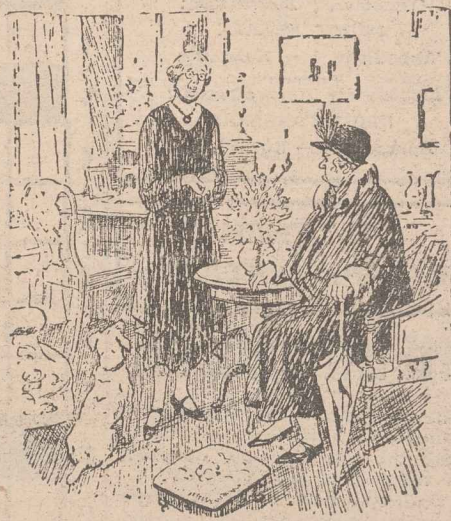
Τής εβδομάδος τὰ συμβάντα
σ' αυτή τή στήλη πάντα

ΓΑΜΗΛΙΑ

Γιορτές, παράτες, τελετές, χαρές και νταβατουρία
Συναγεμμός παλλαϊκός καθ' όλη τήν Έλλάδα
Έδω φανφάρες, πίπιζες, βιολιά κι' εκεί σαντούρια
και φωταφίες λαμπερές και γλέντια στήν άράδα...
Γιά του Διαδόχου τη χαρά, τό πών άνεστατώθη
κι' όλους τούς ξένους ποῦρθανε για να παρασταθούν,
μ' έγκαρδιότητα πολλήν ό κόσμος δεξιώθη
κι' όλοι τό «κ α λ ω ς ή ρ θ α ν ε» έτρεξαν να τούς πούν.
Ό της Βρουσβίκης πρίγκηπας θερμά χειροκροτήθη
κι' ό δούξ του Κέντ έσάστισε άπ' τήν υποδοχή
ή δε πριγκήπισσα μνηστή, τοσοῦτον συγκινήθη
πού στήν καρδιά της έννοιωσε γλυκειά μία ταραχή.
Μά όλ' αυτά είνε μπδέν έμπρός εις τό ντελίριον
πού τό κοινόν κατέλαθε προχθές τήν Κυριακή,
πούχε όρισθί για να γενή του γάμου τό μυστήριον
κι' όλη ή Έλλάδα να τό δή έτρεξε πανοικεί...
Μ' όλο τό κρύο τό δριμύ, άπ' τό Σαββάτο άκόμα
στούς δρόμους έξεχύθηκεν ό κόσμος σωρηδόν.
Πολλοί τό πεζοδρόμιον είχανε κάνει στρώμα
κι' όχι όλίγες είχανε καθίσει... όκλαδόν
Σε κάθε δρόμο κεντρικό, στέγες και παραθύρια
ταράτσες, δέντρα και φανών οι στύλοι είχαν πιασθή
σε τρόπο π' άπ' τό φόρτωμα —ω μυστηρίων μυστήρια—
διαπορώ πώς κάποιο των δεν έχει γκρεμισθί...
Πολλοί τσαλαπατήθηκαν δεινώς στο στριμωξιδι
και κάποιες νοιώσαν άγγιγμα τὰ μάλλον πονηρόν
Άλλά κανείς δεν θυμωνε θαρρείς κι' ήπιανε ζῦδι,
τό θέαμα προσμένοντας να δούν τό λαμπερόν...
Κάποια στιγμή προς τήν αύγή, μία χονδρή γλυστράει
και με τὰ πόδια ύψηλά ξαπλώνεται άνάσκελα
άλλά σπκώνετ' ήρεμα κι' ένῶ χαμογελάει
στελνει, στόν πού τήν έσπρωξε, με νάζι πέντε φάσκελα...
Μιά μπτερούλα θελκτική, εκεί πού περιμένει
τη νύφη τήν υπέρκαλλη μ' ύπομονή να δή
κάτω άπ' ένα ύπόστεγο τό θρέφος της βυζαίνει
κι' ό σύζυγος στο πλάϊ της κρατάει τ' άλλο παιδί...
Κάποιας μονής ήγούμενος πού εξώρας έχει φτάσει
πλάϊ σε κάποια παπαδιά στριμώχνεται με διάσι
δίπλα του δε μία χωρική με τό μωρό στήν άγκαλιά
στρογγυλοκάθετ' άπαλά, στήν στρουμπουλή του τήν κοιλιά.
Στόν κήπο πάλι τών Μουσών
έν μέσω πάντων και πασών
τό καθουράκι έχων στραβά και σειώντας και λυγιώντας
προβάλλει τη Μαριώ οδηγών κι' ό φίλτατός μας Φώντας.
Μιά μοδιστρούλα στρουμπουλή, π' από τό κρύο σκεβρώνει
ένας δανδής πονετικά σαλέπι τήν κερνῶ
πιό πέρα μία δακτυλό με κάποιόν ζαχαρώνει
και μ' αύζοντα συνωστισμόν, έτσι ό καιρός περνῶ...
Και ξάφνου, να οι άμαζες τών έπισήμων φθάνουν
κι' ήχοῦνε τὰ σαλπίσματα κι' οι πυροβολισμοί...
Μπρός στη μεγαλοπρέπεια αυτήν όλοι τὰ χάνουν
κι' αρχίζουν οι ζητωκραυγές κι' οι ένθουσιασμοί...
Κι' όταν ή νύφη φαίνεται και ό γαμβρός προβάλλει
γεμάτοι υπέργειαν ώμορφία και λεβεντιά και κάλλη
τὰ μάτια από τις κόγχες τους θαρρείς ότι θα βγούν...
Γίνονται όλοι θαυμασμός, για μία στιγμή σιγούν
κι' ύστερα σαν με μία φωνή, παραληρώντας κρίζουνε:
Να ζήσετε χαρούμενοι σαν τὰ ψηλά βουνά
Άνθόσπαρτος ό βίος σας να είν' παντοτεινά
ποτέ καύμοι και θάσανα να μη σας άγκαλιάζουνε...
Κι' ένῶ ή χρυσή τους άμαξα φαιδρά γοργοκυλά
άπ' τη χαρά ή πριγκήπισσα δακρύζει και γελά...
Τέλος, σε μίαν άτμόσφαιρα χαράς Πανελληνίου
Τελείται τό μυστήριον του γάμου στο ναό
Και ένωμένον έφεξης τό ζεύγος δια δίου
έξέρχεται ευφημούμενον θερμώς άπ' τό λαό.
Να ζήσουνε ευχόμεθα και μεις καθώς οι άλλοι
και με τὰ δροσερώτερα τούς ραίνουμε λουλούδια
τη ζήση τους άπέραντη χαρά να περιβάλλη
και ν' άντηκούν στο σπήτι τους φαιδρόττος τραγούδια...

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

Η ΛΥΠΗ ΤΗΣ!

—Όστε ή μεγέθυνσις της φωτογραφί-
ας του μακαρίτη είχε τόσο μεγάλη ό-
μοιότητα πού σ' έκανε να δακρύσης;
— Όχι, ό λογαριασμός του φωτογρά-
φου ήταν πολύ άλμυρός πού στενοχω-
ρήθηκα γιατί δεν τόν είχα παζαρέψει
προηγούμενως.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΑΛΟΓΑ

Τό νέον έργον του ποιητού διακρίνει τό άρωμα
τό ποδών του και τό χρώμα του προσώπου του. Ή
μετρική του άρτία έν πολλοίς χωλαίνει κατά τούς
πόδας, οίτινες ένῶ παρουσιάζονται πενταδάκτυλοι
είνε συνήθως εξαδάκτυλοι με παραλλαγές ίάμβου κι'
άναπαιστου. Αί εικόνες του έχουν κάποια ευγένεια
άλλά έχουν τήν ωκρότητα τών φθισικών και τήν σκο-
τεινότητα ψυχής κολασμένου. Με όλίγην ρετούς έν
τούτοις και πολλήν καλήν θέλησιν εκ μέρους του ά-
ναγνώστου, θα ήδύνато να βγί ένα έργον άρτιον
με τήν προσθήκην όλίγης Μαγνησίας Πελεγρίνου.

ΕΠΙ-ΤΙΜΗΤΙΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Ό έδω γενικός πρόξενος της Βορείου Κίνας προέ-
βη εις δριμείας παραστάσεις προς τόν πρόξενον της
Γουατεμάλλας διότι ούτος όμιλών εις φιλικόν κύ-
κλον έδήλωσεν ότι οι Κινέζοι υποχωρούν έπικιν-
δύνως ένῶ ή αλήθεια είναι ότι υποχωρούν μόνον κα-
τόπιν κινδύνου κυκλώσεως.

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΦΩΝΤΑ

ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

Φώντας, σὰ να μην πᾶς καλά.
"Αν ίσως κι' άλλη μία βολά
μου γράψης μ' άργοπόρησι
σου τό δηλώνω πιστρικά:
πως πρέπει πιά κανονικά
να κάνης... άποχώρησι
και να με λησμονήσης,
γιατί όσες κλάψες κι' αν ιδῶ
στο λῶ, μα τόν οξαποδῶ,
δεν θα με συγκινήσης...
Στη μπτρυιά μου λές θα πᾶς...
Μα μία και μούπες μ' αγα-
πᾶς

γιατί δεν τόχεις κάνει;
φοβάσαι μην παραφερθής
αν σ' άρνηθί και της ριχθίς
κι' ό φόδος τήν πεθάνει;
Μη σκιάζεσαι να σε χαρῶ
κι' αν ίσως τούμπανο τη βρω
τήν κάργια του διαδού
δεν θα ναιαστῶ καθόλου!...
Τέλος, να μη μωρολογῶ
αν και δεν θάπρεπε να βγῶ
μαζί σου πρίν ευλόγησι
ή εκκλησιά μας δώσει
για του Διαδόχου τη χαρά
θα κάνω υποχώρησι
για πρώτη και στερνή φορά
κι' ό κόσμος ας μη σῶση.
Με βία, άπ' τό πλουταριό
Η του Μπελλιᾶ κόρη

ΜΑΡΙΩ